

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Oehlenschläger, Adam.; Udvalg ved F. L. Liebenberg ; besørget af A. Boysen.

Poetiske Skrifter

Vol. 12

København : Det Nordiske Forlag, 1896-99

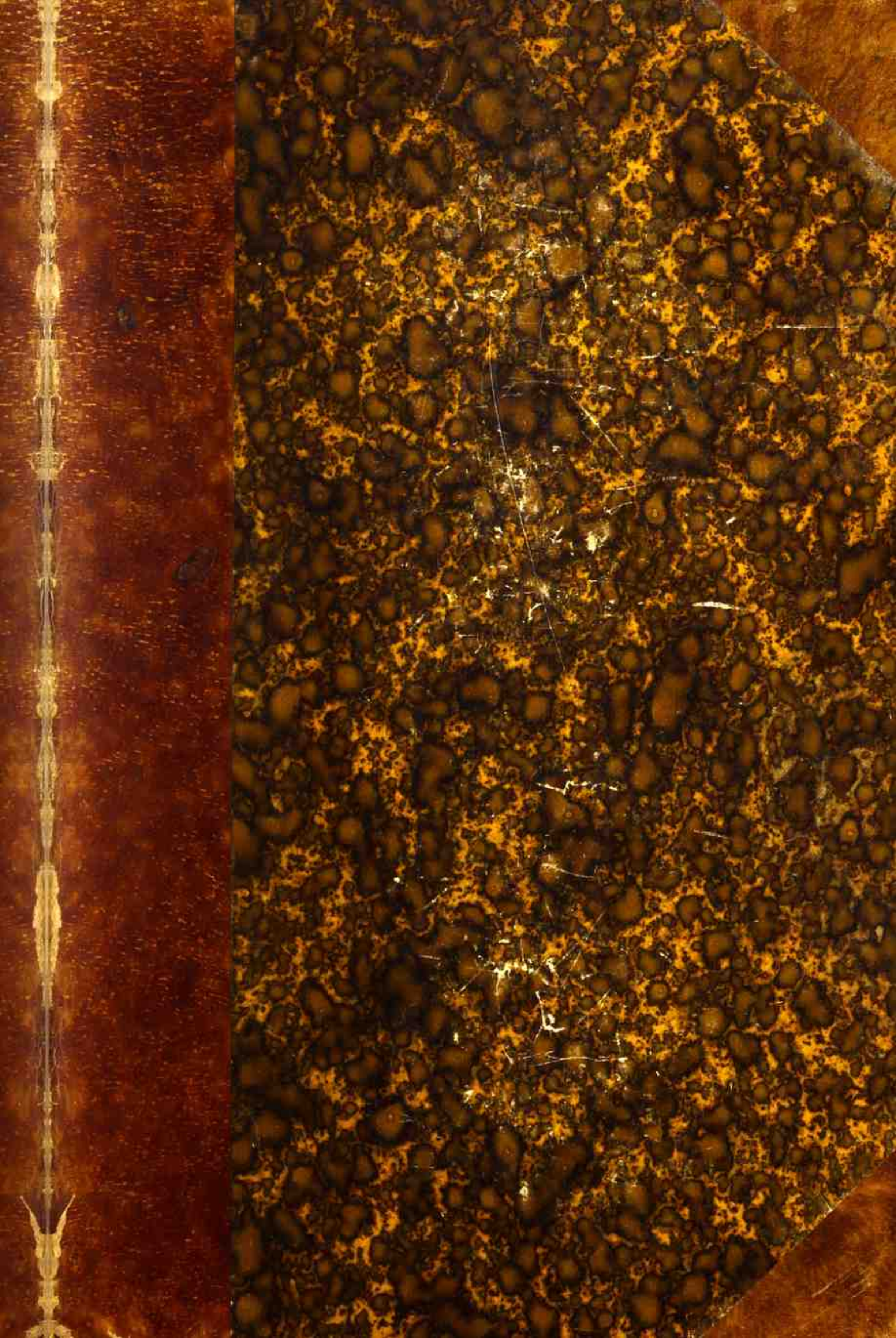
15 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

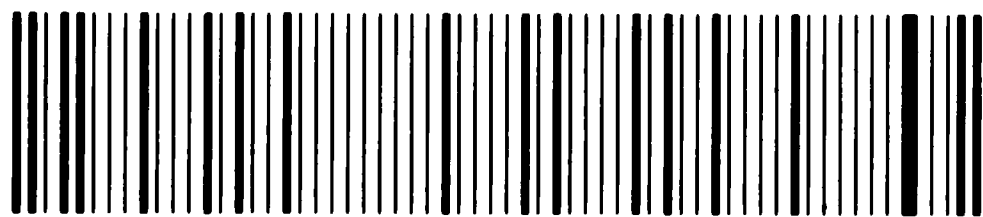
UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

52-120

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 05821 5

+ REX

OEHLenschLAGER

G. B. N. F.

OEHLenschlÄGER

56. Levering

OEHLENSCHLÄGER.
POETISKE SKRIFTER

I UDVALG VED F. L. LIEBENBERG.

BESØRGET AF A. BOYSEN.

TOLVTE BIND.

SAGAER, EPISKE DIGTE, EVENTYR
OG FORTÆLLINGER.

I.

KØBENHAVN.
DET NORDISKE FORLAG.
BOGFORLAGET.
ERNST BOJESEN.

1899.

OEHLENSCHLÄGER.
NORDENS GUDER.

LIEBENBERGS UDGAVE.

BESØRGET AF A. BOYSEN.

KØBENHAVN.
DET NORDISKE FORLAG.
BOGFORLAGET.
ERNST BOJESSEN.
1899.

Trykt hos Nielsen & Lydiche.

INDHOLD.

Aser og Jetter fremstille de to modsatte Naturkræfter: den skabende skønne, den forstyrrende plumpe Magt; Loke svæver mellem begge, som den vaklende Tidsaand. Han foreslæer Thor at reise til Jotunheim uden Odins Vidende, for at straffe Jetternes Overmod. Thor daares i Underverdenen, og maa drage med uforrettet Sag tilbage; dog gjør han to unge Mennesker lykkelige, og hæver dem til Guder, fordi de forlode Hiem og Forældre, og stolte tillidsfuldt paa ham. Han beslutter atter at hevne sig over Jetternes Frækhed, vil fange Midgardsormen, og reiser anden Gang, med Odins Indvielse, uden Loke. Nu viser han sig i sin hele Kraft, og er nær ved at fange Slangen, da den reddes ved Jetten. I Forbittrelsen mister Thor sin Hammer. Midlertid lefler Loke for Sif, Thors Hustru, men bortvises med Foragt. Da hevner han sig, og afskærer hendes Haar, mens hun sover. Tvungen, af Skræk for Thor og Freier, henter han igjen et Guldhaar til Sif hos Dvergene, skaffer Thor en ny Hammer, Freier en Ganger Gullinbørste, Odin Ringen Drupner. Nu træffer det sig kort efter, at Loke drager paa Eventyr med Odin og Hænir, og da Jetten Thiasse fanger ham, og tvinger ham til at bortstjæle Ydun fra Valhal, gjør han det gierne, for at ydmyge Aserne. Med Ydun bortsvinder Sundhed og Kraften fra Valhal, Guderne svækkes. Da spæer Nornene, at Tapperhed vil tvinge Tiden til Troskab ved Kiærlighedens Hielp, og det blomstrende Liv vende tilbage. Saaledes tvinger da Thor Loke til at hente Ydun, og Freia laaner ham sin Falkeham til Toget. Mens Ydun var borte, har Freia mistet sin Husbond Ódur, der forlod hende, fordi hun falmede. Skade har indtrængt sig i Valhal,

og faaet Niord til Mand. Freier er ørkesløs steget op i den ikke længer saa stærkt straalende Hlidskialf, hvor kun ellers Odin turde komme; han finder sig straffet ved at see en deilig Mø i Bierget, en sielden Undtagelse, i hvilken han heftig forelsker sig. Nu kommer Ydun tilbage, og Livet blomstrer paa ny. Guderne beskrives; Valhals Fryd; Himmelborgene; Einheriarne. Stærkodder kommer til Valhal, og hæves til Gud; Bragi synger en Sang. Det lader ogsaa til, at Freiars Kiærlighed til Gerda vil tilveiebringe Forsoning mellem Aser og Jetter. Skirnir, hans Svend, trøster sin Herre ved at minde ham om Odins egne Elskovsbedrifter; han reiser til den elskede Mø for sin Husbond, overvinder alle Vanskeligheder, løser Jetternes Gaader, indlades, viser Gerda Freiars Billed, og smelter hendes Hierte. Hendes Fader giver sit Ja, hvis Freier vil skienke ham sit Sværd. Paa Reisen har Skirnir tillige skaffet Odin en Lænke til Fenrisulven. Denne bindes paa Gerdas Bryllupsdag, hvorved Tyr mister sin Haand. Saaledes spores alt Jetternes Indvirkning paa Aserne; den forvovne Tyr trodser den tappe Thor. Thor fnyser, hevner sig paa de uskyldige Mennesker, og fortryder sin Hidsighed. Gerdas Bryllup feires anden Gang, hos Havguden Ægir; da spilder Loke, forbittret over Fenrisulvens Fængsel og sin egen Tilsidesættelse, Festens Fryd, forhaaner Guderne, og nødes til at flygte. Vægelsindet, i kiedsommelig Omflakken, faaer han atter Lyst til Valhal, og prøver, for at gjøre sin Uforsammenhed god, at skaffe Thor den rette Hammer Miølnir hos Jettekongen Thrymur. Thrymur svarer: det skeer kun paa Vilkaar, at Freia vorder hans Brud. Dette Bud bringer Loke til Valhal, efter at Alferne først have skaffet ham Tilgivelse. Opegget af Thors Foragt, da Loke atter seer Muligheden i at gjøre Fortræd, kommer Forførerlysten strax over ham, og ved Heimdal frister han Aserne til et Bedrag, saa de sende Thor, forklædt som Freia, ned til Utgard. Naar Thor er i Utgard, hevner han sig, saasnart Miølnir lægges i hans Skiød, og ihjelslaaer alle Jetter undtagen Oldinger og Børn, der ere blevene tilbage hos Utgarde. Loke i Biergets dybeste Hvælving. Da fremstiger en stor høitidelig Qvindeskikkelse af Bloddampen, sendt fra den evige Alfader. Hun spaaer Valhals Fordærv, Baldurs Død, Lokes Qval, den nærværende Verdens Undergang og Guderne Straf for denne List, ved at deres Virken for en Tid skal ophøre, og den fordærvede Natur sønderbrydes. Derpaa trøster hun dem med Forjættelsen om et bedre tilkommende Liv, forenet med fuldkommen Uskyld og Glæde.

SANGENE.

1. Thor drager paa Eventyr med Loke	Side	1.
2. Kogleriet paa Heden	—	18.
3. Thor i Helheim	—	37.
4. Thor kommer til Utgard	—	46.
5. Giøgleriet i Utgard	—	56.
6. Kogleriet opdages	—	78.
7. Hiemreisen	—	88.
8. Thor besøger Jetten Hymir	—	99.
9. Thors Fiskeri	—	112.
10. Loke fatter Elskov til Sif	—	118.
11. Hvad Sif og Loke taltes ved	—	124.
12. Loke skaffer Aser Klenodier hos Dvergene .	—	129.
13. Yduns Ran	—	137.
14. Yduns Frelse	—	153.
15. Om Vanerne	—	159.
16. Skades Giftermaal	—	168.
17. Freiers Elskov	—	173.
18. Glæden i Valhal	—	180.
19. Einheriarne	—	188.
20. Bragis Sang om Gefion	—	194.
21. Skirnirs Samtale med Freier	—	200.
22. Freiers Sang ved Kilden	—	214.
23. Skirnirs Reise	—	215.
24. Gerdas Elskov	—	231.

25.	Skirnir fuldender sit Ærinde	Side 243.
26.	Om Fenrisulven og Tyr.....	— 247.
27.	Ægirs Giestebud.....	— 255.
28.	Lokes Svig.....	— 276.
29.	Hammeren hentes	— 294.
30.	Volas Spaadom	— 302.
	Anmærkninger.....	— 314.

1. THOR DRAGER PAA EVENTYR MED LOKE.

Et Sagn, fuld værd at høre,
Med gamle Runer staaer;
Laaner mig eders Øre,
Mens jeg Guldharpen slaaer!
Hvad i de mørke Skrifter
Er sat med sindrig Hu
Om Asernes Bedrifter,
Det vil jeg tolke nu.

Om Guders Færd mod Jetter,
Om deres lange Tvist
Og Kiærligheds-Idrætter,
Om Asa-Lokes List,
Om Valhal vil jeg siunge,
Om Thors Bersærkegang.
Nu kommer, Gamle! Unge!
Og lytter til min Sang.

Det melder en gammel Sanger,
Hvad nu I høre faaer:
Et Land er nævnt Thrudvanger,

Deri en Hofgaard staaer;
Dens Lofte paa Piller ruge,
Af Sale er Huset fuld:
Fem hundred, fyrgetiuge,
Og vel beklædt med Guld.

Søer og grønne Volde
Er trindt om Gaarden lagt,
Med kobberrøde Skiolde
Er hele Huset takt.
Det Kobber kan man skue
Fra Jordens dybe Dal;
Høit straaler i sin Lue
Den lyse Kæmpesal.

Der boer den Gud for Krige,
Den stærke Asa-Thor.
Næst Odin, kan man sige,
Er han meest høi og stor.
Han styrker bolde Helte
Alt med sin Manddomsaand;
Om Lænd han har et Bælte,
Staalhandske paa sin Haand.

Miølner, hans tunge Hammer,
Er dog hans bedste Skat;
Hvorhelst med den han rammer,
Der følger Døden brat.
Naar Bæltet han griber efter
Og giorder om sin Lænd,
Da voxe svart hans Kræfter
Vel fremfor alle Mænd.

Af Aser overvundet,
Fra Dagens Lys forstødt,
Til Biergets Mørke bundet,
Hvor Alt er koldt og dødt,
Utgarde-Lok' i Lænker,
Den Jetters fule Drot,
Paa Hevn der evig tænker
Udi sit Fængselsslot.

Thi drog han til den Ende
Til Upsals Helligdom;
Han slukte Offrets Brænde,
Rev Gudehuset om.
Hofgoder der mon stande,
Dem slog han ned for Fod,
Og drak af Hovedpande
Det fromme, lunkne Blod.

Da Odin brat erfared
Den fule Idræt nu,
Da snarlig aabenbared
Sig Vreden i hans Hu.
I Hast han sammenkaldte
De Aser til et Raad,
Og lydeligt fortalte
Utgarde-Lokes Daad.

Da nu de Aser hørte
Den Kæmpes onde Spil,
Sig deres Indvold rørte,
Og deres Blod blev Ild.

Enhver af Hevn mon tørste
Ved hvad der nys var hændt;
Til Jotunheimas Fyrste
Han bad at vorde sendt.

De Guder brat mon haste,
Dog stærkest haged Thor.
Da bød dem Odin kaste
Guldtavel over Bord;
Men først om trende Dage
Bestemte han den Tid,
At Ingen skulde drage
Med Harm iilsindet did.

Til Bords da Hver sig satte
Med Higen i sit Sind.
Thors Tanker var saa bratte,
Han støtted Haand mod Kind.
Man saae ham længe grunde;
Den Herre tænkte paa,
Hvorledes bedst han kunde
Hiin Jotun straffet faae.

Den asianske Herre
Med staalbeklædte Bryst
Tidt spænder for sin Kærre,
Har til at age Lyst.
De Bukke frem han kalder
Ud af den lune Stald.
Naar Kærren vældigt gialder,
Det kaldes Tordenskrald.

Den er vel Loke nævnet
Blandt asianske Mænd,
Som ofte did er stævnet
For Asketræet hen.
Dannis er han tilsyne,
Men Falskhed er hans Skik;
Under hans Øienbryne
Har han et listigt Blik.

Stor Snildhed er ham skienket;
De asianske Mænd
Haver han ofte krænket,
Og frydet tidt igien.
Heel pyntelig i Tale
Er han, og snild i Ord.
Han sad i Odins Sale
Paa Bænk med Asa-Thor.

De væne Valhals Piger
Med Kinden rosenrød
Da rakte hver en Kriger
En Drik saa saare sød.
De største Horn udstukke
De understærke Mænd.
Thor ledte sine Bukke
Da brat for Kærren hen.

Med Søm han fast mon nagle
Guldscoe til haarden Hov;
Selen fra lette Skagle
Han fæsted om stærken Bov,

Tog saa i Haand sin Hammer,
Bød Loke fare med.
Der gnistred Ild og Flammer,
Saa hardt de foer af Sted.

Ned ad den hvalte Bue
Da kiørte Auka-Thor;
Der stod en Rosenlue
Langs med de brede Spor.
Heimdal i Hornet stødte,
Da Kærren forbi ham gik;
De syv Jomfruer mødte
Gud Thor med milde Blik.

Da saae man dybt fra Jorden
Et svart og bistert Syn;
Det buldrede med Torden,
Det glimtede med Lyn.
Guldkærren som en Svane
Da skilte Skyen ad.
Den høie Jotunbane
Deri med Loke sad.

Meldte da Loke fage,
Bestandig arg i Hu:
»Har du ei Lyst at drage
»Til Jotunheima nu?
»Dig brænder ingen Lue,
»Af Styrke har du nok;
»Lyster dig ei at skue
»Engang Utgarde-Lok'?

»Hvo veed, om hist du vinder
»Udi det Tærningspil?
»At staae for barske Fiender
»Skal Mod og Styrke til.
»Hvo iblandt Aser kneiser,
»Som du, i Kraft og Aand?
»Jeg tænker: bedst du reiser
»Da did paa egen Haand.«

Da svared Thor hiin stærke,
En Helt saa gram i Strid:
»Paa vore Pandersærke
»Ei kiendes Sværdebid.
»Min Hielm har ingen Skrammer,
»Den trodser Jernets Vold,
»Og hvor min Miølner rammer,
»Der styrter Dverg og Trolld.

»Min Fader Alting skuer,
»Ham bør sig største Priis,
»Hans Øie kraftigt luer,
»Hans Aand er saare viis.
»Dog kan vel Thor sig raade;
»Det er min Stoltheds Gift,
»At takke Odins Naade
»For hver forundt Bedrift.«

Kiørte den bolde Herre,
Den stærke Asa-Thor,
Med Loke paa sin Kærre
Ned ad den grønne Jord.

Smaafugle sang paa Qviste,
Sig bøied de smekkre Træ'r,
Ret ligesom de vidste,
At Valhals Gud var nær.

Roser og smaae Violer
Da falmed for hans Blik:
Den spæde Blomst ei taaler
Saa svar en Luedrik.
Sig deres Kalke lukked
Langs ad den stolte Vei;
Det var ret, som de sukked,
Fordi han saae dem ei.

Da monne Solen dale,
Dens røde Straaler veg;
Over de Bølger svale
Den gule Maane steg.
Forbi to Kæmpehøie
Da kiørte den Herre mild;
Der smiilte først hans Øie
Med en lemfældig Ild.

De Skyer sig monne flytte
Saa graaligt, langsomt frem.
Da kom de til en Hytte,
Det var en Bondes Hiem.
Thor fra sin gyldne Kærre
Da fordred Nattely.
Bonden giensvarte: »Herre!
»Det vil jeg strax dig flye.«

Traadte med venligt Øie
De Kæmper ind fra Toft;
De maatte dybt sig bøie
For Husets lave Loft.
Der sad den Bondes Qvinde,
Hans Dotter gik ud paa Stand
Under de høie Linde.
Hun var en Lilievand.

Den Bonde sig monne neie
Med Qvinden drøvelig;
Han sagde: »Vi kan ei pleie
»Jer, som det burde sig.
»Nødtørftighed os tvinger
»At æde Jordens Rod.«
Da bød dem Miølners Svinger
At have freidigt Mod.

Den stærke Jotunbane
Fat om sin Hammer tog,
Alt efter gammel Vane
Han sine Bukke vog.
Qvinden da Dugen bredte,
Hun var i Hu saa glad,
Mens Loke tilberedte
Saa qvægelig en Brad.

Det er vel værd at høre
De underfulde Ord:
De Bukke rundt kan kiøre
Kring Jorden Asa-Thor;

Til Nadver han dem søder,
Kaster Skind og Been i Vraa;
Naar aarle Solen gløder,
De atter karske staae.

Da kom fra grønne Skove
Den Dreng med Qvist og Green.
Loke de fede Bove
Da stak paa skarpen Teen.
Midt udi Bondens Stue,
Alt paa de Fliser smaae,
Brændte den muntre Lue,
Heel lystigt ud det saae.

Et Fad ei Bonden eied
Udi sin hele Vold;
Thi lagde, som han pleied,
Gud Thor sin Steg i Skiold.
De fede Gedebukke
Da trøsteligt de nød.
Det Blod, som kom i Krukke,
Var bleven liflig Miød.

Da Nadveren var til Ende,
Var Auka-Thor ei seen,
Han Skindet ud mon spænde,
Der skulde kastes de Been.
Bondens Smaadreng behænde
Da vilde sin egen Tarv:
Han brød et Been i tvende,
Og aad den stærke Marv.

De Fugle qviddred glade
I aarle Morgenstund.
Da klædte de sig i Plade
Alt efter korten Blund;
De Vaaben de monne hærde,
Bandt Skinner om Arm og Been,
Og sleb de blanke Sværde
Paa haarden Hvæssesteen.

Da var det først, tilfulde
Man Drengens List fornam:
Bukken, som trække skulde,
Var udi Hoften lam.
Da Thor mon Læben bide,
At lee ham ikke lysted;
Knoklerne bleve hvide,
Saa haardt han Miølner krysted.

Hans Sener stærkt sig spændte;
Jeg siger det for sand,
Det Hvid' i Øiet udvendte
Den understærke Mand.
Sit Bryn han dybt lod synke,
Ret som den vrede Biørn.
Da maatte man vel ynke
Den Bonde med Viv og Børn.

De Varsler var heel onde,
Den Nød var saare stor.
Neied den uselig Bonde
Sig dybt for Asa-Thor,

Bød ham Alt, hvad han aatte,
For Drengens onde Værk.
Da smile vel han maatte,
Den rige Kæmpe stærk.

Han ynktes ved den Qvide,
Ved Bondens store Nød;
Hans Miner blev heel blide,
Han op ham stande bød.
Han sagde: »Vil du mig give
»Din Søn og Dotter bold,
»Da skal de hos mig blive,
»Og føre Stang og Skiold.«

Da maatte sig vel glæde
Den Bonde af ganske Hu.
I Staal og Pandserklæde
Dem Loke førte nu.
Thialf' og Roska liden
Ei deres Glæde dulgte;
Bestandig trofast siden
Den stærke As de fulgte.

Thrudvangers stolte Herre
Drog frem med freidigt Mod;
Hans Bukke med hans Kærre
Til des hos Bonden stod.
Til Jotunheim at vanke
Lysted den stærke Mand.
Droge de Kæmper ranke
Da mod Troldekæmpe-Land.

Det kan jeg fuldvel sige:
Thialf' blev en Helt saa god,
Han var en Kæmpes Lige
I Førlighed og Mod;
Det voldte stærken Spise.
Dertil var han heël klog.
Thor monne høit ham prise;
Han bar den tunge Braag.

Roska, den væne Søster,
Vel havde Freias Maal;
Om hendes trinde Bryster
Sig hvælvend blanken Staal.
Som ingen Mø i Thule,
Hun smiilte kiæk og huld;
Over de Lokker gule
Bar hun en Hielm af Guld.

Med megen Larm og Bulder
Gud Thor i Kobber gik,
Med Miølner paa sin Skulder,
Med Fasthed i sit Blik.
Loke var ei betynget,
Med lette Skridt han gled,
Hans sorte Lok sig slynged
Ad hvide Brynie ned.

Som nu de Kæmper gode
Sig rask afsted begav,
Da pludselig de stode
For et vredladent Hav.

De stolte Bølger skummed,
Og rørte hviden Bund;
Vredeligt Ægir brummed
Huult fra sin sorte Grund.

I dybe Klippehaller
Sidder den Herre svar,
En Krone af Koraller
Han om sin Tinding har.
Han styrer Bølgen dunkel
Med sin Baadshage-Stang,
Besat med klar Karfunkel.
Hans Haar og Skiæg er Tang.

Naar med sin Stang han rager,
Den understærke Gud,
Da Havet vældigt brager,
Og seer heel bistert ud.
Paa Hlesey kan I finde
Hans Muskelthrone staae.
Ran er den Herres Qvinde,
Hans Datter Bølgen blaa.

Med Niord tidt Forbund fanger
Den vaade Gud saa tryg;
Niord paa sin rappe Ganger
Da rider ad Bølgens Ryg.
Dens vilde Flugt formindsker
Vist Havets Rasen ei;
Forfærdeligt den vrinsker
Hen ad sin vaade Vei.

Da Thor nu mon fornemme,
Selv Loke frygtsom stod,
Da hæved han sin Stemme,
Og bad ham fatte Mod.
»Du bødst mig selv hiddrage,«
Sagde den stærke Mand;
»Nu vil vi ei forsage,
»I hvad der møde kan.«

Thi styrted som en Klippe
I Havet Asa-Thor;
Han lod ei Haabet glippe.
De Andre efterfoer.
Med Hielm og Pandersærke,
Opmuntret, uforsagt,
Strede de Kæmper stærke
Mod Havets store Magt.

De stemte sig med Vælde
Igiennem Fraad' og Tang;
Under steile Fielde
De hørte Havfrusang.
Da gieldte det tilvisse,
At bryde vaaden Rum;
Høit over deres Isse
Slog Havets hvide Skum.

Det maa Enhver vel sige:
Den understærke Thor
I Styrke har ei Lige
I Himmel, som paa Jord.

Han sin Sener spændte,
Han hialp de Andre hver,
Ret som en Hval han rendte
Forbi de skarpe Skiær.

Kun siælden længe dvæler
Den understærke Mand;
Snart Midgardsormens Qvæler
Vandt til det tørre Sand.
Da stod de vandbetyngt
Ved Maanens matte Skin
Udi en Ørk, hvor Lynget
Dem vikled Foden ind.

Før falder Maanens Skive
Fra Himlen ned til Jord,
Før Thor kan modløs blive;
Han raabte høit de Ord:
»Nu lader os med hverandre
»Ved dette røde Lius
»Dybt ind i Landet vandre,
»Indtil vi seer et Huus.«

De vandred op i Landet
Med stor Besværlighed;
Snart siunke de i Sandet,
Snart de paa Isen gled.
Der blæste skarpe Vinde,
Da segned Roska hen.
Loke hialp den hulde Qvinde,
Han var en Qvindeven.

Natten' var sort at skue,
Det hyled fiern og nær,
Den mørke Himmelbue
Var fuld af røde Sværd,
Af Stierne med Riis og Haler;
Da skialv den væne Mø.
Man hørte store Hvaler
Høit fnyse i vilden Sø.

Thor blev i Hu da bister,
Han spændte fast sit Bælte:
»Utgarde-Loke frister
»De lyse Asgards Helte.
»Han skal os ei forlede,
»Jeg vil hans Frækhed dæmpe.«
Saa talte i sin Vrede
Gud Thor, den stærke Kæmpe.

Da blev de vaer en Hytte,
De ginge strax derind.
Den kunde vel beskytte
For Kuld og skarpen Vind.
Dens Rum var saare vide,
Sligt Huus de saae ei før:
Dets ene ganske Side
Var en heel mægtig Dør.

Thi løste de da Braagen,
De trængte vel til Føde.
Ung Roska sad i Krogen
Med Kinder lidet røde.

To sødne Bukkebove
Da Hungeren fordrev,
Saa gik de hen at sove,
Kun Thor aarvaagen blev.

I Døren han sig satte
Med Haand alt under Kind,
Sin Miølner han mon fatte
Med uforfærdet Sind.
Han maatte sig vel trøste
Alt ved sin bedste Skat,
Saa fast han den mon kryste,
Og stirred i svarten Nat.

2. KOGLERIET PAA HEDEN.

Som Thor med vaagent Øre
Nu trøstig sad i Mag,
Da fik han snart at høre
Et svart og vældigt Brag.
Havet, som stedse skummed,
Blev overdøvet brat;
Det var, som Jorden brummed
Dybt i den tause Nat.

De sorte Skyer braged,
Og røde Straaler stod;
Det var, som Muldet knaged
Under den Herres Fod.

Men Thor, den Gud for Helte,
Sad rolig i sin Kraft;
Han spændte sit Sværdbælte,
Og svang sit Hammerskaft.

Han raabte med stor Harm
Hen ad den mørke Vei:
»Hvad tør saaledes larme,
»Naar Hlorrida ager ei?«
Han kunde sin Kraft ei dæmpe,
At slaae den Herre lysted;
Den senestærke Kæmpe
De blanke Plader rysted.

Da monne den Stierneskar
Med Haler af røden Blod
En Jotun brat opklare
Alt for den Herres Fod.
I Søvn han sig strakte,
Han var heel stærk og stor,
Hans Krop sig vidt udrakte
Langs ad den nøgne Jord.

Da monne med Miølners hode
Den Herre kiæk og bold;
Han vilde slaae til Døde
I Hast den arge Trolde.
Det var sig Jetten svare,
Han sprang fra Jorden op.
Da monne først aabenbare
Sig hans uhyre Krop.

Han hørtes vældigt buldre,
Han foer saa gramt afsted.
Han havde brede Skuldre
Og stærke Knokkelled.
Ei mindste Ord han sagde,
Men stirred nær og fiern.
De haarde Sener lagde
Sig om hans Arm som Jern.

Da glemte Thor at høde,
Ham lysted ei at true,
Grandt ved de Lius saa røde
Han monne den Jotun skue.
Han sagde: »Siig mig dette,
»Hvad est du for en Mand?«
Giensvarte stærken Jette:
»Jeg er fra Kæmpeland.

»Vel Skrymner man mig nævner;
»Med lange Stang i Haand
»Jeg slaaer, at snarlig revner
»Hver Ring, hvert Pandserbaand..
»I Hielm og Vargestoke,
»Vel foret blødt med Maar,
»Jeg tiener Utgarde-Loke
»Udi hans Herregaard.

»Ikke du mig behøver
»At sige her dit Navn.
»Søn af en Sværdesløver!
»Du est ei Jetters Gavn.

»Dig nævner høit med Ære
»Himmel, dertil vel Jord;
»Dog liden tykkes mig være
»Valhallas Asa-Thor.

»Heel ræd du blevst tilvisse
»Nys ved min sagte Larm.
»Med Hielmen om din Isse
»Du naaer ei til min Arm.
»Jeg paa min Haand dig sætter,
»I alt dit Kobber klæd,
»Dog nævnes jeg blandt Jetter
»Spærlemmet meest og spæd.«

Den Jotun ydermere
Saaledes tog til Ord:
»Hvor mon min Handske være?
»Har du bortslæbt den, Thor?«
Han kunde sin Spot ei dølge,
Han loe ad Valhals Gud.
Da vaagned den Herres Følge,
Og kom af Hytten ud.

Jetten til Jorden knæled,
Han var saa arg i Hu;
Han ydermere mæled:
»Hvor er min Handske nu?«
Hans tykke Hielmusk vaied,
Som Fieldets Granetop;
Han sig til Jorden neied,
Og løfted Hytten op.

Da saae de Kæmper gode
Ved aarle Morgenstid:
Hvad de en Hytte troede,
Var en Staalhandske viid.
Jetten den monne tage,
Han trak den paa til Gru.
Da monne brat forsage
De Kæmper af ganske Hu.

Thor hørtes da at tale,
En Helt saa kiæk og huld;
Han monne dem vel husvale,
Han var saa tillidsfuld.
»Ei Kraften i at voxer
»Bestaaer,« saa var hans Ord;
»En Ulv tidt vog en Oxe,
»Var dog ei nær saa stor.

»Jeg kan vel sige dette:
»Ei skal mit Mod forgaae,
»Skjøndt denne fule Jette
»Lader til godt at slaae.
»Jeg føler dog tilfulde
»Min hele Guddomskraft;
»Ondt var det, hvis jeg skulde
»Mistroe mit Hammerskaft.«

Det var sig Jetten svare,
Han støtted sig til Spiud:
»Hvad driver Thor at fare
»Saa langt fra Asgard ud?

»Hvad vilst du, kiære Herre!
»I denne Ørk paa Sand?
»Hvi stander uden Kærre
»Thor i Troldkæmpe-Land?«

Da svared med stor Ære
Den Gud, for Helte kiær:

»Mig lyster her at være,
»Og derfor er jeg her.
»Alt om din Drot hiin sorte
»Jeg hørte mangt et Ord;
»Snart inden for hans Porte
»Staaer Valhals Asa-Thor.

»Jeg vil den Helt dog skue,
»Ja, gieste ham dertil;
»Jeg frygter ei hans Lue,
»Og ei hans Trolddomsspil.
»Før altid Jetter skialfe,
»Naar frem treen Asa-Thor.«
Da smilte Rosk' og Thialfe
Til deres Herres Ord.

Raabte da Jetten svare,
Saa det i Bierget klang:
»Du sætter dig udi Fare,
»Lad af med denne Gang!
»Giennem de sorte Stænger,
»Som hegner Utgards Hiem,
»Sig ingen Asa trænger
»Hidtil ustraffet frem.

»Lad af, du hvide Aser!
»At nærmes dig min Drot.
»Hvad hjælper det, du raser?
»Det blier din Skam og Spot.
»Du kommer ei som Frænde,
»Du har et fiendtligt Sind.
»Det bliver din Elende,
»Saafremt du gaaer derind.

»Vend om, vend om, tilbage,
»Op til dit lyse Hiem!
»Hvad gavner dig at drage
»Blandt Lyng og Tidsler frem?
»Et Hav, hvor Bølger trille,
»En Ørk, hvor Stormen tuder,
»Blev sat, for at adskille
»Jetter og lyse Guder.

»I Lyst, som aldrig savnes,
»I Spil og Vaabendands
»De stolte Guder favnes
»Af Solens varme Glands.
»Jer Nornen har beskieret
»Et lystigt Herskerliv;
»Vorde tilbedt og æret
»Af Mand, saavel som Viv.

»Jetter og sorte Trolde
»Fik et heel andet Mærke.
»Inden Fieldets Volde
»De voxte kæmpestærke.

»Ei Jordens Børn dem dyrke,
»Til Skræk de bryde frem,
»Thi Klippens Kraft og Styrke
»Faae de i mørken Hiem.

»Sort Bolig blev os givet,
»Kun lys af Branden rød;
»Som Aser bringe Livet,
»Vi bringe Skræk og Død.
»Os Mulmet oftest skiuler,
»Vi diærvt med Køller slaae;
»I vore dybe Huler
»Selv Guder gyse maae.«

Thor monne svarligt studse,
Slog Hamren mod sit Skiold;
Han sagde: »Onde Thusse!
»Du est en arger Troid.
»Min Miølner nu ei langer
»Op mellem dine Bryn;
»Men sad jeg i Thrudvanger,
»Jeg knuste dig med Lyn.

»Hvor vover Utgards Kæmpe
»At tale saa til Thor?
»Vilst du mit Mod neddæmpe,
»Du Myr' i svarten Jord?
»Skiondt du dig høit kanst række
»Fra disse Tidsler ud,
»Tro ei, du kanst forskrække
»Valhallas stolte Gud!«

Han sagde ydermere,
Den Herre saa mangelund:
»Var der af Jetter flere,
»End Sand paa Havsens Bund,
»End Øgler i Nastronds Sale,
»Det var mig lige Skiel;
»Det skulde mig ret husvale,
»At slaae enhver ihiel.

»De Guder, Helte dyrke
»Med Ild og Offerblod,
»Fik Kraft og selsom Styrke
»Med Dannished og Mod.
»Troer du, at Mørkets Jetter
»I Magt os overgaaer?
»At Asa-Thors Idrætter
»Selv under Lokes staaer?

»Du svulne Svamp tilvisse
»Med luftigskiøre Spær!
»Jeg burde kløve din Isse
»Med dette gode Sværd.
»Vel Jordens Børn maae bløde
»For eders grumme Tand;
»Men Thor kan eder døde
»Blot med sin Skiolderand.

»Den graa Alfader satte
»Jer hen i sorten Hiem;
»Blandt Luer og Biergets Skatte
»I lumsk kun bryde frem.

»Kun Natten eder maner,
»Da faaer I Overhaand;
»Er Livets lumske Baner
»Med lange Spiud i Haand.

»Paa Lys I stedse pukke,
»Dertil hver Kraft saa god;
»Derfor I Øiet udhugge,
»Og drikke Hiertets Blod.
»Efter alt Godt at dræbe,
»Som Ulv og hungrig Biørn,
»Kun dirrer eders Læbe,
»I blege Nattens Børn!

»Men Aserne fik Vælde
»Med Viisdom og med Raad.
»Vi skal vel eder fælde,
»Saa er af Nornen spaaed.
»Vi skal jer brat nedknuse;
»Bierget blier eders Grav.
»Da eders Blod skal bruse,
»Som et fortvivlet Hav.

»Selv eders Slægt i Bierge,
»Med Hammer og med Tang,
»De listigkloge Dverge
»Maae eders Undergang.
»De smedde mangt et Stykke
»Til Østens lyse Æt;
»Dem skal vi eengang smykke
»Med eders røde Tvæt.

»Miølner, min tunge Hammer,
»Gav mig en Dverg saa god;
»Under dens dybe Skrammer
»Fremplibler Dødsens Flod.
»Disligest dette Bælte,
»Som gjør mig stærk og stor.
»Thi frygt den Gud for Helte!«
Saa taled Asa-Thor.

Det var sig Jetten svare,
Ringled med Pandserbaand.
Thor stod i Harnisk klare
Med Miølner høit i Haand.
Da gøs den arge Jette
Alt ved den Herres Mod.
Han sagde: »Vi vil ei trætte,
»Du ædle Kæmpe god!

»Jeg vil dig Veien vise
»Til Utgards fierne Hiem.
»Jeg skal dig vel bespise,
»Mens her vi vandre frem.«
Han sagde ydermere:
»Du est en tapper Mand;
»Kiært vil det Loke være,
»At see dig i sit Land.«

Ginge de Kæmper gode
Langs med den stille Sø.
Da var ei ræd til Mode
Selv Roska, den væne Mø.

Skrymner, stærken Kæmpe,
Gik med en Braag foran;
Da monne Vreden dæmpe
Gud Thor, den stærke Mand.

Som nu de længer ginge,
Blev Veien mere god.
De bolde Kæmper finge
Derved vel Kraft og Mod.
De vandred langs en Slette;
I røden Aftenstund
Stode de Kæmper trætte
Brat for en løvrig Lund.

Da sagde Jetten svare,
Han Braagen synke lod:
»Nu vil vi meer ei fare,
»Du ædle Asa god!
»Alt i den grønne Skygge,
»Hvorhen de Fugle tye,
»Der vil vi hvile trygge
»Til aarle Morgengry.«

Løfted han Braagen snarlig
Da ned med stærken Haand,
Bad Thor at fare varlig
Alt med dens møre Baand.
Han sagde: »Du vilst finde
»En Nadver her at staae,
»Saa god, som nogensinde
»Du den hos Sif kan faae.«

Den skulderbrede Jette
Gik bort med disse Ord.
Han monne ned sig sætte
Alt paa den grønne Jord.
Udi de stille Skove,
Udi det lune Læ
Den Jotun monne sove
Under et løvfuldt Træ.

Gud Thor, dertil vel Loke,
Samt Thialf' og Roska hvid,
I Hielm og Vargestoke,
I svalen Aftenstid
Paa Græsset ned sig satte,
Saa hungrige ved den Gang.
De monne Braagen skatte,
Dertil den Kæmpe lang.

Da sagde Thor med Ære,
Den understærke Mand:
»Vi maae det mage, Kiære!
»At Skrymner ei klage kan.
»Han bad mig varlig tage
»Om Braagens møre Baand;
»Derfor, o Roska! fage
»Jeg gier den i din Haand.«

Sank da med venlig Villie
Alt under grønne Træ
Roska, den hvide Lilie,
Paa sine runde Knæe.

Den Knude fast var knyttet,
Tæt slyngte sig de Baand.
Det Arbeid lidet nytted;
Træt sank den spæde Haand.

Thor fra mosgroede Stene
Til Thialf' da raabte saa:
»Du vilst vist ei formene,
»At vi vor Nadver faae.
»Din Søster Intet mægter,
»Den fagre Rosenkind;
»Løs du de skiøre Hægter,
»Som slutte Skatten ind!«

Da Thialf' paa Hug sig satte
Med Braagen mellem Been,
Dens Baand han vel mon fatte,
Den Kæmpe var ei seen.
Først pilled han med Lempe,
Men løsned ingen Snor;
Raabte den stærke Kæmpe
Da hen til Asa-Thor:

»Slig Knude man ei bryder
»Med en lemfældig Haand;
»Klogt gjør du, hvis du byder
»At rive sønder de Baand.«
Alt ved den lyse Maane
Da svared Asa-Thor:
»Dem har jeg lovt at skaane,
»Og bryder ei mit Ord.

»Loke, du bolde Kæmpe,
»Min snilde Følgesvend!
»Jeg vil min Lyst ei dæmpe,
»Gak du til Braagen hen.
»Hvad der for Jordens Slægter
»Er tungt, ja skiult i Løn,
»Det troer jeg vel du mægter,
»Du fagre Laufeis Søn!«

Det vil jeg ei fordølge,
Da gik den snilde Gud;
Hans sorte Lok mon bølge
Ned ad det hvide Skrud.
Loke den Braag i Hænde
Da tog med megen List —
Men Intet det monne bevende
Alt efter lange Frist.

Da smilte Thor hiin faste,
Han reiste sig fra Steen;
Han monne svarligt haste,
Han var ei længe seen.
Han greb om Baandets Ender,
Saa kiær var ham den Brad —
Men med de stærke Hænder
Han skilte Intet ad.

Greb da den Gud i Vrede
Sit Sværd i største Hast;
Han trak det af sin Skede,
Han hug paa Knuden fast.

Heel kraftigt da han hugged,
Han brugte vel sin Haand —
Men end bestandig lukked
For Braagen de seige Baand.

Da hæved Thor hiin stærke
Sin Miølner med Hænder begge.
Han sagde: »Jeg kan mærke,
»At Trolden mig vil giekke.
»Thi vil jeg nu ham dræbe
»Alt for hans onde Værk;
»Mit Jern i Blod skal klæbe
»Paa brystne Pandsersærk.«

Gik for den Trolld at døde
Gud Thor da hen i Mag.
Han monne med Miølner høde,
Han slog et vældigt Slag
Ret midt udi hans Pande
Mellem de tykkke Bryn.
Det maatte de Kæmper sande,
Det var et svarligt Syn.

Det var sig Jetten svare,
Han Øiet halv oplod;
Han saae, i Harnisk klare
Thor ved hans Side stod.
Han sagde: »Hvi blev jeg vaagen?
»Faldt ned paa mig et Blad?
»Hvor staaer det sig med Braagen?
»Har du nu skilt den ad?«

I Harm da Thor mon blusse,
Han bed sig i sin Læbe.
Han tænkte: »Du onde Thusse!
»Jeg skal dig dog vel dræbe.«
Jetten ei længe skumled,
Han sov paa grønne Vold.
Høit det i Skoven rumled,
Saa snorked den lede Trolde.

Slog da med Kraft og Harm
Gud Thor kun lidet blidt.
Han hæved sine Arme
Heel mandeligt og tidt.
Der gnistred Ild og Flamme,
Den Gud var vred i Sind;
Thi sank den tunge Hammer
Vel dybt til Næbet ind.

Det var sig Jetten stærke,
Trak lidet med sin Mund;
Han sagde: »Jeg kan mærke,
»Jeg sover i en Lund.
»For tidt jeg bliver vaagen,
»Nu faldt der ned et Bær.
»Hvor staaer det sig med Braagen?
»Nu dog vel løst den er?«

Derpaa sig Trolde vendte,
Og sov paa bløde Jord.
Da fast sit Bælte spændte
Den stærke Asa-Thor.

Høit lød hans Stemme klare
Til Odin op i Sky;
Da monne den Fugleskare
Forfærd af Skoven flye.

Hans Øine stod i Lue,
Der hørtes stærke Skrald,
Han hug af al Formue
Mod Jettens Pandeskal.
Strakte sig stærken Jette
Heel mødig da og seen.
Han sagde: »Hvad er dette?
»Nu faldt der ned en Green.«

Derpaa han langsomt reiste
Sig høit fra Græsset op.
Da Morgensolen kneiste
Alt over Skovens Top.
Han sagde: »Nu det bliver,
»O stærke Thor! vel bedst,
»At du dig did begiver,
»Hvor du din Hu har fæst.«

Gik da heel blid og rolig
Den skulderbrede Troid
Mod Utgards mørke Bolig
Alt med sin Stang og Skiold.
De store Utgards Porte
Man da langt borte saae,
Befæst med Stænger sorte
Samt Bolt og mægtig Slaa.

Da strakte svaren Thusse
Mod Utgard ud sin Haand;
Han sagde: »Ei du studse
»For disse stærke Baand!«
Han lagde Thor i Hænde
Sit Spyd med Staal paa Top.
Han sagde: »Med dets Ende
»Du støder Porten op.

»Nu jeg Farvel maa sige,
»Jeg kan ei længer gaae.
»I Utgard-Lokes Rige
»Fleer Jetter I see vil faae.
»Lad eder ei forfærde,
»Gaaer frem med rolig Fod!
»I har jo stærke Sværde,
»Dertil vel Kraft og Mod.«

Derpaa sin Kaas han satte,
Mens fast han Braagen bandt,
Hen mod de Klipper bratte
I Nordens fjerne Kant.
Han gik med Skridt heel snare
Hen mod den Biergerad.
Da drog den Kæmpeskare
Mod Utgards skumle Stad.

3. THOR I HELHEIM.

En Saga fast utrolig
Jeg nu kundgiøre maa:
Mod Utgards fierne Bolig
Vilde de Kæmper gaae;
Hvert Skridt de monne tage,
Da var det ligerviis,
Som gled de to tilbage
Hen paa den glatte lis.

Da monne Veien dale;
Det gik i Dybet brat.
Man hørte Haner gale,
Det blev til mørke Nat.
Da Thialf' og Roska gyste,
Men frem gik Asa-Thor;
Hans Harnisk for dem lyste,
De traadte i hans Spor.

Alt mere dybt de stege
Ned i det steengraa Field;
Da saae de Skygger blege,
Og hørte Kildevæld.
Gud Thor ei længe hviled,
Han slog sig ei til Taal;
Med raske Skridt han iled
Hen mod sin Idræts Maal.

Som nu han frem sig skyndte
Heel fro og trøstelig,
Da Mørket snart begyndte
I Lys at tabe sig.
Man skued Fakler blaane
Udi den dybe Grøft;
Glimt af den blege Maane
Faldt i en Klippekløft.

Da kom de til en Laage
Udi den Klipperad;
Der monne to Skygger vaage,
De tæt for Døren sad.
De vare dødligblege
Og under Øine blaae;
De op fra Bænken stege,
Og paa det Følge saae.

Den ene var en Qvinde,
Den anden var en Mand;
Sligt Folk man ingensinde
Saae i et andet Land.
De monne svarligt fryse
Udi det kolde Hiem.
De toge til at gyse,
Da Thor tiltalte dem:

De havde Hielme sorte,
Hver løfted Hamren sin;
Foruden Pandserskiorte
De stod i hvide Liin.

De Hamre graalighvide
Var giort af Dødningbeen;
De lod dem mat nedglide,
Da Asa-Thor fremtreen.

De sagde: »Ingensinde
»Slig Skare før hidkom.
»Hvad søger I derinde?
»Vend om, o Flok! vend om.«
De monne svarligt sukke
Udi den skumle Vraa;
De sagde: »Vi tør indlukke
»Kun dem, som døde paa Straa.

»Hvad vil I Kæmper stærke,
»Som gløder i liflig Kraft,
»Forinden Sprinkelværke,
»Hvor ingen Fryd er havt?
»Hvor blakketbleg en Qvinde
»Uddeler Sorg og Qvalm
»Blandt dem, som boe derinde,
»Hendøet paa Bænkehalm?«

Da sagde Thor hiin stærke
Til Rosk' og sine Mænd:
»Nu kan jeg fuldvel mærke,
»Hvor vi er vandret hen.
»For Helheims sorte Grotter
»Vi nu tilvisse staae.
»Loke! din blege Dotter
»Vi snart at see vil faae.«

Da skiælved Loke fage,
I Kinden steg hans Blod,
Han vilde gaae tilbage,
Han blev i Hu saa mod.
Han sagde: »Jeg vil ei skue
»Min Æt saa drøvelig;
»Til Asgards lyse Lue
»Jeg atter svinger mig.«

Da raabte Thor hiin faste,
En Gud saa klog, som stærk:
»Du maa dig ei forhaste
»Med overilet Værk.
»Hvad nytter Sorg hiin svare
»Vel over Skiebnens Bud?
»Lad brat slig Daarskab fare!
»Den sømmer sig ei en Gud.

»Alt af en Jetteqvinde
»Du dig bedaare lod.
»Det Gode ingensinde
»Sprang ud af Jetteblod.
»Men vist din Elskovsbrynde
»Stod udi Skuldas Bog;
»Hun monne din Daad fremskynde,
»Den Norne viis og klog.

»Man for din Æt maa gyse,
»Men hvo foragter den?
»Den skabtes til at kyse
»Guder, saavel som Mænd.

»En Angst, som ulmer, flammer,
»Og bryder voldsomt ud,
»Den kun fra dig nedstammer,
»Du underfulde Gud!

»Hvor heldigst Livet gløder,
»Hvor det i Kraft bestaaer,
»Der altid Frygten møder
»For at det snart forgaaer.
»Saaledes Fenris skrækker
»I Valhals bedste Lyst;
»Hans Blik en Frygt opvækker
»Selv udi Odins Bryst.

»Hvad var vort Asgard vide
»Vel frem for Jordens Hiem,
»Hvis ikke Sorg og Qvide
»Og Død adskilte dem?
»Den eviglumske Smerte,
»Ret som en Snog saa grøn,
»Omvinder Jordens Hierte;
»Det, Loke! er din Søn.

»Vel var det, Asa kiære!
»At Hel du avled stærk;
»Hun bør høit agtet være,
»Hun straffer Nidingsværk.
»Hun er min Hevnerinde,
»Hun tugter rædde Mænd;
»Thi lad din Sorg forsvinde,
»Og vend ei om igjen!«

Ved denne kloge Tale
Forsvandt da Lokes Frygt.
Han monne sig husvale
Alt ved den Herres Kløgt.
Sit Spyd Gud Thor da hæved,
Og stødte Døren ind;
Den let tilbage svæved,
Ret som et Blad for Vind.

Da saae man Thor at drage
Med sine Mænd afsted.
Høit Hallen monne gientage
Den Skares tunge Fied.
Det var sig Roska liden,
Den fagre Lilievaand,
Hun vandred Thor ved Siden,
Og holdt ham ved hans Haand.

Igiennem krumme Gange
Kun svage Lys de saae;
De var saa saare trange,
Der var heel ondt at gaae.
Da pludselig de skued
En Hule hen mod Nord,
Hvor Stenen høit sig bued
Udi en Sal saa stor.

Der sad langs Væggens Side
De rædde Helheims Mænd;
De var saa syglighvide.
Thor vandred mod dem hen.

De var saa saare bange,
De svedte Angstens Sved.
Om deres Liv en Slange
Tæt slyngte sig, og bed.

En Stol høit monne stande
Alt under hvælvet Steen;
Den var af Hovedpande
Og skiøre Dødningbeen.
Der saae man Hel at true,
Halv var hun hvid mod Fod,
Mod Issen blaa at skue
Af underløbet Blod.

Et Dødningbeen hiin hvide,
Vel bleget i Maaneskin,
Hun strakte ud til Qvide
Med et hevngierrigt Sind.
Det monne muldent lugte,
Hun svang det som en Vaand;
Som Kongespiir hun brugte
Det i sin klamme Haand.

Der var saa tyst derinde,
En Liiglugt overalt;
Der rørtes ingen Vinde,
Kun hule Suk giengialdt.
Tre Fakler blaalig lued,
Ved hver en Dødning stod;
Man idel Rædsel skued,
Kun intet Spor af Blod.

Da saae man Thor at smile,
Han vendte sig omkring,
Han monne hurtigt ile
Hen i de Dødes Ring.
Han raabte høit derinde
Da disse strenge Ord:
»Saa gaae det hver en Qvinde,
»Som ei tør følge Thor!

»I uselige Daarer,
»Som frygted Saar og Død!
»Nu Hel jer evig saarer
»Med Qval og bitter Nød.
»I lod ei Hielmen hvælte
»Om Issen kiækt i Strid;
»I skabtes til at skiælve,
»Saa skiælv til evig Tid!«

Derpaa den strenge Kæmpe
Treen fast for Hela frem.
Han monne Stemmen dæmpe
I hendes mørke Hiem.
Han sagde: »Gustne Qvinde!
»Retfærdigt straffer du;
»Dog staaer jeg ei herinde
»Med en frivillig Hu.

»Til Utgards Drot at drage,
»Dertil stod fast mit Sind,
»Da monne han det saa mage,
»At her jeg vandred ind.

»Thi siig mig, hvis du mægter,
»Hvad Kaas jeg tage maa,
»For til de stærke Slægter
»I Jotumheim at gaae!«

Da skreg til Miølners Svinger
Hel med sin Stemme styg;
Det klang, som Sværdet klinger
Udi en Panderryg:
»Forlad min sorte Bue!
»Gak frem! Snart est du der.
»Det blænder mig, at skue
»Din Sundheds Rosenskiær.«

Da vinkte brat behænde
Gud Thor med dristigt Blik.
Sig Loke bort mon vende,
Da Hel forbi han gik;
Fast han sit Øie lukked,
Saa tung var ham den Gang.
Hun saae paa ham og sukked,
I hendes Spiir det klang.

Det vil jeg ei fordølge,
Da gik den stærke Gud
Alt med sit lidet Følge
Af Hulen snarligt ud.
Igiennem Bierget vide
Han foer paa hurtig Fod;
Paa Fieldets anden Side
Den Gud da snarlig stod.

4. THOR KOMMER TIL UTGARD.

Da laae ret for hans Øie
Den store Utgardsstad.
Det mon ham vel fornøie,
Han blev i Hu saa glad.
Af store Biergerader
Var Byen sluttet ind;
Ved Porten Mænd i Plader
Sad der med Haand paa Kind.

Hen fra de grønne Volde
De smiilte til hans Hammer;
De havde Klippeskiolde
Og Spyd af Granestammer.
Gud Thor gik uforfærdet
Afsted med sine Mænd.
De Jetter hæved Sværdet,
Men sænkte det igien.

Det Jettespyd hiin lange,
Som Thialfe trolig bar,
Gud Thor da monne fange
Alt med sin Kraft saa svar.
Hardt det mod Porten stævned,
Saa det i Bierget klang;
Da brat de Bolte revned,
Med Gny den Port opsprang.

Da monne Roska skiælve,
Hun fandt sig i et Huus,
Hvor Klipper høit mon hvælte,
Og skiulte Dagens Lius.
En Væg af Marmor hvide
Stod for dem blank og blot;
Der, finge de at vide,
Var Utgard-Lokes Slot.

Udi den skumle Bolig
Ei skinte mindste Sol;
Der sad den Høvding rolig
I steenudhugne Stol.
Omkring den Drot hiin svare,
Som der saa trøstig sad,
Stod udi Harnisk klare
En treleds Kæmperad.

Thor monne paa ham stirre,
Den stærke Gud, saa trygt;
Han saae hans Læbe dirre
Af underkuet Frygt.
Han rørte ei en Sene,
Han var som Marmor graa;
Med røde Ædilstene
Paa Asa-Thor han saae.

Udi den dybe Hule
Der var stort Mørk' og Qvalm.
Han slog mod Skioldets Bule
Alt med sin Kiølv af Malm:

Da lyste Biergets Kløfter
Med Sølv og røden Guld,
Ild giennem dybe Grøfter
Sprang frem af sorten Muld.

Alt ved de stærke Fakler
Den Drot da talte saa:
»Du seer, at Loftet vakler,
»Thi er det bedst, at gaae.«
Sit Blik Gud Thor da hæved,
Da han de Ord fornam;
Han saae, en Klippe bæved,
Og vilde knuse ham.

Han sagde: »Det maa synke,
»Som ei kan hæve sig.
»Du skalst mig ikke ynke,
»Hvis Stenen dræber mig.«
Den Klods med megen Vælde
Da faldt fra høien Kløft
Ned i de hule Fielde —
Og fyldte Gulvets Grøft.

Da aabned sig en Laage
I Biergets Side stor,
En hvid og døsigt Taage
Ud af sit Gjemme foer.
Den monne rundtom fare
Udi en Bølgedands;
Omkring den Asa-Skare
Den lagde sig i Krands.

Da smiilte Gudens Læbe,
Han saae paa Jetten stivt:
»Dit Field mig ei kan dræbe,
»Og heller ei din Gift.
»Valhalla jeg forlader,
»Jeg er sædvanlig tryg,
»As-Odin er min Fader,
»Min Moder kaldes Frygg.«

Da svared brat behænde
Den fule Utgards Drot:
»Jeg veed vel, til hvad Ende
»Du kommer i mit Slot.
»Jeg veed, fra hvem du stammer
»I lysen Klædebon.
»Dog skrækker ei den Hammer,
»Du har udi din Haand.

»Du til din Styrke sætter
»For stor og dristig Lid.
»Husk: Jetterne er Jetter,
»Og det fra Arilds Tid!
»Før Aserne de leved
»Med megen Vælde stor,
»Da ikke tænkt var blevet
»Paa Miølner og paa Thor.

»Ved Verdens første Tide,
»Før Nogen Lyset saae,
»Var Gab i Afgrund vide,
»Men endnu intet Straa.

»Mod Norden Iis og Taage
»Da laae i Niffelhiem,
»Fra Muspels sydre Laage
»Foer Ild og Gnister frem.

»Da mødtes Hedens Vinde
»Med Riimfrost i den Grav;
»De blandte sig derinde,
»Og der blev Draaber af.
»Ild monne Kulden dæmpe,
»Og Kulden atter Ild;
»Deraf fremstod en Kæmpe,
»Den stærke Ymer vild.

»Han blev en vældig Fader
»Til alle Trolde's Æt,
»Som nu i Biergets Rader
»Med megen Kraft er sæt.
»Var da ei til din Kærre,
»Som nu saa stolt du seer.«
Da svared Thialfes Herre:
»Lad mig kundgiøre meer!

»Jeg skal dig vist giengielde,
»Fortælle Sagnet tro:
»Da ved Alfaudurs Vælde
»Blev til Audumble Ko.
»Hun slikked Riim af Stene,
»Da sprang vor Stamme god
»Af kolden Kraft ei ene,
»Men og af Kiød og Blod.

»I kolde stille Kræfter
»Sig blandte rørigt Liv.
»Da Bure blev; derefter
»Blev Bør, han tog en Viv
»Af eders Kæmpestamme,
»Heel skøn og mild at see.
»Deraf sprang frem i Flamme
»Gud Odin, Vil' og Ve.

»Hvad hele Verden aatte
»Udi sit dunkle Hiem,
»Sig sammenhobe maatte,
»For os at bringe frem.
»Først mangel Egestamme
»Maa voxer, hugger smaa,
»Før der med liflig Flamme
»En Alterild kan staae.

»Derfor, o sorte Jetter!
»Saae I først Lyset her.
»De første As-Idrætter
»Var dem, at knuse jer.
»Vi Ymer snart mon dæmpe,
»Han ei vor Kraft modstod;
»Da hver en Jettekæmpe
»Flux drukned i hans Blod.

»Vi kasted ned med Torden
»Hans Krop i Svælgets Grav,
»Deraf vi skabte Jorden,
»Af Blodet Jordens Hav,

»Udaf hans Been de fierne
»Bierge med megen Gru,
»Skyerne af hans Hierne;
»Der drømmer den endnu.

»Hans tykke Øienbryne
»Blev sat i mangel Rad;
»Deraf blev snart tilsyne
»Den store Midgards Stad.
»Hans hvælvethøie Pande
»Vi spændte ud derpaa.
»Da Himlen mon opstande;
»Den farved Freia blaa.

»Med muspelheimske Gnister
»Vi pryded den i Hast;
»Nu Stiernens aldrig mister
»Sit lyse Straalekast.
»Udi sin Glands hiin klare
»Den høit paa Himlen staaer,
»Mens Asers stolte Skare
»Paa den med Fødder gaaer.

»Vi tvende Træer mon fælde
»Alt ved hiin store Sø;
»Da blev ved Guders Vælde
»En Svend, dertil en Mø.
»Den Svend frem monne komme
»Af Egens Bul, saa kiæk;
»Møen, den hulde Blomme,
»Sprang af en Rosenhæk.

»Askur og Embla klare
»Blev ikke lidet glad,
»Da vi dem hen lod fare
»Til Midgards store Stad.
»Vel alle Jordens Hære
»Sprang frem af deres Rod,
»Som nu os Guder ære
»Med Ild og Offerblod.

»Det Sagn er vel i Minde:
»I Jetters Nederlag
»Bergelmer med sin Qvinde
»Kun undkom paa èt Vrag.
»Fra dem alene stammer
»Du med din Kæmpeæt,
»Som nu blandt Malm og Flammer
»I Biergets Dyb er sæt.

»Til disse mørke Sale
»Vi bragte eder hid.
»Hvad har du da at prale
»Om ældre Fødselstid?
»Af Aser overvundet
»Med alt dit Kogleri,
»Est du til Fieldet bundet,
»Og kun om Natten fri.

»Men ret som Ukrud vilde
»Udbreder sig heel snart,
»Saa gaaer det ogsaa ilde
»Med eders Kæmpeart.

»Mod Asers Hær hiin faste
»I atter prøve paa
»Jer dristigt at formaste;
»Men det skal ilde gaae.

»Ei nok, at I fordærve
»Den bolde Askurs Æt,
»Og mangt et Rov erhverve
»Ved skammelig Idræt;
»Men selv de Altre faste,
»Som staae for Valhals Gud,
»I vover at kuldkaste,
»Og slukke Flammen ud.

»Derfor fra Odins Rige
»Jeg kommen er herved,
»For dig, o Trolde! at sige,
»At jeg din Trædskhed veed;
»At Valhals Herre mægter
»Blot ved et Ord saa brat
»De jotunheimske Slægter
»Vel at fordærve plat.«

Thors Blik stod høit i Lue
Ved disse strenge Ord;
Han var heel skøn at skue,
Den stærke Asa-Thor.
De gyldne Plader lyste
Ham paa det hvalte Bryst.
I Løn hver Jotun gyste,
Han stod saa rolig, trøst.

Taus i de vilde Flammer
Han skued nær og fiern;
Han løfted op sin Hammer,
Saa tung, af drevet Jern.
Ned giennem Fieldet dandsed
En sølvklar Klippebæk,
Den ved hans Fødder standsed,
Hvor den blev stum af Skræk.

Da sagde Jetten fage,
Den feige Utgards Drot:
»Jeg lader dig ei drage
»I Vrede fra mit Slot.
»Du skalst din Fod her fæste
»Endnu en stakket Tid.
»Jeg vil dig venligt gieste,
»Da du est kommen hid.

»Vi vil alt uden Vrede,
»Naar Ingen meer er træt,
»En Leg her tilberede,
»Som sømmer Heltes Æt;
»Saa kan vi uden Harmen
»See udi Kappelyst,
»Hvo der har stærkest Arme
»Og mandigst Kæmpebryst.«

Sit Ja til denne Tale
Gav Thor med villig Hu.
I guldbesprængte Sale
Dem Drotten førte nu.

Et Bord af Marmor hugget
Stod der paa gyldne Been.
Da blev heel svarlig drukket
Af huul Karfunkelsteen.

Da toned Kildevældet,
Alt Sølv i Bierget klang,
Høit Stormen lød i Fieldet,
Det var en selsom Sang.
Gud Thor ved Roskas Side,
Samt Thialf' og Loke froe
Sad udi Salen vide;
Heel lysteligt man loe.

5. GIØGLERIET I UTGARD.

Da ved de brede Borde
De Kæmper rundt nu sad,
Tog Loke snildt til Orde,
Den muntre Asa glad;
Han mon ei længe tøve
Han raabte skiemtsom Viis:
»En Leg vi strax vil prøve,
»Hvori jeg vinder Priis.«

Utgarde-Lok' behænde
Da mellem sine Mænd
Til Loke sig mon vende,
Og sagde: »Siig os den!«

Loke med megen Glæde
Greb til en Brad paa Stand;
Han svared: »I at æde
»Ei findes min Overmand.

»Af hvad jeg nys har fristet,
»Vel Madlyst man kan faae;
»Den Kraft, man haver mistet,
»Man atter søge maa.
»Du haver stærke Giester,
»Som ogsaa her kan feide;
»Thi lad din Kiøgemester
»I Stegerset vel arbeide!«

Da sagde Utgards Herre
De skiemtefulde Ord:
»Der er fast Intet værre,
»End hungrig at gaae fra Bord;
»Dog skalst du mærke, Kiære!
»Skiøndt du est Kostens Ven,
»At du kan Intet tære
»Mod een af mine Mænd.«

As-Loke brat mon studse,
Han hurtig reiste sig,
Han sagde: »Onde Thusse!
»Troer du at skrække mig?«
Kaldte da Drotten svare,
Heel listigt han mon lee.
Da monne sig aabenbare
En Jotun, sær at see.

Han sprang af mørken Kammer,
Sin Husbond brat han lød.
Heel underlige Flammer
Sig i hans Harnisk brød:
De fleste vare gule,
Nogle var rød' og blaae.
Den Trolde ei monne skule,
Kiækt han paa Guden saae.

Hans hvasse, stærke Tænder
Sad i en dobbelt Rad;
Selv paa hans Fingerender
I Neglers Sted de sad.
Hver Tand heel selsomt lyste
Alt med en Flamme stor.
Ung Roska svarligt gyste,
Af Skræk hun sammenfoer.

Da bortsvandt Fieldets Skygge.
Sig Loke reiste op,
Han sagde: »Du kanst tygge,
»Seer jeg, med al din Krop.
»Dog, om du ogsaa bruger
»Hvert Lem saa mangelund,
»Troer jeg, ei meer du sluger,
»End Loke med sin Mund.«

Et Fad man da indbragte,
Vel hamret ud af Guld.
Utgarde-Lok' det lagde
Med lække Brade fuld.

Den Troid, heel sær at skue,
Samt Loke, den stærke Mand,
Da aad af al Formue,
Det siger jeg for sand.

Alt ved den ene Ende
Stod Trolden for det Fad,
Asa-Lok' behænde
Ret for den anden sad.
Da blev heel svarlig sluget,
Det var stor Lyst at see;
Paa een Gang midt i Truget
Da baade mødtes de.

Da havde Loke Kiødet
Reent ifra Benet ædt,
Som der for ham var sødet;
Han var da saare mæt.
Jetten da ei alene
Havde ædet den halve Mad,
Men og de haarde Bene,
Dertil det gyldne Fad.

Da blev stor Spøg og Latter,
Selv Thor heel svarligt loe;
Roska, Bondens Datter,
Var da i Hu saa fro.
De Giester alle tillige,
Som sadde i Middagsstunden,
Den Dom da mon afsige:
At Loke var overvunden.

Da sagde Utgards Fyrste
Til Thialf' i Brynien blaa:
»Da dog ei meer vi tørste,
»Lad os meer Latter faae!
»Vor Gammen i at spøge
»Vi finder alle nu;
»Thi lad os og forsøge
»Nu dine Kræfter, du!«

Da svared Thialf' hiin gode:
»Hvad kalder du Forsøg?
»Du maa dig ei hovmode
»Ved Asa-Lokes Spøg.
»Han klædte mig i Plade;
»I gjør mig ingen Meen,
»Skiøndt I kan sluge Fade,
»Dertil, som Hunde, Been.«

Den skulderbrede Jette
Til Thialfe atter skreg:
»Vi vil herom ei trætte;
»Siig nu kun frem en Leg!«
Da svared Thialf' behænde,
Han lagde sit Harnisk hen:
»Saa vil til Maals jeg rende
»Med een af dine Mænd.«

Da skreg den Drot i Bierge:
»Slig Leg er saare god.
»Naar man sig ei kan væрге,
»Saa bruger man sin Fod.

»Lader os ei spille Tiden!
»Slig Leg du vist forstaaer;
»Dog troer jeg, Tommeliden
»Dig fuldvel overgaaer.«

Thialf' rynked sine Bryne,
Han bed i Læben sig.
Da blev der snart tilsyne
En Dverg heel underlig:
Saa smidig som en Bue
Han var, men lidet før;
Man kunde ham grandt ei skue,
Han dæktes af et Slør.

Til Leg han sig beredte;
Snart snerped han sig ind,
Snart vidt han sig udbredte
Alt efter sagten Vind.
Da sagde Thialf' hiin svare:
»Slig Krop vist Faa har havt;
»Dog skal til langt at fare
»Ei Myghed blot, mên Kraft.«

Thi tog han til at rende,
Saa det i Bierget skialf;
Da dreied ved Løbsens Ende
Den Dverg, og mødte Thialf'.
Thialf' vilde sin Harm ei røbe
Udi det skumle Bierg;
Han sagde: »Lad os løbe
En Gang endnu, o Dverg!«

Det Løb da brat begyndte
Udi det hule Hiem.
Sig Thialfe svarligt skyndte,
Kom dog kun langsomt frem.
Den Dverg foer som en Alfe
I Hast til Maalet ud,
Da var derfra end Thialfe
Vist nok et Pileskud.

Alt til den tredie Prøve
Man strax beredte sig;
Da mon ei Dvergen tøve,
Tro mig heel sikkerlig!
Til Maalet han sig skyndte,
Foer saa paa hurtig Fod
Tilbage, hvor Løbet begyndte;
Ved Maalet ei Thialf' end stod.

Da blev til Dom forbundet
De Kæmper strax paa Stund.
At Thialf' var overvundet,
Da sagdes med een Mund.
Thialf' sig i Krog mon sætte,
Den Dverg svandt som en Vind.
Thialf's Lemmer var saa trætte,
Harm brændte ham paa Kind.

Da sagde føren Jette
Til Thor, den stærke Mand:
»Du maa dog og udrette
»En Idræt nu paa Stand.

»Vel dine Kæmpers Lykke
»Var her ei saare stor;
»Men med et svarligt Stykke
»Kanst du dem hevne, Thor!«

Da svared Thor hiin høie
Med Haand alt under Kind:
»Det kan sig vel saa føie;
»Bring mig et Horn herind!
»Skiøndt Loke kunde ikke
»Her æde med din Svend,
»Vil jeg dog svarligt drikke
»Vel fremfor alle Mænd.«

Utgarde-Lok' behænde
Da vinkte, som tilforn;
Da treen een af hans Svende
I Hallen med et Horn.
Det var af Malm hiin gule
Med mange Skrifter paa;
Uden den store Hule
Dets ydre Spidse laae.

Thor monne det betragte,
Det var heel kunstig giort;
Heel stort han det mon agte,
Dog langtfra ei for stort.
Sagde da Utgards Fyrste
Til Thor saa mangelund:
»Den skal vist ikke tørste,
»Som stikker det ud til Bund.

»Naar mine Kæmper dømmes
»I Straf for ilde Værk,
»Da Hornet ud maa tømmes
»Af slig en Kæmpe stærk.
»Eet Drag det sielden tømmer,
»I to er Sæd at see;
»Men ingen Mand det sømmer,
»At stikke det ud i tre.«

Da sagde med stor Liste
As-Lok' til Utgards Drot:
»Thor er vist ei den Sidste
»I Drik paa Odins Slot;
»Naar han sin Haand udstrækker
»Og efter Hornet taer,
»Den Gud da fast forskrækker
»Valhals Einheriar.

»Ydun saa kiælent kryster
»For ham sin Æblemost;
»Melken af hendes Bryster
»Er ei saa sød en Kost.
»Den Most kan Thor udtømme
»Ret paa sin Kæmpeviis;
»Man pleier ham berømme,
»Han vinder stedse Priis.

»Det Sagn er ei forborgen,
»As-Odin har for Skik
»Til Mimer at gaae hver Morgen,
»Og faae en Kildedrik.

»Et Horn, som Hvermand hylder
»For Dybden, Breden sin,
»Med Vand da Mimer fylder;
»Det blier til liflig Viin.

»Det kan jeg fuldvel sige:
»Engang, da Odin drog
»Ud fra sit Guddomsrige,
»Da Thor hans Bæger tog;
»Han drak det ud til Bunde,
»Den understærke Mand.
»Hans Roes er i alle Munde,
»Det siger jeg for sand.

»Da Odin brat erfared
»Den Asas Idræt nu,
»Da snarligt aabenbared
»Sig Vreden i hans Hu.
»Han sagde: Du fordrister
»Dig aabenbar, som i Løn;
»Jeg troer, selv Skiebnen frister
»Du rask, min kiække Søn!

»Ved denne Drik hiin søde
»Gud Thor sin Viisdom fik.
»Hans brune Kinder gløde
»Endnu af denne Drik.
»Hver Gud da monne dømme,
»Det var en Idræt stor.
»Skulde da nu ei tømme
»Dit Horn den stærke Thor?«

Da sagde Utgards Fyrste:
»Hvo veed, om i Valhal
»Man kan saaledes tørste,
»Som her i denne Sal?«
Da flux det Horn ophæved
Thor med sin Arm saa stærk.
Dybt det i Bierget bæved,
Det var et svarligt Værk.

Meldte da Jetten lede:
»Sæt det kun for din Læbe!
»Da vil af Tørst og Hede
»Ei Tungen til Ganen klæbe.«
Gud Thor da monne fare
Saa sindeligt i Mag,
Han drak af Hornet klare
Et stort og vældigt Drag.

Han drak, som Sandet drikker
Udi den hede Ørk,
Naar han sin Regn udskikker
Fra Tordenskyen mørk.
Den Gud med megen Ære
Da saae udi det Horn —
Da tyktes det hannem være
Saa bredfuldt, som tilforn.

Gud Thor kun sielden pukker,
Han virker i sin Kraft;
Thi tog han store Klukker,
Lænt til sit Hammerskaft.

Han slog i Panden Rynker,
Det var en svar Bedrift,
Han drak, som Elven synker
Udi en Klipperift.

Monne da ned sig bøie
Den Herre, som tilforn;
Med et nysgierrigt Øie
Han kiged i det Horn.
Da mærkte han med Vrede,
At det var fuldt, som før,
At indtil Hornets Bredde
Der ei en Plet var tør.

Da satte det for Munden
Den stærke Asa god,
Han drak, som Afgrundsbunden
Drak Kæmpen Ymers Blod.
Udi den Hal hver Thusse,
Som skued den Idræt,
Da monne svarligt studse;
Men snildt de skiulte det.

Da Thor nu mon fornemme,
Det ei var udtømt end,
Da hæved han sin Stemme,
Og rakte Hornet hen;
Han sagde: »I at drikke,
»Jeg seer, I stande først;
»Thi Valhals Guder ikke
»Har hede Sygers Tørst.

»For Tørstens Glød at slukke
»De Guder morgenrøde
»End aldrig Horn udstukke,
»Men for i Kraft at gløde.
»En herlig Miød blier blandet,
»Det har vi der for Skik,
»Meer kraftig, mindre vandet,
»End denne ferske Drik.«

Da sagde Jetten lede
Til Valhals Asa-Thor:
»Naar Skuldrene er brede,
»Er ogsaa Bugen stor.
»Men da vi nu kun spøge,
»Saa er end min Begiær,
»At du vil kiækt forsøge
»En anden Idræt her.

»I disse høie Sale
»Det er vor gamle Skik,
»Os lystigt at husvale
»Ved Leg, saavel som Drik.
»Thi vil vi ikke tøve;
»Da vi er end ei trætte,
»Vi Kræfterne vil prøve
»Ved Byrder op at lette.«

Gud Thor da gav sin Villie
Til disse Lege brat.
Da løb ad bredden Tilie
En egen Art af Kat;

Den saae paa Thor heel bange,
Og krymped tidt sig ind,
Skød Bugter som en Slange
Med lumskt og frygtsomt Sind.

Den stirred gridsk og slugen
Med røde Øine smaae;
Den skød sig frem paa Bugen,
Og nær ved Guden laae.
Den kunde sin Frygt ei tvinge,
Da den af Krog blev kaldet;
Af Horn den havde Ringe,
Og var om Livet skaldet.

Hen i de gyldne Sale
Den snoede sig heel styg;
Den logred med sin Hale,
Saa skællet og saa tyk.
En Braad med tvende Kløfter
Sad i dens Gab, saa stor.
Lok' sagde: »Hvis du den løfter,
»Da har du Kræfter, Thor!«

Da raabte med stor Ære
Den fagre Laufeis Æt:
»Gud Thor kan evig bære,
»Og bliver aldrig træt.
»Han sine Sener strammer,
»Saa kraftig og saa sund;
»Blot veier hans tunge Hammer
»Vist hundred Bismerpund.

»Mærk vel, o Troid! min Tale:
»Gud Thor gik ind en Nat
»I Freias lyse Sale,
»Tog hendes Løibænk fat;
»Han nænte ei at vække
»Den fagre Rosenknop,
»Han greb med Hænder begge,
»Og løfted Karmen op.

»Den Karm, det maa jeg sige,
»Af friske Blomster fuld,
»Var tung foruden Lige,
»Den var af drevet Guld;
»Dog bar han uden Bulder
»Og uden mindste Sorg
»Den paa sin stærke Skulder
»Hen i sin egen Borg.

»Da nu den Mø guldhaaret,
»Opvakt ved Midnatstide,
»Brat fandt sig did indbaaret,
»Og saae ham ved sin Side,
»Da fra sit Hovedgierde
»Hun foer i al sin Pragt;
»Hun monne sig forfærde
»Alt ved hans stærke Magt.

»Dog vidste han med Varme
»Den Disa vel at trøste;
»I sine lodne Arme
»Han monne Freia kryste.

»Da glemte hun at græde
»Alt for den stærke Mand;
»Han monne kraftigt glæde
»Den skønne Lilievand.

»Da nu den Gud med Ære
»I Mag slig Byrde bar,
»Skulde da her vel være
»Sligt Kryb den Helt for svar?
»To Katte er om at trække,
»Hvad han kan løft' aleen;
»Han stærker' er, end begge,
»Hvad siger da vel een?«

Da smilte Utgards Herre,
Han sagde: »Tag kun fat!
»Maaskee er Freias Kærre
»Saa tung ei, som min Kat.«
Da bød dem Thor hiin faste
At tie baade stil;
Han monne svarlig haste
Hen til det sære Spil.

Da stirred Katten slugen
Og ret med megen Harm;
Thor greb den under Bugen
Med stærken Kæmpearms.
Heel rædsomt da den snøfted,
Men Thor stod rolig, tryg;
Alt som han meer den løfted,
Den kroged op sin Ryg.

Saa vidt hans Arme rakte,
Han høit den hæved op
Men smidig den udstrakte
Alt meer sin glatte Krop.
Et Hul i Loftets Fielde
Den Gud da monne slaae;
Han hæved den med Vælde
Høit imod Himlens Blaa.

Da var fra Jorden flyttet
Ikkun dens ene Been;
De andre tre sig støtted
Mod Hulens dybe Steen.
Gud Thor med trætte Arme
Da slap den atter ned,
Han dulgte taus sin Harme,
Og sig i Læben bed.

Den Kat da bort man bragte,
Og Trolden, sledsk i Blik,
Til Thialfes Herre sagde:
»Saaledes den Leg gik!
»Som Alt i disse Egne,
»Er Katten før og stor,
»Og liden kun at regne
»Mod os er Odins Thor.«

Da sagde Thialfes Herre
Alt udi Utgards Sal:
»Ved Miølner og min Kærre!
»Jeg hader Ord og Pral;

»Men da dog fra dit Sæde
»Du kalder mig saa svag,
»O Drot! da frem du træde,
»At prøve Favnetag.«

Da lemped mildt sin Stemme
Den Drot i samme Stund,
Han sagde: »Ei du glemme,
»At her vi lege kun;
»At alt vort Værk herinde
»Er et kortvilligt Spøg.
»Thi med min gamle Qvinde
»Du brydes til Forsøg!«

Da meldte Lok' hiin snilde,
Den Gud fra Asgards Slot:
»Hun kommer ei for silde
»For denne stærke Drot.
»Mod Væg han hende stemmer,
»Og det i megen Mæg;
»Han hende sønderlemmer
»Med stort og vældigt Brag.

»Har hun i Runeskrifter,
»Den gamle Ymers Mø,
»Ei læst om hans Bedrifter
»Paa Ægirs stolte Ø,
»Da med sin stærke Hammer
»Dumdristig Jomfruflok
»Han skienkte slige Skrammer,
»At hver fik snarlig nok?

»Det var stor Lyst at skue
»Ham med sin Miølner der,
»Hvor kiæk han stod i Lue
»Midt i den Qvindehær.
»Den vilde ham forbyde
»Paa Land at sætte Fod;
»Det monne den fortryde,
»Den sank udi sit Blod.«

Da blussed Thor tilvisse,
Den Kæmpe stærk og rank;
Slog Loke mod sin Isse,
At han til Jorden sank.
Han sagde: »Jeg maa vel lære
»Dig, onde As! paa Stund,
»Den stærke Thor at ære,
»Og tæmme kaaden Mund.

»Du feige Vendekaabe!
»Stem kun i Utgards Sang,
»Du uselige Taabe,
»Du Gienlyd af hver Klang!
»Bespot de høie Guder,
»Blandt hvem du tæller dig!
»Saa vist som Fenris tuder,
»Din Straf blier skrækkelig.«

Da sagde Lok' behænde
Med Blussen paa sin Kind:
»Hvor kan til Harm du vende,
»O Thor! saa let dit Sind?

»Du' veedst, at her vi søge
»Ved Leg at frydes ret;
»Kan vi da ikke spøge
»Med Tale, som Idræt?

»Er da din store Vælde
»Og Høimod, lyse Thor!
»Saa svag, at jeg kan fælde
»Den med et skiemtsomt Ord?
»Af hine Møer, du dræbte,
»Var ingen svag og spæd;
»De Egekøller slæbte,
»I Jern og Kobber klæd.

»Det var jo Troldeqvinder,
»Som siunke for dit Sværd.
»Alt om hiin Daad mig minder
»Den gamle Qvinde her.
»Det gaaer vist hende værre,
»Det skrøbelige Siv.«
Da sagde Thialfes Herre:
»Saa glem da denne Kiv!«

Da stod i Hallen inde
Ved knudret Krykkestok
En saare gammel Qvinde
Med filtet Marelok.
I Panden var hun rynket,
Dybt hendes Øine laae;
Hun blev af Guden ynket,
Da hen paa ham hun saae.

Han sagde: »Det ei sig sømmer,
»At med dig brydes Thor,
»Før du en Most udtømmer,
»Hvis Frugt i Valhal groer.«
Ud af et lidet Gjemme
I Skioldets Bule rød,
Man monne da fornemme,
Han tog en Frugt saa sød.

Med milde Heltesæder
Han rakte Æblet hen;
Han sagde: »Naar du det æder,
»Forynges du igien.
»Det er af Bragis Have,
»Det skienker Ungdoms Liv,
»Det er en kostbar Gave
»Af Gudens unge Viv.«

Da satte sig paa Skammel
Den Qvind, af Alder tung;
Hun sagde: »Jeg er gammel,
»Men blier dog evig ung.
»Det Æble, dig skal nære,
»Slut det i Skioldering!
»Jeg Intet kan fortære,
»Og æder dog alle Ting.«

Ved denne sære Tale
Blev Thor heel underlig.
Udi de skumle Sale
Da Qvinden reiste sig.

Hun slyngte sine Arme
Om ham med megen List;
Han stred med Kraft og Harme,
Men sank i Knæ tilsidst.

Da Loke blev forfærdet,
Og Thialf' og Roska med.
Thor vinkte dem med Sværdet,
At drage brat afsted.
Han vendte sig i Vrede
Da til den onde Drot;
Han sagde: »Du skalst lede
»Mig af dit Trolddomsslot.

»Mit Øie sig oplader
»Ei for dit Kogleri.
»Den vise As, min Fader,
»Mod Sligt kun staaer mig bi.
»Hid uden hans Samtykke
»Paa egen Haand jeg drog,
»Derfor min Heltelykke
»En saadan Ende tog.

»Du skalst dig ei formaste
»Mod mig i næste Færd;
»Odin kan Runer kaste,
»Som Thor kan løfte Sværd.
»Naar begge sig forbinde,
»Og nærme sig dit Hav,
»Skal du dem ei forblinde
»Her i din egen Grav.«

Derpaa han gik i Vrede,
Med Blussen paa sin Kind;
Ham Drotten ud mon lede,
Heel ængstelig i Sind.
I Biergets Dyb det sukked,
Stærkt jog dets hvide Blod.
Det langsomt op sig lukked —
Da Thor paa Sletten stod.

6. KOGLERIET OPDAGES.

Da nu den Helt hiin svare
Midt udi Marken stod,
Alt under Himlen klare,
Med Blomster ved sin Fod,
Da lyste først hans Hammer
Med blanke Bliants Skiær,
Hans Brynies røde Flammer,
Brød sig paa Kryds og Qvær.

Han stirred med sit Øie,
Saa fuldt af Ild og Kraft,
Til Himmelen den høie,
Og svang sit Hammerskaft.
Da saae først Utgards Fyrste
I ham den Gud, som slaaer;
Thi reiste sig i Børste
Af Skræk hans Hovedhaar.

Af Gysen hardt betagen
Da blev den Jettes Barm;
Skøndt Guden var bedragen,
Han frygted dog hans Harm.
Skøndt Thor udi sin Kærre
Snart kiørte bort i Mag,
Han vidste, Hlidskialfs Herre
Vel kiendte hans Bedrag;

At Odin, naar han traadde
I Valhal atter ind,
Brat vilde Alt forraade,
Og tærge Heltens Sind.
Thi søgte fulen Jette,
Den svigefulde Mand,
Da Skranker brat at sætte
For Gudens Harm paa Stand.

Han tænkte: »Jeg maa sige,
»Hvordan sig Alt tildrog;
»Hvi nys udi mit Rige
»Den Leg slig Ende tog.
»Hvis hist han det erfarer,
»Hans Harm blier mere stor;
»Og slet jeg mig forsvarer
»Mod Odin og mod Thor.«

Den Jotun til den Ende,
Saa fuld af List og Svig,
Til Thor sig da mon vende,
Og sagde drøvelig:

»Vel er det, Utgards Tilie
»Med dig ei bugner meer;
»Vist aldrig med min Villie
»Jeg der igien dig seer.

»Da der er ingen Fare
»For Ymers Afkom nu,
»Saa vil jeg Alt forklare
»Med en oprigtig Hu,
»Paa det du selv kan vide,
»Hvor stor du est i Kraft
»Med Sværdet ved din Side
»Og med dit Hammerskaft.

»Med megen Skræk jeg hørte,
»O stærke Asa-Thor!
»At i din Karm du kiørte
»Fra Asgard ned til Jord.
»Men da du vilde drage
»Ned til mit faste Slot,
»Da mon jeg det saa mage,
»Du blevst forblindet, Drot!

»Ei vilde jeg fornærme
»En Gud, saa stærk som fri,
»Men kun mit Land beskierme
»Ved snilde Kogleri.
»Jeg rørte Havets Bølge;
»Det hialp kun lidet mig.
»Jeg vil det ei fordølge
»Du est forfærdelig.

»Derpaa jeg mig udrakte
»Heel usædvanlig stor,
»Og mine Lemmer strakte
»Hen ad den grønne Jord.
»Jeg vilde dig forfærde
»Alt paa den øde Vei;
»Men eders Spyd og Sværde
»Jeg sløve mægted ei.

»Jeg gyste for din Hammer
»Fra snilde Dverges Hiem;
»Jeg vidste, hvor den rammer,
»Staaer Kampens Rose frem.
»Jeg tænkte dig at skrække
»Ved indbildt Overmagt;
»O Thor! men dig at giekke,
»Det aldrig var min Agt.

»En Stump udaf hiin Kiede,
»Hvormed I Fenris bandt,
»Som Dverge hist mon smedde,
»I Fieldets Vraa jeg fandt;
»Den jeg om Braagen snoede
»Udi min store Nød,
»Fordi jeg sikkert troede,
»At intet Staal den brød.

»Den var til Hielp i Vaande
»Heel kunstig sammenknyt
»Af alle Fiskes Aande
»Og alle Fugles Spyt,

»Af Smæk ved Kattens Fødder,
»Af Skiæg paa Qvinden feig,
»Af Biergets dybe Rødder,
»Af Biørnens Sene seig.

»Det skete, som jeg troede,
»Dog blevst du ikke ræd;
»Dit Bælte du omsnoede,
»Og foer saa gramt afsted.
»Det maa jeg for dig sande,
»At paa den grønne Vang
»Den kolde Sved af Pande
»Mig udi Angsten sprang.

»Da blev dit Øie skuffet.
»Mildt første Slag gienlød;
»Men havde det mig truffet,
»Det blevet var min Død.
»Af Skræk jeg qvær mon blegne;
»Da trylled dig min Sang
»Til hine Klippe-Egne;
»Der først din Hammer klang.«

Ved Troidens sære Tale
Thor hen i Klippen saae;
Da trende store Dale
Ret for hans Øine laae.
Den Jotun ydmyg sukked
Alt ved det svare Værk;
Han sagde: »Dem har du hugget,
»Thor! med din Miølner stærk.

»For dig og for dit Følge
»Det virkelige Syn
»Jeg monne snildt fordølge,
»Og rynked mine Bryn.
»Du slaaer, det maa jeg sande,
»Som den, der slaaer ihjel;
»Du knuste ei min Pande,
»Men haarde Kampefield.

»Derpaa jeg dig forvilded
»I Biergets Kløfter om;
»Alt ved min List indhildet
»Til Helas Sal du kom.
»Jeg tænkte dig at skrække,
»Du ædle Kæmpe god!
»Men intet Syn kan knække
»Dit frygtelige Mod.

»Og at jeg nu skal tale
»Om hver en Idræt stor
»I mine egne Sale,
»Saa mærk vel mine Ord:
»Først, Loke! du mon æde
»Med Fynd af lækkre Brad;
»Det var stor Lyst og Glæde,
»At see dig ved din Mad.

»Dog, skiøndt af al Formue
»Du aad, o stærke Mand!
»Som Fieldets Ild og Lue
»Dog ei du æde kan.

»Det monne Kæmpen være,
»Som sprang af mørken Vraa;
»Hvad Under, han kan tære
»Da Malm og Been, som Straa?

»At, Thialfe! du mon røbe
»Alt paa hiin lange Vei
»Stor Raskhed i at løbe,
»Jeg negter heller ei.
»Men den, med hvem du rendte,
»Var mere snar, end du;
»Thi viid: den Troid, jeg sendte,
»O Thialf'! det var min Hu.

»At nu min Hu vel mægter
»At løbe dig forbi,
»Det vist du aldrig negter,
»O ædle Kæmpe fri!
»Ved skiulte Runelege
»Jeg Skikkelse den gav,
»At den dig skulde spæge
»I Biergets dybe Grav.

»Evindelig blandt Jetter
»I Bierget fiern og nær
»Vil mindes de Idrætter,
»Som Thor udførte der.
»Vor Skræk vi vel mon skiule
»Ved hvad som da blev seet;
»Men end i Utgards Hule
»Slig Daad er aldrig skeet.

»Først maa jeg dig berømme,
»O Asa! for din Drik,
»Skiøndt ei du kunde tømme
»Det Horn, som da du fik.
»Enhver af mine Svende
»Paa dig med Rædsel saae,
»Thi Hornets ydre Ende
»Dybt udi Havet laae.

»Mens Vandet du mon sluge,
»O Thor! saa mangelund,
»Da saae vi Hornet suge
»Fra Havets dybe Grund.
»See kun i alle Vande,
»Som her i Utgards Flod,
»Da skal mit Ord du sande,
»Du ædle Kæmpe god!«

Gud Thor med Panden runken
Did styred sine Fied,
Da var dybt Havet siunken
Ned under Strandens Bred.
Da støtted sig til Sværde
As-Lok' og Thialf' paa Stund;
De monne sig forfærde,
Og saae i dyben Grund.

Da sagde Jetten snilde,
Den Utgards Drot, saa brat:
»Thor vil mig ikke ilde,
»Han har mig alt forladt.

»Mit Kogleri kun satte
»I større Lys hans Kraft.
»De Strande nu saa bratte
»Bevidne jo hans Magt.

»Naar du est uden Hinder
»Nu kommen til dit Slot,
»Hiint Horn da der du finder,
»Thrudvangers stolte Drot!
»Lad det en Gave være,
»Og lad det vidne om,
»At Jetterne dig ære
»Fra den Tid, did du kom!«

Da sagde Skioldets Kløver,
As-Thor, den stærke Gud:
»Mon vel min Roes behøver
»Ved dig at bredes ud?
»Med sønderslagen Pande
»Du burde giøre Bod,
»Og disse hvide Strande
»Bestænkes med dit Blod.«

Da skiælvend Jettens Læbe,
Flux tog han saa til Ord:
»Den Svagere at dræbe
»Ei sømmer Asa-Thor. —
»Da Katten du mon løfte
»Høit over Biergets Vold,
»Da den tog til at snøfte,
»Da isnede hver Trolld.

» Du gjør os ei saa bange
» Med Lynild og med Storm;
» Det var den grumme Slange,
» Den stærke Midgardsorm,
» Der knuger Jordens Sider
» Rundt omkring Havets Grund,
» Og sig i Halen bider
» Alt med sin egen Mund.

» Stolt i din Guddoms Lue
» Du strakte den med Harm
» Høit op mod Himlens Bue
» Med vældig Kæmpearm;
» Saa langt du op den førte
» Ud over Biergets Sale,
» At Jorden den berørte
» Kun med sin Braad og Hale.

» Den gamle runkne Qvinde,
» Der monne dig til Spee,
» Skjøndt langsomt, overvinde,
» Som var saa sær at see,
» Som ei af Frygt mon blegne,
» Skjøndt vist din Kraft var stor,
» Som lærte dig at segne,
» Var Tiden, stærke Thor!

» Den Qvinde, styg og vammel,
» Gaaer ved sin Stav saa tung;
» Skjøndt hun er saare gammel,
» Er hun dog evig ung.

»Alfader hende lærer
 »At vandre vidt omkring;
 »Hun Ingenting fortærer,
 »Og æder dog alle Ting.

»Hun mon os Jetter fælde;
 »Jeg siger dig for sand:
 »Selv Asers stolte Vælde
 »Bortæder hendes Tand.
 »Hun satte dig med Ære
 »I Knæ, den Kvinde god,
 »Lad det et Varsel være,
 »Og tæm dit Overmod!«

Da dirred Gudens Læbe,
 Han tog sin Hammer fat;
 Han vilde Jetten dræbe —
 Da var han svundet brat.
 Field over sig at hænge
 Den Gud ei længer saae;
 Han stod paa grønne Vænge
 I broget Kløverstraa.

7. HIEMREISEN.

Thor monne sig omgiorde,
 Og kasted vidt sit Blik;
 De rige, fede Hiorde
 Saa stadigt rundt ham gik.

Da hist, hvor Skoven groede,
Den Hytte brat han saae,
Hvor Thialfes Fader boede;
Den mellem Bøge laae.

Da blussed brat behænde
Den unge stærke Mand;
Strax tog han til rende
Igiennem Mosevand.
Rundt om de lumske Moser
Løb Roska, let paa Fod,
Paa Kinden hendes Roser
I Morgenpurpur stod.

De Børn nu længtes saare,
Da de den Hytte saae.
Paa Kinden Roskas Taare
Som Morgenduggen laae.
Ung Thialfe snarlig rendte
Da ret med megen Lyst,
Hans unge Hierte brændte,
Og stormed i hans Bryst.

Bred stod en Lindestubbe,
Den Hyttes Indgang nær,
Der sad den gode Gubbe
Alt med sin Hustru kiær.
Af Hiertensglæde skialfe
De Gamle begge to.
Han raabte: »Der er jo Thialfe!«
Hun: »Der er Roska jo!«

Da blev der megen Glæde,
Dertil heel svarlig Lyst.
Den Hustru monne græde
Med Roska ved sit Bryst.
Glad hendes Øine hængte
Paa Dattrens Spyd og Skiold,
Hun sagde: »Ei jeg tænkte,
»At fød' en Mø saa bold.«

Hun spurgte: »Hvo har givet
»Dig en saa fyldig Arm?
»Meer smal du est i Livet,
»Og mere fuld om Barm.«
Da svared med stor Ære
Ung Roska disse Ord:
»Det har min Husbond kiære,
»Den stærke Asa-Thor.«

Det var den gode Gubbe
Med lange Lokker graae,
Han reiste sig fra Stubbe,
Paa Thialfe stivt han saae.
Da monne Svenden buldre,
Og løfted Sværdet op
Alt med de brede Skuldre
Og stærken Senekrop.

Den Fader raabte: »Thialfe!
»Du varst en liden Svend;
»For dig ei Kæmper skialfe,
»Du varst ei Kampens Ven.

»Nu i din Haand du klemmer
»Dit Sværd med Helteskik.
»Hvo gav dig disse Lemmer
»Og dette Lueblik?

»Hvor fikst du Kraft at stramme
»Den Biørne-Buestreng?
»Hvo gav dig denne Flamme?
»Nys varst du jo en Dreng.«
Da svared med stor Ære
Ung Thialfe disse Ord:
»Det gav min Husbond kiære,
»Den stærke Asa-Thor.«

Som Thialfe nu saa mæled,
Gud Thor da nærmed sig.
Den gode Gubbe knæled
Med Qvinden ydmygelig,
Han sagde til den Herre
Da med et bange Suk:
»Jeg haver giemt din Kærre,
»Og karsk er nu din Buk.«

Da bortsvandt Gudens Vrede,
Der vakt var i hans Sind
Ved Jettens Ord, hiin lede;
Han gik i Gaarden ind.
Han Stalden op mon lukke;
Da glemte han sin Harm
Ved Synet af de Bukke
Og af den gyldne Karm.

Den høie Jotunbane
Fat om sin Hammer tog,
Alt efter gammel Vane
Han sine Bukke vog.
Qvinden da Dugen bredte,
Hun var i Hu saa glad,
Mens Loke tilberedte
Saa qvægelig en Brad.

Da kom fra grønne Skove
Ung Thialf' med Qvist og Green.
Loke de fede Bove
Da stak paa skarpen Teen.
Midt udi Bondens Stue,
Alt paa de Fliser smaae,
Brændte den muntre Lue,
Heel lystigt ud det saae.

Endnu ei Bonden eied
Et Fad i al sin Vold;
Thi lagde, som han pleied,
Gud Thor sin Steg i Skiold.
De fede Gedebukke
Da trøsteligt de nød;
Det Blod, som kom i Krukke,
Var bleven liflig Miød.

Da Nadveren var til Ende,
Var Auka-Thor ei seen,
Han Skindet ud mon spænde,
Der skulde kastes de Been.

Det var den gode Gubbe,
Trak Thialf' ved Armen ud,
Hen til den Lindestubbe,
Bort fra den Bukkehud.

Da raabte Thor hiin høie:
»Hvi drager du ham bort?«
Den Bonde sig mon bøie,
Og trak ham længer fort.
Han sagde: »Lad mig ei tøve!
»Jeg mindes Daaden sidst;
»Jeg frygter, Thialf' skal prøve
»Den samme Argelist.«

Da sagde Thor med Latter,
Han satte sig paa Steen:
»Vist aldrig Thialfe atter
»Vil knække Bukkebeen.
»Hans Kræfter ei behøve
»At styrkes nu ved Marv,
»Som da han Ved mon kløve,
»Og kørte Ploug og Harv.«

Da Gubben fro bevæget
Slap Thialfes Kiortelflig.
Da man var vederqvæget,
Til Sengs man lagde sig.
Gud Thor, den stolte Herre,
Udi sin Brynie rød,
Steg op udi sin Kærre,
Og der sin Hvile nød.

De Fugle qviddred glade
I aarle Morgenstund.
Da klædte de sig i Plade
Alt efter korten Blund;
De Vaaben de monne hærde,
Bandt Skinner om Arm og Been,
Og sleb de blanke Sværde
Paa haarden Hvæssesteen.

Med Søm da Thor mon nagle
Guldscoe til haarden Hov;
Selen fra lette Skagle
Han fæsted om stærken Bov,
Greb saa i Haand sin Hammer,
Bød Følget fare med.
Der gnistred Ild og Flammer,
Saa hardt de foer afsted.

Den Bonde Fod ei rørte,
Saa taus han monne staae;
At de i Luften kiørte,
Han med Forundring saae.
Den Svend da med den Pige
Saae sig saa vidt omkring,
Da høit de monne stige
Op ad den Regnbu-Ring.

Hen ad den lyse Bue
Da kiørte Auka-Thor;
Der stod en Rosenlue
Langs med de brede Spor.

Heimdal i Hornet stødte,
Da Kærren forbi ham gik;
De syv Jomfruer mødte
Gud Thor med milde Blik.

Da sagde Miølners Svinger
Alt til den Lilievand:
»Vel bedst, at jeg dig bringer
»Til Freia nu paa Stand;
»Thi endnu ingensinde,
»Saalænge Verden stod,
»For nogen Mø og Qvinde
»Thrudvanger op sig lod.«

Blaae Ædelstene dækker
Den skønne Freias Sal.
Blandt høie Rosenhækker
Den stander i en Dal.
Sneehvide Svaner seiler
Rundtom i Borgens Sø.
Der kommer hver trofast Beiler,
Dertil hver trofast Mø.

Folkvangurs bedste Eie
Er hun den Drotning blid.
Midt paa et Blomsterleie
Hun blusser rank og hvid.
Saa smekker som en Vidie,
Hun aander elskovsvarm;
Hun er saa smæl i Midie,
Hun er saa fuld om Barm.

Hun har to runde Hænder,
En Rose vel i hver,
De tvende Roser brænder
Med et livsaligt Skiær.
De lugter altid søde
I hendes klare Hiem;
Aften- og Morgenrøde
Faae deres Lys fra dem.

Hun læger alskens Vaande,
Saa huld i Siæl og Sind;
Hendes varme Aande
Er Jordens Foraarsvind.
Hver Morgen hendes Øie
Man seer i Taarer staae,
De synke fra det Høie
Som Dugg paa Blomster smaae.

Hun har to Møer blide,
Siofna, dertil vel Hnos;
Ad deres Skuldre hvide
Nedstyrter Issens Fos.
Blandt Børn har ei sin Lige
Ung Hnos, det klare Lys;
Siofna, den skønne Pige,
Er Søvnens milde Dys.

Der, meente Thor hiin stærke,
Var Sted for Roska bold;
Han kunde fuldvel mærke,
Hun bar ei villig Skiold.

Han tog de Vaaben atter,
Og sagde fortrydelig:
»Slip Sværdet, Bondedatter!
»Det er for godt til dig.

»Til Freias Fruersæde
»Jeg nu dig bringe vil;
»Det vil dig bedre glæde,
»End mandigt Heltespil.
»Der kanst du Elskov dyrke;
»Jeg har alt længst erkendt,
»At med din Heltestyrke
»Er det kun slet bevendt.«

Derpaa til Freias Bolig
Med Roska fort han gik.
Hun fulgte Guden trolig
Med glade Jomfrublik.
Udi den væne Pige
Fandt Freia stort Behag;
Thi blev i hendes Rige
Ung Roska fra den Dag.

Til Valhal Thor mon ile
Med Thialf' til megen Glæde.
Da mon i Møde smile
Ham Odin fra sit Sæde.
Han hæved op sin Finger,
Og trued, mild i Aand,
Han sagde: »Miølners Svinger!
»Det var paa egen Haand.

»Jeg veed, hvad dig er hændet
»Hist paa den dunkle Vei;
»Jeg saae dit Øie blændet,
»Men hundred Daaden ei.
»Du vilde selv dig raade,
»Det var din Stoltheds Gift,
»At takke Odins Naade
»For hver forundt Bedrift.

»Jeg tænker, naar du ager
»Nu næste Gang afsted,
»Da sindig først du tager
»Din Faders Villie med.
»Du est en Helt ophøiet,
»Hvo vilde negte det?
»Dog, skuer ei først Øiet,
»Da træffer Armen slet.«

Derpaa et Horn han rakte
Sin Søn, den stærke Thor.
Gud Thor paa Miøden smagte,
Og mæled ei et Ord.
Han tænkte: »Det maa være;
»Kun Daaden slet udfaldt.
»Han er min Fader kiære,
»Hans Magt gaaer over Alt.«

Derpaa Sæhrimner bragtes
I Kæmpersalen ind;
For Thialfe Braden lagdes,
Han var saa fro i Sind.

Valkyrien hiin blide
Ham bød en Velkomstdrik.
Saa gik man ud at stride,
Der vanked Hug og Stik.

8. THOR BESØGER JETTEN HYMIR.

Gud Thor, den Understærke,
Var tidt i Hu saa gram.
Han lod sig Intet mærke,
Dog tyktes det ham Skam,
At Jetter ham turde giekke;
Thi vilde han sig hevne,
I Dybet dem forskrække,
Han følte vel sin Evne.

I blanke Vaabenplader
Han treen, hvor Odin sad;
Han hilsed mildt sin Fader,
Og om hans Bistand bad.
Til Fields i Jettefeiden
Den blotte Kraft er blind;
Thi kogte Odin Seiden,
Og vied Guden ind.

Til Jotunheimas Fielde
Nu Auk-Thor atter kom;
Dog mon han Intet melde
Til Asa-Lok' derom.

Han vandred Veien ene,
Saa kraftig og saa tryg.
Han brød de Granegrene
Hen over Dovres Ryg.

Da nu han kom mod Havet,
Hvor Fiældets Hule stod —
Hist Ormen laae begravet —
Da voxte Gudens Mod.
Han saae sig lumsk bevæge
De skumle Bølgers Bly;
Han mærked Ormens Lege,
Og slog sit Blik i Sky.

Han tænkte: »Du skal ikke
»Forhaane Asa-Thor,
»Med Knuder ei omstrikke
»Den angstbespændte Jord,
»Ei gjøre Sømænd bange,
»Og styrte dem til Ran;
»Du lumske Edderslange
»Mig vorder underdan.«

Derpaa den Gud hugprude
Omskabte sig til Svend.
Hvor Hvirvelvinde tude,
Han lagde Hielmen hen.
Den var saa stor at skue:
En Klippehal med Krat.
Skiønt Morgenrødens Lue
Saae paa den blanke Hat.

Sit tykke Skiæg han kasted
Af Hagen da paa Stund.
Hvo havde sig formastet
Mod slig en Tiørnelund?
Til Ungersvend forvandlet
Han gik i Vadmél blaa. .
At det var dristig handlet,
Heimdal paa Buen saae.

Hen imod Troidens Hule
Gik Thor med Rosenkind,
Med lange Lokker gule,
Som fløi for Morgenvind.
Det røde Styrkens Bælte
En Strimmel Uld var liig;
Den høie Gud for Helte
Betalte Svig med Svig.

Miølner, sin tunge Hammer,
Han som en Øxe bar.
Han tænkte kun paa Jammer,
Hans Hevnelyst var svar.
Han gik til Fieldekløften
Ved Fossens hvide Strøm,
Hvor Hymir laae ved Grøften,
Og fik sin Morgendrøm.

Med Skum og megen Rusken
Flød søde Kildevand
Hvidt giennem Rønnebusken
Ud i den salte Strand.

Det maatte Vei sig bore.
Paa Stene Jetten laae;
Ei Æbler er saa store,
Som Neglen paa hans Taa.

Ligned hans brede Pande
Da med Haardusken lang
En afslidt Steen ved Strande,
Behængt med Asketang.
Som Egens Bul hans Lænder;
Hans Mund var liden ei,
Der sad tre Rader Tænder,
Som paa den glubske Hai.

Tæt ved den dybe Grotte
En Eng huldsaligt laae,
Alt paa den grønne Maatte
Stod røde Blomster smaae.
Ved Hækken Lammet bræged,
Og nipped Knop af Torn;
Der gik i Kløver Qvæget
Med alenlange Horn.

Da Jetten nu var vaagen,
Og reiste sig fra Seng,
Da saae han Thor i Krogen
Som en spærlemmet Dreng.
Han sagde: »Tør du vove
»Fra Bøigden dig saa langt
»I mine sorte Skove?
»Nu aander du vel trangt?«

Da svarte Svenden liden:

- »Mit Hierte banker trygt.
- »Alt jævner sig med Tiden;
- »Hvad vinder man ved Frygt?
- »Med Mod sig Barmen hvælte!
- »Mig Ingen saae saa ræd,
- »Jeg turde jo vel skiælte.
- »Du gjør mig ei Fortræd.

- »Det sømmer sig en Jette,
- »At vise Ædelmod.
- »Hvad kunde dig vel mætte
- »Min ringe Draabe Blod?
- »Hvad kunde det vel nytte,
- »Hvis her jeg stod beklemt?
- »Thi har jeg i min Hytte
- »Min Dristighed ei glemt.

- »At være bleg og bange,
- »Det klæder sielden godt:
- »Pindsvinet er en Fange
- »Midt i sit Pileslet;
- »Det kiender ingen Hvile,
- »Det føler ei til Fryd,
- »Det reiser sine Pile
- »Forfærd ved mindste Lyd.

- »Den liden Spurv er mindre,
- »Langt mere svag og spæd;
- »Dog det kan ikke hindre.
- »Den er ei pandserklæd,

»Dog løber den i Sporet,
»Og frygter Hiulet ei;
»Den har sig ofte moret
»Paa Bondens Landevei.

»Du vil mig neppe knuse
»Her i dit skumle Skiul.
»Jeg staaer ved dine Huse,
»Som næsviis lille Fugl.
»En Bid af dine Diske,
»Den snapper jeg fra Jord.
»Og — dersom du vil fiske,
»Saa gaaer jeg med ombord.«

Da Jetten drog sin Læbe
Op til sin Øreflip;
Han sagde: »Jeg vil ei dræbe
»Den, som mig beder: Slip!«
Han loe enfoldigt atter
Ved hvad der blev fortalt,
Opslog en Skoggerlatter,
Saa det i Klippen gialdt.

Han skreg: »I aarle Morgen
»Heel streng er Kuld og Blæst.
»Her under Klippeborgen
»Est du kun Luunheds Giest;
»Men naar dig Havet favner
»Paa Kiø lens tynde Træ,
»For silde vist du savner
»Din Kiækhed og dit Læ.«

»Det gielde maa en Prøve,«
Gav Asa-Thor til Svar.
»Vi vil ei længer tøve;
»Siig, om du Madding har?«
»Den Madding, du kan bruge,«
Giensvarte Jetten glad,
»Kan du i Haugen luge:
»En Kaalorm paa et Blad.

»Men er ei Orm paa Blade,
»Jeg dog et Middel veed:
»Grav med min mindste Spade
»I Tørvemosen ned!
»Om Orme maa du lede;
»Tag saa din Skiortenaal,
»Og bid den til en Mede!
»Selv stanger jeg nu Aal.«

»Ja, Ormen skal jeg finde,«
Giensvarte Thor i Harm;
»Og Aalen sig skal vinde
»Heel smidig om min Arm.
»Nu bør ei længer tøves,
»Hvis mig tillades kan
»At tage, hvad behøves.«
»Ja!« svarte Klippens Mand.

Da gik den Vældighøie
Paa Eng til Troidens Dyr,
Hvor med et skummelt Øie
Ham mødte værste Tyr.

Den vendte Hornets Ender
Mod ham med opbragt Hu;
Han greb med begge Hænder,
Og brød dens Hals itu.

Med Hornets høie Sæde,
Med Tyrens Hovedknub
Nu saae man Thor at træde
Hen over Gierdets Stub.
Han bar det let paa Nakken,
Han vandred hen med Hast,
Thi Hymir alt i Smakken
Opløftede sin Mast.

Da Jetten Tyrens Hoved
Paa Svendens Skulder saae,
Han høit hans Kræfter loved,
Og stak i Bølgen blaa.
Han brugte vel sin Aare,
Og Thor vel brugte sin,
Thi ilte Kiølen saare
Med Susen og med Hviin.

Da tænkte Thor hiin høie:
»Hvis jeg kan Ormen naae,
»Og i dens lumske Øie
»Til Næbbet Miølner slaae,
»Da vil jeg meer mig glæde
»Paa denne stille Dag,
»End om i Herresæde
»Jeg hørte Vaabenbrag.

»Al Verdens Qval og Smerte
»Kun kommer fra den Snog.
»Den spænder Jordens Hierte
»Lumsk i sin dybe Krog.
»Al Angst og fæle Syger
»Flød fra dens Huggetand;
»Dens Pest i store Byger
»Gaaer over Sø og Land.

»Naar Manden savner Kræfter
»I hidsig Feberglød,
»Og naar han tænker efter,
»Og føler nær sin Død,
»Og naar hans Hustru læser
»I brustne Blik: Farvel!
»Da Midgardsormen hvæser,
»Og ryster sine Skæl.

»Naar Qvinden mat, bedrøvet
»Har Barnet ved sit Bryst:
»Nys lignte det i Løvet
»Et Æble, rødt i Høst;
»Nu vil det meer ei die,
»Dets Øie slukkes brat —
»Da kan ei Ormen tie,
»Den hvæser i sin Nat.

»Da bugter den sig gierne
»Fra Norden og til Syd.
»Er iiskold Mandens Hierne,
»Da viser den sin Fryd.

»Og naar en trofast Beiler
»Paa Baalet seer sin Mø,
»Da Skummet aldrig feiler
»Paa Midgardsormens Sø.

»Alle de lumske Snoge
»Paa Jorden fiern og nær
»Udklækkes af den Taage,
»Som Ormen avler her.
»Den største Kæmpeslange
»Paa fierne Sydens Ø,
»Som Oxen ei kan stange,
»Er af det samme Frø.

»Den vinder sig med Halen
»Omkring det tykke Træ;
»Saa strider den i Dalen,
»Og sluger Markens Fæ.
»De mindre, lige bistre,
»Med skønne Farvers Plet,
»Mens deres Øine gnistre,
»Fordærver Askurs Æt.

»Som Blomster er at skue
»Den Ham med Striber paa,
»Beklædt med Rosens Lue
»Og med Violens Blaa.
»De under Hækker stirre
»Med sød, forgiftig Dunst,
»Og Fuglene forvirre
»Med deres Hexekunst.

»Fenris er fæl tilvisse,
»Den fule Nattens Ven;
»Heel tidt fra Klippens Isse
»Til Hel han styrter Mænd.
»En Stimand er hans Hyrde,
»Han er sin Hyrdes Hund;
»Naar Røveren vil myrde,
»Han tuder i sin Lund.

»Mod Løven, Dyrets Konning,
»Han avled Tigren strax.
»Før Biørnen slikte Honning
»Uskyldig bag sin Tax,
»Han avled, for at røve,
»Hyæne, Los og Ræv;
»Da maatte Biørn og Løve
»Vel gaae i Striden giæv.

»Fenris ved Nattetider,
»Saasnart han Liget seer,
»Strax i sit Aadsel slider;
»Dog skader Ormen meer.
»Thi vil jeg den forøde,
»Paa det ei Askurs Æt
»Skal vorde Ormeføde,
»Og tabe Kraften slet.

»Med Sundhed skal de gange
»Til Freia, Siofn og Hnos;
»Og naar de blier for mange,
»Saa skal de ærligt slaaes;

»Som Kæmper vorde vrede,
»Men hidses ei af Had:
»Er Sværdet af sin Skede,
»Er Hiertet lige glad.

»I Rækker skal de storme
»Da mod hverandre kiæk,
»Og ingen Havets Orme
»Skal fylde dem med Skræk.
»Som lystige, muntre Svende
»De vise deres Mod,
»Kiækt mod hinanden rende,
»For at udgyde Blod.

»Og naar da Blodet flyder,
»Skal jeg paa Skyen staae;
»Mit Tordenskrald betyder,
»At de til Valhal gaae.
»Der skal dem Miøden smage,
»Der har de intet Savn,
»Og Bragi skal gientage
»Med Glæde deres Navn.«

Saa tænkte Thor, og hasted,
Og roede ivrig fort;
Det salte Vand han kasted
Saa vredt fra Aaren bort.
Alt som i Harm han tænkte,
Han roede fort i Harm,
Med Bølgerne bestænkte
Sin Skulder og sin Arm.

Han Jorden vilde forløse;
Men Jetten ræd paa Stand
I Baaden greb sin Øse,
Han sad alt dybt i Vand.
Han raabte: »Ro ei længer!
»Hvad holder du for Huus?
»Vi sætte til med Stænger,
»Med Mast, med Mand og Muus.«

Thor sagde: »Vi maae giøre
»Endnu et lille Kast,«
Slog Jetten paa sit Øre
Med den afbrukne Mast.
»Nu,« skreg den vilde Jette,
»I Fald du længer roer,
»Da vil du snarlig sprætte,
»Hvor Jormungarder boer.«

»Jeg frygter ingen Orme,«
Sang Thor, den Skipper god,
»Og Nordens værste Storme
»Afkøle kun mit Blod.
»De hilse mig saa friske.
»Her standse vi paa Dyb;
»Nu skal vi snarlig fiske
»Skælbugtet feige Kryb.«

Med disse høie Tanker
Han løfted i sin Hede
Det tunge Jettens Anker,
Han brugte det som Mede.

Han Tyrens Hoved satte
Paa skarpen Ankerkrog.
Ei Jetten kunde fatte
Endnu hans Gudesprog.

Da tog han af sit Bælte,
Han brugte det som Snor;
Den høie Gud for Helte
Slap Angelen fra Bord.
Han bandt den ene Ende
Af Bæltet om sit Liv,
Saa lod han Snoren rende
Til Dybets grønne Siv.

9. THORS FISKERI.

Ormen laae paa salten Bund i Havet,
Strengt i Dybets Fængsel avet,
Bag Steenplanterne begravet.

Over ham flød fri og dristig Hvalen,
Men i mørke Bølgedalen
Bed han slugen sig i Halen.

Tæt besat med Brusk og Knokkelringe
Kan han dog ei Bugten tvinge,
Kan ei hæve skællet Bringe.

Lumsk han maa bag vaade Planter dukke,
Søvnig maa han Øine lukke,
Dybet tidt har hørt ham sukke.

Vandet dækker for ham Himlens Buer.
Som en Biørn paa Labben suer,
Bider Stierten han, og truer.

Musling, Østers, som ei Pladsen vrage,
Sætte sig i Bankers Kage
Som et Skiæg om Ormens Hage.

Med sin Krop han knuger vaade Kyster:
Vandet stiger, Jorden ryster,
Nastrondsdybet sig forlyster.

Glædens Lue frem af Hekla vælter;
Røden Sod, som Stenen smelter,
Størkner sig til Biergets Bælter.

Vandet slaaer i Ormens Mankelokker.
Som han ligger nu og rokker,
Og forventer Ragnaroker,

Aabner Øiet han paa venstre Side,
Vender ud det fæle Hvide:
Maddingen han seer nedglide.

Tyrens Hoved ham i Møde svæver,
Dorsk sin Hovedknub han hæver,
Hungeren at stilles kræver.

Om den skarpe Krog, om stærken Anker
Bider døsig han i Tanker
Med de haarde Gummers Planker.

See, da trækker Thor i Meigingarder.
I de sorte Ganens Barder
Bider Hægten, som en Parder.

Ormen føler draget op med Vælde
Panden, mosbegroet af Ælde,
Fra sin Afgrunds dybe Fielde.

Stærkt han knuger sig med faste Bugter,
Ankeret med Gift befugter;
Men hans Kæmpen Intet frugter.

Asa-Thor en Fisker er med Kræfter,
Ormen med opladne Kiæfter
Give maa for Styrken efter.

Hovedet sig hæver over Vandet:
Gysen giennemfarer Landet,
Bølgen blander sig med Sandet.

Som naar Nastrond aabner sig og brænder,
Høit i Sky han Svælget vender
Med de lange Huggetænder.

Høire stort, og lidet venstre Øie;
Ringene sig farvet bøie,
Som paa smidig Pandsertrøie.

Kiæven gaber. Med den svulne Gane
Dragen efter gammel Vane
Galer, som en Kæmpehane.

Luften bliver qvalm af Svælgets Tørke.
Da den Gud, som Helte dyrke,
Først iførte sig sin Styrke,

Spændte mere fast om Lænd sit Bælte;
Baaden truer med at vælte,
Herlig steg den Gud for Helte.

Fiernt i Sky sit Hoved op han hæver,
Rykker til — og Ormen bæver,
Blodet strømmer af dens Kiæver.

Baaden brister; med sin Fod paa Bunden
Thor har atter Fæste funden,
Trækker Ormens Ryg fra Grunden.

Slangen brøler, Øiet blodigt flammer.
Auka-Thor med løftet Hammer
Truer Niffelheim med Jammer.

Da nu Jetten saae den store Fare,
Tænkte han: »Jeg maa bevare
»Kryberen for Biergets Skare.

»Er ei spaaet, at den skal dæmpe Kraften?
»Asa-Thor den sidste Aften
»Daane skal for Eddersaften.«

Da den lumske Trolde med Ulverynker,
Ræd, fordi alt Baaden synker,
Og fordi den Fangne klynker,

Tog sin Daggert frem, det skarpe Værge,
Som i Nordens dybe Bierge
Smedded ham de kloge Dverge;

Gav sig til paa Bæltets Snor at file —
Da sank Miølner tyve Mile
Ind i Slangen med sin Kile.

Havet mørknes, Graneskoven ryster,
Kaster Løv paa sine Kyster;
Asa-Heimdal sig forlyster.

Grønt i sorte Skyer brændte Buen.
Heimdal stod paa Farveluen,
Gladforbauset ved sin Skuen.

Regnen pidsked, Thor i Skyen lyned.
Solens Øie, glad ved Synet,
Stak igennem Taagebrynet.

Asa-Thor sin Hammer atter hæved.
Da den fule Jotun bæved,
Ormen lydt sin Redning kræved.

Jettens Staal kan ikke Bæltet tvinge;
Da med Svømmefinners Vinge
Pladsker han til Ormens Bringe,

Filer med sin Kniv paa Jernet selve —
Heimdal maa paa Buen skiælve,
Himlen maa sig kulsort hvælve.

Jernet brister, Ormen synker atter.
Da sang Asa-Lokes Datter
Høit sin Seierssang med Latter.

Jetten flygter i sit Bierg paa Landet.
Thor til Bæltet gaaer i Vandet,
Kalder Niffelheim forbandet,

Skummer, vader i de salte Bølger,
Ei Forbittrelsen fordølger,
Dybet han med Lyn forfølger,

Haaber, han har Slangen Døden givet;
Men den smutter under Sivet,
Daaner vel, men redder Livet,

Hæver atter Kammens Bølgelokker,
Ligger paa sin Steen og rokker,
Og forventer Ragnaroker.

Opbragt kaster Thor sin Hammer efter —
Næbbet sig i Skællet hefter.
Ha, de skønne spildte Kræfter!

Uden Hammer Thor maa gaae tilbage.
Miølner under skiægget Hage
Skiuler sig paa fælen Drage.

10. LOKE FATTER ELSKOV TIL SIF.

I Valaskialf sad Loke længe,
Han kieded sig, lod Hov'det hænge,
Ei Valhals Glæder meer ham smage.

Man seer ham selv Sæhrimner vrage;
Han bittert leer, og spotter Guder.

Det skumle Blik ei Godt bebuder,
Sit Buskebryn han ofte sænker,
Paa Asa-Thor han stedse tænker.

»Du drog paa Eventyr, du Stærke!
»Men lod for Lok' dig Intet mærke.« —
Sligt kan ei atter Loke glemme.

Han føler ingensteds sig hiemme,
Og derfor lyster ham at fare.

At følge Thor i Harnisk klare,
Det smigrer ham, det maa han lide.

At gaae med Kampens Gud ved Side,
For ham at bære staalblank Vante;

Som Misteltein, den Snylteplante,
I Egestammens Rift at trives,
Derved han styrkes og oplives.

Thi skøndt han mægtigt Guden hader,
Dog Glandsen af den Høies Plader
Bestraaler ham i Linnedkiolen.

Som Maanen faaer sit Lys fra Solen,
Han lader sig af Thör bestraale.

Ei Askurs Børn saa langt kan maale,
De tage Begge dog for Guder.

Nu sidder han, hvor Hulen luder,
Og pønser dybt, og vil sig hevne.
Til Ondskab har han altid Evne. —

Asynierne gaae at bades.

Han mægtigt af Gudinder hades,
Thi han er feig og lumsk tillige;
Sligt elsker ingen Viv og Pige.
Men Blodets Ild han mangler ikke.

Han følger dem med drukne Blikke
Til Dammen, som af Løvet krandses;
Der seer han, hvor paa Græsset dandses.

Den skønne Freia Siofn omsvinger;
Og Ydun, Eir med Fuglevinger
Saa yndeligt paa Blomster hoppe.

De svinge de sneehvide Kroppe,
I Græsset Klædebonnet falder.

Alt, hvad i favren Ungdoms Alder
Forlyste kan, det Loke skuer:

De runde Barmes faste Buer,
Og fyldig Lænd, og smekkre Midie.

Saa rank og smidig som en Vidie,
Hver vender sig mod Loke ofte.

Og Ingen skiuler Bryst og Hofte;
De veed ei, at den Lumske titter.

Som Svaner, der med Dunet hvidter
Den stille Dammens mørke Bølge,
Saa svømmer dette Pigefølge;

I Luften liig Trækfugles Skare,
Naar bort den vil fra Norden fare,
For hist et Sommerland at finde.

De ofte Arm i Arme vinde,
Og dukke ned som vilde Ænder.

De bruge de sneehvide Hænder,
Som Svømmefinner Bølgen trykke.

Og Bølgen skummer ved sin Lykke,
Men sortner strax i stillen Flade,
Fordi de Skønne den forlade.

Men den, som Loke meest betrakter,
Hvem han i Dag for skønnest agter,
Er Sif, den Auk-Thors høie Frue.

Han blusser ved en Viv at skue,
Saa mægtig og saa skøn tillige.

Thi ei behøver hun at vige
I Deilighed for nogen-Dise,

Undtagen Freia, som den vise
Den stærke Odin Livet skienkte,
Da han paa Verdens Glæde tænkte.
Med Freia kan ei Sif sig maale.

Hun har ei denne søde Straale
I Øiets Blaa, som Hiertet smelter,
Og ligner Maanen, naar den vælter
Sit Skin paa Glommens Aftenflade,
Nedsænkt igiennem Birkens Blade.

Stærk er hun, stor, en høi Heltinde,
Og dog en ægte Danneqvinde.

De brede Skuldre, melkehvide,
De fulde Arme, til at stride
Og til at kryste elskovshede,
Til Kamp og Glæde lige rede.

De Skuldre Lok' i Øine stikke.
Hun tænder med de raske Blikke
En stærk, en aldrig næret Lue.

Tæt Øienbrynets stolte Bue
Er sammenvoxet under Panden.

Det vilde skæmme hver en Anden,
Men Sif det gier en Ynde mere;

Det mærker hende ud blandt Flere.
Den høie Siæl paa disse Bryne
Tidt vugger sig, og blier tilsyne.

Ei hendes Barm er vellystfyldig.
Hun skuer stolt og ligegyldig,
Og store Hænder har Gudinden,

Men hvide, som i Nattevinden
Nyfalden Snee paa Klippeaasen,
Som allerfinest Duun paa Gaasen;
Og Negler som lombardske Nødder.

Fast staaer hun paa de skønne Fødder,
Og langt og glandsfuldt falder Haaret,
Til Hælen i en Fletning baaret.

As-Loke seer fra Bøgestubben
Thors Viv, saa frisk som Rosenknoppen.

Da tænker han: »O, hvis jeg kunde
»Engang kun trykkes af den runde,
»Den hvide Arm i Birkelunden!

»O, hvis jeg turde klæbe Munden
»Engang mod disse Læber røde,
»Der aldrig knibe sig i Møde,
»Men aabnes kiækt, mens Øiet brænder,
»Og vise tvende Rader Tænder,
»Som intet Rovdyr här saa friske!

»Og medens Thor gik ud at fiske,
»O, kunde jeg ham dog til Skamme
»Bag Løvet fiske med det samme!«

Saa tænker han, og slu sig skiuler,
Thi Sif gaaer hen til sine Huler
Paa Dovrefield, hvor Birken hvælver.

Af Attraa stærkt den Blege skiælver,
Imens med guldbaldyret Kofte
Hun sig bedækker Bryst og Hofte.

Hun sætter Hielmens blanke Hule
Fast, trindt omkring de Lokker gule,
Lidt mørke dog endnu af Vandet.

Han følger hende fiernt paa Landet,
Seer hende gaae i Biergehallen,
Hvor Fossen med en selsom Skralden
I Søvnne strax den Skønne dysser.

Men Vinden trækker ind, og kysser
De fugtige Lokker under Kyse,
Og gør dem atter gyldenlyse.

11. HVAD SIF OG LOKE TALTES VED.

LOKE.

»Tilgiv tvungne
»Træl af Elskov,
»At han dig atter
»Astsæl finder!
»Vil du ei vorde
»Villiens Frister,
»Bringe du Brand i
»Blodet aldrig!«

SIF.

»Dør opdirker
»Dristig Tyven;
»Er Hul i Hulen,
»Hærjer Musen.
»Snedig Søvn
»Sviger ei Loke:
»Lumsk sig til Leiet
»Loptur stiæler.«

LOKE.

»Meden møder til
»Mund for Fisker,
»Sax udsættes som
»Snare for Ræven.
»Fanges Fisker,
»I Fælden Ræven —
»Loke lokkes af
»Qvindelokker.«

SIF.

- »Hent i Hulen din
- »Hustru, Loke!
- »Signi dig snøre med
- »Sorte Lynghaar.
- »Bed du Angerbod
- »Beile vorde;
- »Nidsk hun negter ei
- »Næring Ønsket.«

LOKE.

- »Eddik'æblet
 - »Ædes i Hunger,
 - »Yder ei Ydun
 - »Yndig Frugten.
 - »Vær ei vranten,
 - »Væneste Disa!
 - »Beilerens Bøn dig
 - »Barmen smelte.
-
- »Din Husbond hist paa
 - »Havet fisker,
 - »I Jettens Jolle
 - »Jager Hvalen.
 - »Ast han atter
 - »Agter kun fage,
 - »Leger med Laxen,
 - »Længes hiem ei.
-
- »Vandre lad ham
 - »Veiene sine;

»Deilige Diis! og
 »Dine du søge.
 »Herligt Hulen
 »Hvælver med Løv sig.
 »Leiligheden
 »Er Længsler's Læge.«

SIF.

»Mindes du Mimers
 »Maaltid, Loke?
 »Iisbægret bragte jeg
 »Dig paa Bænken.
 »Af Isens Bæger,
 »Skumle Boler!
 »Atter dig Sif
 »Foragten skienker.

»Gak, du Guders
 »Gustne Fiende!
 »Tvinge dig Taabe
 »Thor skal hurtig,
 »Stivt dig spænde for
 »Stormen i Natten
 »Mellem de mørke
 »Miøsens Graner.«

Qvad saa Qvinden, den
 Kiække Disa,
 Vredt fra Boleren
 Bort sig vendte.
 Roligt Ryggen
 Rakte mod ham,

Sov saa sødeligt
Sif paa Leiet.

Heed af Harme
Haaret da tog han,
Fyldige Fletning
Flød fra Nakken.
Issens Skove
Saxen meied;
Pludselig Pragt fra
Panden rulled.

Let i Luften sig
Løfted Loke,
Glad ved Ranets
Gyldne Gave;
Holdt i Haanden
Haarpryd-Glandsen,
Vidt for Vinden
Vifted Svævet.

Boleren blussed, som
Bold af Ilden,
Dunstormkrandset paa
Dalens Himmel;
Naar i Natten
Nær den lyser,
Svævet da synker
Straaleflammet.

Hvor han henfløi,
Haaret nedfaldt,
Ax paa Ageren
Fanged Straaler.
Deraf danned sig
Duun paa Axet;
Stivt det storkned, som
Skiæg paa Kornet.

Hvor han henfløi,
Haaret nedfaldt,
I Herthedalen,
I Gudbrandsdalen.
Finge deraf de
Fagre Piger
Guldhaar-Gaven i
Bøndergaarde.

Blakket bare de
Beile væne
Før hver Fletning, som
Finneqvinder.
Guldhaarfagre, som
Gefion og Freia,
Bleve fra den Tid
Bønderdøttre.

12. LOKE SKAFFER ASER KLENODIER
HOS DVERGENE.

Han sad i Hallen og tænkte derpaa,
Hans Hevn ham glædte saa saare:
»Naar Sif sig nu speiler i blanken Aa,
»Da fælder hun modige Taare.

»Med hviden Haand hun fletter ei meer
»De Lokker saa gule, saa lyse;
»Naar hun sit Hoved i Floden seer,
»Da vil hun snarligen gyse.«

Som saa han sad under Granens Green
Ved Hulen, listig som Ræven,
Da knaged i Nord den stærke Steen,
Og Jorden dundred med Bæven.

Da vidste han vel, hvad det betød,
Han mærkede, Thor var kommen;
Brat som en Lax han sig smidig skød,
Og sprætted med Angst i Glommen.

Men Thor neddukked som Maage sig,
Og fanged med Næbbet Laxen;
Han raabte: »Røver! jeg kiender dig,
»Nu skal du bløde for Saxen.

»Jeg knuser dig hvert af dine Been,
»Som Møllen Meel under Hiulet.«
Da var ei Loke ret længe seen,
Han kastede Trylleskiulet.

»Hvad vinder du ved, hvis du mig slaaer?«
Sang han, heel listig i Sinde;
»Det skaffer ei Sif et eneste Haar,
»Du favner en skaldet Qvinde.

»Hvis du tilgiver mig denne Spøg —
»En Spøg jeg kalder det ene —
»Da sværger jeg dig ved Urt og ved Løg,
»Ved Mosset paa Bautastene,

»Ved Odins Øie, ved Mimers Væld,
»Og ved dit mægtige Værge,
»At jeg vil vandre til hule Field,
»Til Frænderne, mine Dverge,

»Og skaffe din Sif igien et Haar
»Af Guld, før Dagen er omme,
»Saa hun skal ligne den unge Vaar
»Med Græssets forgyldte Blomme.«

Giensvarede Thor: »Du sværger, Træl!
»Ved Hammeren, som jeg savner;
»Som vidste du det ei saare vel,
»At Ran den i Havet favner.«

»Saa vil jeg skaffe dig Hammer ny,«
Sang Loke, »herlig at føre;
»For den skal alle de Trolde flye,
»Som du kun lyster at røre.«

»Ha,« raabte Guden, »en herlig Seir!
»Nei, dig nu vil jeg forøde;
»Jeg kom herhid med min Staldbroder Freir;
»Vi give dig Ravne til Føde.

»Han tager dig ved dit Skulderblad,
»Jeg slaaer mit Tag i det andet;
»Saa splitte vi dig for Vinden ad,
»Dine Lemmer skal bølge paa Vandet.«

»O, skaan mig, Freir, du venlige Drot!«
Sang Loke med Bøn og Klage;
»Jeg skienker en Ganger dig paa dit Slot,
»Hvortil ei Verden har Mage.

»Den fører dig rundt om Jordens Ø,
»Saa smidig som Tigerkatten,
»Den svømmer med dig paa salten Sø,
»Som Sild den lyser om Natten.«

Ved slige Løfter, som han besvor,
Lod Thor og Freir sig formilde.
Saa steg han ned i den sorte Jord
Igiennem den kolde Kilde.

Han krøb, saa smidig og glat som en Aal,
Fra Kilden i Biergets Bue,
Hvor Dvergene stod og hamrede Staal
Ved Svovlets blaalige Lue.

Saa flittige vare de Dverge der
Dybt i de hvælvede Haller;
Med Skiødskind for af det sorte Lær
De gik og støbte Krystaller.

De smelted Sandet ved Ildens Glød,
Og rørte med Rosengrenen;
Deraf de danned Rubinen rød,
Indkilet i Klippestenen.

De samled en Bunke Violer smaae,
Dem plukkede Dvergekonen;
Dermed de farved de Stene blaae,
Som Dan fik siden i Kronen.

Af saftige Græs de kogte Sod,
Da grøntes den Ædelsteen saare.
De dryppede Perler med roligt Mod
Af Enkers og Smaabørns Taare.

Rundtom i Hulen man mærkede vel
At Kæmper tilforn havde leget,
Thi Steenlag hviled paa Muslingeskæl,
Og Fisker i Leret var præget.

Hist nogen laae en Jettindebarm,
Rødbruun i Solen, forstenet.
Her sang Biergfossen med megen Larm
Sine Viser om Kiævebenet.

Til Kalk forvandlet ved rislende Vand
Udstak det af Fieldekanten;
I Kiæverne var langt stærkere Tand,
End Tænder paa Elephanten.

Da Loke sit Ærinde røgtes nu,
Strax Dvergene gjorde sig færdig.
De raabte: »Loke! vor Drot est du,
»Og vel vore Gaver værdig.«

Thi toge de frem et Vildsvineskind,
Det bedste, de kunde vælge;
Paa Skorsteensilden de gjorde Vind
Med pustende Blæsebælge,

Og sloge med Hammeren Slag i Slag,
Saa Funken af Skindet knitted.
Men Loke, fortæret af skumle Nag,
Var dybt i Hiertet forbittret.

Det ærgred ham, hvad han selv tilbød,
At give Guderne Gave;
Han tænkte: »De skal af Biergets Skiød
»Dog ei fuldkomne dem have.«

Brok traadte Bælgen, og Sindrig slog,
Saa Gnisten af Skindet springer.
Da Loke Forvandlingen sig paatog,
Og blev en Flue med Vinger,

Og satte sig paa Bælgtræderens Haand,
Og gav sig slemt til at stikke;
Men haard var Huden, og haard hans Aand,
Bælgtræderen ændsed det ikke.

Da toge de frem af Luen alt
De Vildsviins herlige Første:
Til Freier den livsalige Galt,
Den straalende Gullinbørste.

Naar Maanen har Jordens Dal forladt,
Den Kornmoen-Glandsen paatager.
Han rider paa den i mørke Nat,
For tro at vogte sin Ager.

Saa lagde de Guld paa Bolten hen,
Det var kun et lidet Stykke;
Men da de toge det ud igien,
Det blev det deiligste Smykke.

En jævnlat Ring af røden Guld,
To Hænder krysted hinanden.
En Blomst af Ædelsteen underfuld
Var indlagt kunstigt paa Randen.

Den Ring var stor og af siælden Vægt,
Thi Odin skulde den bære;
Han Drotten var for Asernes Slægt,
Ham skyldtes den høieste Ære.

Selv eier han Alt, stor er hans Magt,
Til Gavn kan man Intet ham lave;
Thi smedded de ham en Ring til Pragt,
Og hylded ham med en Gave.

Man kiendte den lidet ved een Gang brat
At see den i Dvergenes Rige:
Den eier en Dyd, hver niende Nat
Den drypper otte, sig lige.

Trolovede Par ved Baldur har
Tidt Odin med Ringene trøstet.
Da Fromhedens Gud man til Baalet bar,
Laae Troskabsringen paa Brystet.

Nu lagde de Dverge Jern paa Bolt,
De brugte dertil ei Lue,
De hamred det ud, saa sort, saa koldt,
For at det ret skulde due.

Da Loke nu saae, hvor det Jern fik Kraft,
Og hvor det varligt blev handlet —
Det var en Hammer med stærken Skaft —
Da han sig atter forvandlede,

Og foer, som Bremse med smertelig Braad,
Og flagred i Blæsevinden,
Stak Smedden i Panden med skarpen Odd,
Saa Blod ham trilled paa Kinden.

Da jog ham Dvergen med Haanden bort;
Ei Hamren blev ganske færdig,
Thi Skaftet paa den var noget kort,
Dog fandt man den Guden værdig.

Nu kom med Guldet en Dvergeflok,
Og gave det til Dverginden;
Hun sattte, som Hør, det paa sin Rok,
Hvis Hiul hensused for Vinden;

Og spandt, og spandt, mens Guldtraaden randt,
Til Haar for den deilige Dise.
Hun snurred, og sang ved Kildernes Klang
En underlig Spindevise:

»Gudinden i Vaar skal bære sit Haar
»Heel frit for Vinden herefter,
»Ei flette det meer, at yndig sig teer
»Dets Glands med herlige Kræfter.

»Hver Svend, som det saae, fra Himmелens Blaa,
»Hans Hierte skal Haarene fange.
»Selv Lokkerne ei paa væneste Frei
»Nedbølge saa bløde, saa lange.

»Skiøndt Guldet er dødt, saasnart det har mødt
»Gudindens Tinding, den høie,
»Det levende blier, og efter sig gier,
»Og lader, som Hørren, sig bøie;

»Beholder sin Glands i Vindenes Dands,
»Og lader sig aldrig udrykke;
»Som Middagens Skin, det svøber sig ind
»Bag Hielmens ludende Skygge.«

Saa sang hun, og gik med ydmyge Blik
For Thor, og rakte ham Haaret;
Paa Lokken han saae, og maatte tilstaae,
Saa fager var ingen baaret.

Fra Bierget hvalt nu Freir paa sin Galt,
Og Thor med Haaret og Hammer
Til Valhalla foer, hvor Hærfader boer
I Lysets salige Flammer.

Da satte paa Sif, liig Tang paa et Rif,
Sig fast Guldhaaret paa Stande,
Og monne sig slaae i Lokker saa smaae
Om den høie, den hvælvede Pande.

Paa straalende Thing fik Odin sin Ring.
Man tilgav Loke sin Brøde;
Men snart dog igien Biergtroldenes Ven
Maa for sin Troløshed bøde.

13. YDUNS RAN.

As-Odin ud med Hænir drog
Og med Loke, den Svend i Ophav stærk;
De Menneskeskikkelser dem paatog
(Vil du kiende din Mand, prøv selv hans Værk).
Af at sidde paa Stol i Hlidskialfs Slot
Var Odin træt, den opmærksomme Drot;
Som Vandringsmand i Skyggernes Løv
Han aander, og føler selv sig Støv.

De reiste paa Field, giennem Ørkners Dal,
Hvor Sneen hvirvlede Bierget ind,
Hvor en Iisbiørn, stor som en liden Hval,
Saa eensomt stod i sit hvide Skind.
De agted ham ei, gik ham forbi,
Saa tillidsfuldt ad natlige Sti.
Han følte den skiulte Guddom nær,
Og plumped ræd under Isens Skiær.

Saa ginge de frem, til Sneen veg
For det grønne Græs og for Blomst og Korn.
Ei længer Fieldet nøgent steg,
Det var klædt med Gran og med Birk og Torn.
Ei hængte paa Taget frosne Tap,
Hvor i Røgen slumred den skrumpne Lap.
Af Biælker Husene stærkt og trygt
I Dalene stege, med Skønhed bygt.

I Slæder ei meer med stærken Reen
Dem mødte Finner med svarten Haar.
Jernhoven glindsed fra Hestens Been,
Og vældigt kneiste Jarlers Gaard.
Og paa Bolstret laae bag Biælkers Muur
Den yndige Brud i sit Jomfrubuur,
Mens Lærken fløited sin aarle Sang,
Og Uglen i Granen til Taushed tvang.

Hen Taagen faldt paa Dalens Græs,
Med Perler sprængt var Blomst og Straa.
Den liden Smaadrenge drev Bondens Gæs,
Og Oxerne drak af klaren Aa.
Nu tøired han dem i grønne Væng,
Til Gaarden atter løb Bondens Dreng.
Men Guderne sadde paa Græssets Vold,
Som mødige Kæmper med Sværd og Skiold.

Da smilte Seierfader, og saae
Til Loke, som bleg ved Siden sad.
Han sagde: »Saavidt jeg kan forstaae,
»Dig lyster at lange til Bondens Fad.
»Jeg selv er hungrig, jeg negter det ei.
»Det trætter, at vandre den lange Vei;
»Fra Vardø droge vi for en Stund
»Til Gudbrandsdalens Birkelund.«

Da meldte Loke: »Saafremt du vil,
»Saa laver jeg snart et Maaltid her.
»Vi har jo Alt, hvad der hører til,
»Thi Oxen brøler paa Vangen der;

»Jeg lister mig snu, forvoven giæv,
»Til Stegerset hen, som røden Ræv,
»Og henter Smørret af Bondens Fad,
»For vel at stege den lække Brad.

»Imens maa Hænir Oxen slaae,
»Og gyde dens Blod i Jordens Skiød,
»Med Daggerten Huden varligt flaae;
»Jeg henter i Ovnene de varme Brød.
»Maaskee du selver, o Lysets Drot!
»Nedlader dig til hvad kun er smaat:
»Slaaer Funken ud af den liden Steen,
»Og nærer Flammen med Riis og Green.«

Da svared Odin bag sin Gran:

»Jeg mærker, jeg mig til Jord har skabt;
»Thi Mennesket lever kun af Ran,
»Naar Een har vundet, har Andre tabt.
»Velan, saa skynd dig paa letten Hæl,
»Og følg din daglige Drift, og stiæl!
»Hvis Bonden kiendte sin Giest som Gud,
»Jeg tænker, han slagted os selv sin Stud.«

Da Hænir slagted, og Loke løb
Til Fadeburet i Bondens Huus;
Igiennem Sprækken han smidig krøb,
Og fyldte med friske Smør sit Kruus.
Han Brødene tog i hviden Dug,
Vel sigted' af den fineste Rug;
Og da han paa Veien kom forbi,
Han hentede Æg i en Hønsesti.

Imidlertid var ei Hænir seen:
Den Oxe slagtet i Snor han bandt,
Og tridsed den op i Træets Green.
Sig Indvolden ud af Bugen vandt.
Fra Ryggen han Skindet hænge lod,
Og tvætted ved Kilden Alt for Blod.
Han snitted med Daggerten pæne Skaar,
Og Talgen blomstred ved fede Laar.

Men Seierfader med milde Smil --
Han, som bevæger Solen stærk,
Som tænder Ild i dens Flammepiil,
Og lærer den øve sit Kæmpeværk;
Han, som sin Glands fra Solen slaaer,
At mildere den til Maanen gaaer,
Og springer fra den i Gnister smaae,
Naar Natmulm dækker Himlens Blaa:

Ham mored det nu, med Staal og Flint
At lokke de røde Gnister frem,
At fange dem op i trøsket Splint,
Og med Riisqvisten at nære dem.
Og da nu Røgens hvide Qvalm
Udviklede sig af Spaan og Halm,
Og blev en Flamme, der steg med Lyst --
Da glædte sig Seierfaders Bryst.

Med Taaren herlig i Øiets Blaa
Han hæved sit Blik med Guddomsskiær,
Og raabte: »Selsom i det Smaa,
»Som i det Store — fiern som nær!

»I Draaben Ægir, som i sin Sø,
»I Solen Odin, i Gnistens Frø!
»Min Søn! naar drabeligt lyner du,
»Hvad gjør du da meer, end jeg gjør nu?«

Nu vendte Loke til dunklen Skov
Tilbage med Smør, med Æg og Salt,
Og glædte sig mere ved sit Rov,
End om man havde forært ham Alt.
Og Ræven, Vesselen, Rotten kom
Af deres Huler, og saae sig om,
Og sagde: »Der gaaer vor Gud saa let,
»Han lærer sit Folk at stæle ret.«

Men Odin loe, og tænkte: »Jeg skal
»Giengielde vel, hvad Loke forbrød:
»Paa Bondens Ager i Tusindtal
»Skal Kornet betale de tagne Brød.
»Og Hiorden skal stønne med Yverne spændt,
»Saa veed jeg, Smørret er vel fortient;
»Og for det Salt, vi her har søgt,
»Jeg skienker de Smaabørn Vid og Kløgt.«

Nu hugged Hænir Bovene fra,
Men Loke skured skarpen Spær;
I Overdrevet han søgte da
Til Stegevenderen Kløftetræ'r.
I Muld han stak de Grene to,
Saa at han Spydet vel kunde snoe.
Han spidded Stegen, ved Ilden stod,
Og dreied, og drypped den vel med Sod.

Men som han nu stod, den kløgtige Kok —
Med Hænir Odin gik vidt omkring —
Og tænkte, Stegen snart havde nok,
Og prikked deri med Daggertsting;
Da flød end Blodet af Kiødet ud,
Som om det var paa en levende Stud,
Og skiøndt han næred sit Arnested,
Blev Luen kun mere mat derved.

Som nu han løfted sit Hoved op,
Og utaalmodig i Veiret saae,
En stor, en gyselig Ørnekrøp
Opdaged han da i Træets Vraa.
Den bredte sig vidt i grønne Ulm
Med Vinger, saa sorte som Nattens Mulm,
Og lod et Næb under Løvet see,
Saa krumt og blankt som en hvæssed Lee.

Dens Øine gnistred, som Lygtemænd
I sorten Mose ved Midnatstid.
Den stirred stedse paa Braden hen.
Ved Synet Loke blev murehvid.
Den rysted Vingen — og Grenen brak,
Og Bullen lige til Roden sprak.
Den stirred paa Flammen med stærken Blik,
Saa Ilden ud af Forfærdelse gik.

»Hvi sidder du der,« var Lokes Ord,
»Og kogler, og spilder Maden mig?«
Giensvared Trolden: »Min Sult er stor,
»Jeg Oxen nyde nu vil med dig.

»Hvis du mig skienker som Giest en Deel,
»Skal Braden snart være sødet heel.«
Saa talt, han hopped fra Grenene ned,
Og satte paa Bovene sig, og bed.

Nu svulmed Galden i Loke brat,
Han greb et tungt, et mægtigt Spær;
Men som man hugger i mørke Nat,
Saa sank i Mulmet Værget her.
Med Næbbet Ørnen om Spæret kneb,
Fast klæbed sig Lokes Haand, som greb.
Da Trolden fløi, og Loke hang
Med Hænderne ved sin egen Stang.

Og over Skov og Stok og Steen
Med Asa-Loke Trolden fløi;
Snart sank i Mosen dybt hans Been,
Snart stødte de sig mod Fieldets Høi.
Og Ørnen loe, og Frøerne loe;
Hvo ynker vel den Skadefro?
Med Dynd ham Mosen overslog,
Ham Tornen Haaret af Nakken tog.

Og Klippen slog til Blods hans Taa;
Han græd, men koldt var Klippens Smiil.
Og Stormen under Himlens Blaa
Traf Barmen med sin stumpe Piil.
Han sank i Havets dybe Nat,
Som Pindsviin med Makrel besat.
Han steg — da hang i Solens Skin
En Drue Bier omkring hans Kind.

Nu gav den Stolte gode Ord,
Forgieves han høit paa Odin skreg,
Forgieves kaldte han tidt paa Thor,
I Fieldet med ham Trolden steg.
Med Lænker tykt om Arm og Been
Han smedded ham til en Kampesteen.
»Nu sid, Forræder! paa denne Blok,
»Og vent din Frihed til Ragnarok.«

»Jeg fatter klart,« sang Loke snild,
»At du mig hader, Mørkets Drot!
»Jeg glemte min Arne, Biergets Ild,
»Forfængelig paa Luftens Slot;
»Men hvis du skienker Frihed mig,
»Som trofast Søn da lyder jeg dig,
»Tilføier de Guder al Fordærv,
»Og tiener med Villien dig og Hverv.«

»Velan,« giensvarte Trolden mørk,
»End een Gang prøver jeg dit Bryst:
»Jeg slipper dig ud af Nattens Ørk,
»Og sender dig atter til Lysets Lyst,
»Paa Vilkaar, at du mig skaffer snart,
»Hvad kosteligst er, af sielden Art,
»Den bedste Gave, Guder fik
»Fra Skabelsens hellige Øieblik.

»Hist sidder i sin Abildgaard
»Ydun, den unge, væne Viv;
»En Knude binder det brune Haar,
»Og rank hun er som Dammens Siv,

»Og fyldig som sin egen Frugt,
»Thi over Midien svulmer smukt,
»Bedækt med ærbargrønne Tøi,
»Halvdulgte Længslers Morgenhøi.

»Hun holder i sin Haand af Snee
»Et sieldent Kar af røden Guld;
»Det bragte Odin, Vil' og Ve
»Fra Asgard, hvor det laae i Muld.
»Dets Billed Ingen saa let forstaaer:
»Een høster, mens en Anden saaer;
»Og Solen stiger af mørken Dunst
»Alt ved en Piges Tryllekunst.

»I dette Kar hun Æblet har,
»Som Rosen rødt, som Voxet guult.
»En Guddomskraft heel dyrebar
»Dybt holder sig i Mosten skiult;
»Thi hvo som nyder af denne Frugt,
»Med ham faaer Tiden aldrig Bugt,
»Og hver Gudinde, som Æble faaer,
»Blier atter en Mø paa sexten Aar.

»Hvor kommer fra den Glathed vel,
»Den Fylde, denne kiække Kraft?
»Ha, hver Asynie lignte Hel,
»Hvis ei hun nød af denne Saft.
»Som Vinden Sandets Furer, ud
»Den sletter Rynker af gusten Hud;
»Som Sneen dækker Høiens Muld,
»Den hæver Barmen hvid og fuld.

»Som Ilden tænder trøsket Green,
»Den styrker matte Gubbes Blik.
»As-Odin var en Olding seen,
»Hvis ei ham qvæged denne Drik.
»Og Thor med samt sin Vogn og Buk
»Udstødte mangt afmægtigt Suk,
»Hvis Ydun ei sin Most saa sød
»Hver Morgen blandte med Suttungs Miød.

»I den yndige Lund ei Fuglen boer,
»Der høres aldrig Sisgensang;
»Thi Asa-Bragi, en Skiald saa stor,
»Opliver Alt med Harpeklang.
»Mod Østen vender sit Aasyn han,
»Og naar da Solen staaer i Brand,
»Udbreder sin uhyre Viftes Guld,
»Da slaaer han Strengen underfuld.

»Da røres Jorden af hellig Lyst,
»Og Taaren Blomsten i Øiet staaer.
»Da qvidde de Fugle Hiertet Trøst,
»Og dobbelt rødmer friskens Vaar,
»Og dobbelt elsker den unge Mø.
»Da vorder det Oldingen let at døe;
»Udødelighedens Drossel sang,
»Og let blev Gubbens Gimlegang.

»Thi skaffer du mig den yndige Viv
»Med samt hiint Kar af røden Guld,
»Da skienker jeg Frihed dig og Liv,
»Og sender dig atter af Biergets Muld.«

»Vel!« raabte Loke, »jeg sværge vil — «
»Ei, spar du kun dit Abespil!«
Giensvarte Thiasse; »vel du veed,
»Man stoler ei paa Lokes Ed.

»Alt længst du var en Mindremand,
»En Bold for Guders, Trolde Kamp.
»Steds var dit Løfte Skum paa Vand,
»En Sky, som løses op i Damp.
»Nei, vaklende Forræder! nei;
»Vi vandre maae en bedre Vei.
»Med Lænke binder man Bondens Hund,
»Og Loke — ved sin egen Mund.

»Den giftige Snog har al sin Gift
»Forsamlet i den hule Tand,
»Og skader kun, naar i Hudens Rift
»Den blander med Blodet sig som Vand;
»Saasnart man Tanden ud har brudt,
»Er Slangen som en nyfødt Glut,
»Et Legetøi, der sig vinder smukt
»Om Armen i en ydmyg Bugt.

»Som Orm, du skader med dit Gab —
»Velan! det gielder et Forsøg:
»Du slippe skal med Talens Tab;
»Jeg lukker Spieldet for denne Røg.«
Derpaa tog Thiasse Traad af Staal,
Og syede med en Demantnaal
Fast Lokes smalle Læber til.
Eia, det var et lystigt Spil!

»Jeg faaer ei Luft, hør først et Ord!«
Skreg Loke: »bi! jeg qvæles jo.«
»Aand du kun med dit Næsebor!«
Giensvarte Trolden, »du har jo to.
»Det vil erstatte din Munds Forliis.
»En Næsviis bruger Næsen viis.
»Storagtigt var den altid spiilt,
»Og Læben har ei længe hviilt.«

Saa syede han med en dobbelt Traad,
Og mumled stærke Trolddomsord,
Og agted ikke Lokes Graad.
»Nu skynd dig hen, hvor Ydun boer!
»Saasnart du bringer mig mit Rov
»Ved Nordkap i Jernvidieskov,
»Da løser jeg strax din Mund igien,
»Og kalder Loke Biergets Ven.«

Dermed han slap ham af Bierget ud,
Og høit loe Thiasse ved sin Spøg.
Slukøret fløi den stumme Gud,
Som Agerhøne for glubsken Høg,
Naar i et Ly den slipper ind,
Før Høgen reent har plukt dens Skind.
Med hængende Fiær, med Ak og O
Den blodig slap af Høgens Klo.

Men som han nu mod Asgard foer,
Da tænkte han: »Det er uhørt.
»Hvordan faaer den, som mangler Ord,
»Et Qvindehierte vel forført?

»Udrettes kan det ei med Magt.
»Med List? Hvor faaer jeg Listen sagt?
»Den, som er baade svag og stum,
»Maa plat foragtes, liig en Dum.«

Som saa han fløi over Busken lav,
Og sig betænkte vel et Døgn,
Da faldt ham ind: »Kan paa en Stav
»Med Runer ikke man riste Løgn?
»Høit Ydun elsker Tidsfordriv,
»Troer hvert et Sagn, som Bragis Viv;
»Godhiertig er hun, røres let —
»Og Loke forstaaer ei Kunsten slet.«

Med disse Tanker han drog sit Sværd,
Og hug i Busken sig en Stang,
Begyndte strax med Løgnens Færd,
Og løi saa langt, som hans Kiep var lang.
I Staven risted han Runer smaae:
»I Jotunskoven jeg Æbler saae,
»De hænge bag Løvet, tre og tre,
»Som Solens Purpur, Nattens Snee.

»I dem er større Mesterkraft,
»End dem, du giemmer i gyldne Skaal.
»Hvis Aserne nød af denne Saft,
»Da brændte Jetterne snart paa Baal;
»Da Odin Fenrisulven slog,
»Og Thor i Havet Ormen vog.
»Men Jetterne frygte Lysets Skin,
»Og hyller i Mørke Skoven ind.

»Dog aabenbared en Jettemø —
»Huld Elskov meer end det formaaer —
»As-Loke Vei til Glædens Ø,
»Hvor Abildtræet herligt staaer.
»Disværre belured os en Trolde
»Bag Kobbermalmets glatte Vold,
»Og for at holde Skatten skiult
»Behandled Loke grumt og fuult.

»Han syede mig mine Læber til
»Med Staaltraad og med Demantnaal;
»Han brugte mangt et Tryllespil,
»Dog rakte til Kløgten ei hans Staal.
»Den har jeg, Tak skee Mimer! fri,
»Og den staaer mig i Nøden bi.
»Thi rister jeg, at du det veed,
»I Staven hele min Hemmelighed.

»Saafremt du selv mig følge vil
»Med Æblerne til Jetters Lund —
»Din Hielp fornøden er dertil —
»Da brister Seglet fra min Mund.
»Jeg bryder Æblet ei fra Vaand,
»Men naar kun du med Liliehaand
»Berører Frugten — strax paa Stand
»Den synker selv i Skaalens Rand.«

Saa skrev han, og med Staven fløi
Fra Havet hen til Lundens Læ,
Hvor Ydun ved en busket Høi
Sad yndig bag sit Æbletræ.

Hun stirred stivt paa Skovens Dyr,
Og tænkte paa et Eventyr,
Betragted Hiorten, bruun og rank,
Som speilte sig i Floden blank.

En Kilde sig ud bag Busken gød,
Og langsomt i den klare Flod
En Svane trind paa Vandet flød,
Og standsed ved Gudindens Fod.
Hun sad med Karret i sit Skiød,
Og kasted hen til Svanen Brød.
Sin Hals den dybt i Floden drev,
Hvor lette Krumme Kredsen skrev.

Hist Bragi sang Alfaders Priis
I skioldbedækte Valaskialf,
Omringt af hver en As og Diis
Og af saamangen lystig Alf.
Og Mimer havde nys forladt
Fru Ydun med sin Æbleskat;
Hun sad — et huldt uskyldigt Barn,
Og let hun faldt i Listens Garn.

Hun rørtes over Gudens Nød,
Med Ynk betragted hun hans Mund;
Af Listens Øine Taarer flød,
Da svulmed Yduns Barm saa rund.
Hun rakte ham sin hvide Haand,
Og i sit Fiæderklædebon
Hun svang sig, medens Mimer sov,
Troskyldig til Jernvidieskov.

Hun fulgte ham fra Lundens Skiul
I Luften over grønne Muld,
Saa skøn som Paradisets Fugl,
Med lange lyse Vingers Guld.
Da kom den sorte Kæmpegrif
Med Brusen fra sit Klipperif,
Omfatted Ydun med sin Klo —
Og alle Biergets Kløfter loe.

Da græd for silde Bragis Viv;
Men Vinden havde Taaren kjær,
Nedvifted den til Havets Siv,
Og storkned den til Perle der.
Og Gienlyd klaged høit fra Field,
Da Ydun sukked sit Farvel.
Og Lilien sank i strenge Luft,
Og Rosen misted al sin Duft.

En døsig Taage, tyk og kold,
Sig langsomt over Himlen skød,
Og Solen, som et blodigt Skiold,
I Taagen stod med Maaneglød.
Og koldt blev Heltens, Pigens Bryst,
Og pludselig blev Vaaren Høst.
Sangfuglene fløi til Syden hjem,
Og alle Glæder fulgte dem.

14. YDUNS FRELSE.

Den vise Mimer skued Verdens Nød,
Og Baldur saae den i sit stille Rige,
Med bittre Taarer Mimers Kilde flød,
Hvor Saft ei kunde meer i Frugten stige;
Og Baldur, blødbedrøvet som en Pige,
Besøgte Mimer i den kolde Hule,
I Maanskin, med de lange Lokker gule.

Man mærkte vel, at Glæden var forbi,
Og at Gudinden blomstred længer ikke;
Thi, taus og vranten ved sit Grubleri,
Til Jorden Mimer saae med mørke Blikke,
Og Baldur — som han Luften vilde drikke —
Med Feberblussen og med Graad i Øie
Kun talte vildt, og stirred i det Høie.

Saaledes nærmed de sig Ygdrasil,
Det kongelige Træ, som skygger Jorden;
Som Guderne fra Bifrost ride til;
Hvor — som en Hyrde vaager over Hiorden —
As-Odin mellem Guderne fra Norden
Udgiver Loven, daglig Dommen fælder,
Og hører, hvad hans Svend Hermodur melder.

I Asken er en Ørn, som Alting seer,
For at berette Sligt til Odins Ravne;
Men ei dens Ildblik var opmærksomt meer,

Thi Taagen stod om Træet mange Favne,
Indslørte Dal og Field og Skovens Havne.
Og Egernet, som sad ved Ørnens Fødder
I Træet, knækked lutter hule Nødder.

Med Baldur Mimer Træet gik borbi,
Og standsed først ved Urdurs klare Kilde.
I Skoven ledte dem den snevre Sti
Til Fieldekløftens Væld i Natten silde.
Graasteen, beklædt med Vedbendranker vilde,
Indklemte Dalen, Granskov dækte Fieldet,
Og Bær og Blomster skiulte Kildevældet.

Men visnet Alt. Og see, ved Kildens Rand
Sad Nornen Skuld med Læben mod sin Finger.
Forfærdelige Qvinde, hvis Forstand
Udgrunde kan, hvad Tidens Fylde bringer!
Fra hendes Skuldre gik uhyre Vinger.
Om Panden brede Baand med gyldne Runer,
Og billedsmykt med Hvaler og Harpuner.

Grønt hendes Klædebon, og Øiet snart
Mod Kilden vendt, og snart mod Fremtids Dage.
Hos hende Søstren Urd; med Blikket klart,
I sorten Skrud hun vendte sig tilbage.
Og smykt i broget Skæl, som paa en Drage,
Sad Varand, Tidens Mø. Men Alle Qvinder
Af Kæmpestorhed, mægtige Gudinder.

Og Søvnens ei sin Flig udbreder der,
Der sænkes aldrig Norners Øienlaage.

I Middagsglands, i Stiernens Sølvskiær
De sidde stivt som Støtter; men de vaage.
Een seer i Oldtids, een i Fremtids Taage.
Varanda paa sin gyldne Vægt tilveier
Alfaders Gaver: Døden eller Seier.

Som Jomfruløver i Ægyptens Sand,
De stirre hen, de Ubevægelige;
Og Kilden suger i sit klare Vand
Det skønne Billed af den høie Pige.
Valkyrier sig hist om Lunden snige,
For Norners Bud fra Kilden at erfare,
Saa ile de dermed til Jordens Skare.

Nu talte Mimer til den store Skuld:
»O du, hvem ingen Fryd og Sorg forvirrer;
»Du, som er Ingen fiendtlig, Ingen huld;
»Hvis Falkeblik igiennem Natten stirrer:
»Om Duen kurrer, eller Sværdet klirrer,
»Du røres ei. Saa løs den store Gaade,
»Tal! kan Fru Ydun frelses af sin Vaade?«

Da svulmed Skulds jomfruelige Bryst,
Som naar en Steen kan Livet brat fornemme.
Hun saae paa Mimer, og han følte Trøst,
Og Urdurs Kilde mon sin Rislen hemme;
Og Nornen raabte med sin stærke Stemme:
»Naar Tapperhed til Troskab Tiden tvinger,
»Hiemiler Sundhed paa sin Elskovs Vinger.«

Saa talt — indsvøbte Natten sig i Mulm,
Og sagte rysted Jordens Overflade,
Og Strømmen til sin Bølge raabte: »Svulm!«
Og Blæsten hvisled i de visne Blade.
Men Guderne hiemiilte begge glade;
Thi de forstod, hvad Nornen dem forkyndte,
Og svævende de sig til Valhal skyndte.

»Naar Tapperhed til Troskab Tiden tvang,
»Hiem Sundhed foer paa Kiærlighedens Vinger.«
Saa lød Gudindens underlige Sang,
Og Sangens Indhold de til Valhal bringer.
Hvo er vel, uden Thor, den Gud, som tvinger?
Kun han kan kue Loke, Tidens Giøgler;
Og Elskovs Disa giemmer Fængslets Nøgler.

Knap hørte Sligt den stærke Asa-Thor,
Før, rød som Blod, han sprang fra Klippeblokken,
Og greb — imens hans Vrede mangled Ord —
Den blege Loke frygteligt ved Lokken;
Og snelt, som Hiulet dreier sig i Rokken,
Han snurrede ham omkring, saa snart med Daanen
Han Havet slog, og snart berørte Maanen.

»Dit Væsen, sammensat af List og Spot,«
Qvad Thor, »vil jeg fra Valhal udelukke.
»Du rystes maa, at Alt kan blandes godt,
»Som Eddiken med Olien i en Krukke.
»Siig nu, før jeg din sidste Gnist skal slukke,
»Om du vil bedre dig, og atter bringe
«Asynien paa Freias lette Vinge!«

Og Loke — han er feig, som han er fuul,
Og al hans Handling mangler Egenvillie —
Angst for igien at giøre sligt et Hiul,
Forfærdet kasted sig for Thor paa Tillie,
Og raabte: »Hvis den ranke Valhals Lilie,
»Den evige Freia mig sin Ham vil række,
»Da skal ei Bierg og Trolde mig forskrække.

»Jeg løser Ydun af sit Slaveri,
»Thi denne Qval mit Hierte med bevæger.
»Mig Jetten tvang, min Villie var ei fri,
»Jeg Ydun maatte skaffe med sit Bæger;
»Men over Havets Bølge, Skovens Eger
»I Freias Fiæderham, som Fugl, jeg iler,
»Og snart igien en bedre Lykke smiler.«

Da hented Disen strax sin Fiæderham
(Meer for sin Skiønhed vel hun havde givet);
Og Loke — thi nu følte han sin Skam,
Nu ængsted ham at øde Asa-Livet —
Fløi over Bierg og Dal og Busk og Sivet
Til Jotunheim, hvor dybt i Fieldets Huler
Det frygtelige Mulm Fru Ydun skiuler.

Men Loke bedst i Mørke finder Vei,
Han lod sig ei af Biergets Koglen skrække,
Han stolte paa din Fiæderham, o Frei!
Hvis stærke Vinger intet Staal kan stække;
Han trængte giennem Biergets skumle Sprække,
Han fløi som Uglen, og han krøb som Katten
Did, hvor de brune Klipper giemte Skatten.

Hun sad — et Marmorbilled paa en Grav
I Miklegard — med Hiertet stumt for Klage;
Det stirrer hen i Tidens øde Hav,
Hvis skønne Bølge vender ei tilbage.
Da kom i broget Fiæderpragt, som Drage,
I Hulen Loke. Snart han Ydun trøsted,
Og greb den smekkre Diis tæt under Brystet.

De henfløi over Klipperne. Men see,
Et stort uhyre Baal i Norden brændte.
Det Asgard var, hvor Odin, Vil' og Ve
Forsamled sig, og Bud til Loke sendte.
Han kom — og Længselen og Smerten endte.
Knap var i Asgard Mimers ømme Datter,
Saa aabned Blomsten sig for Duggen atter.

Og Lærken slog, og hver Gudindes Barm
Frem svulmed atter i sin Ungdomsfylde,
Og Odin følte Kraften i sin Arm,
Og Thor sin Hammer tog af støvet Hylde,
Og Maanen lod af Solen sig forgylde;
Ei længer Mimer sig med Rynker nærmed,
Og Baldur ikke meer i Luften sværmed.

Men see, nu kom et svart og lystigt Søn:
Thi Griffen, som forfulgte snelt sin Fange,
Blev blændet af de stærke Baalets Lyn,
Og sprætted vildt med sorte Vinger lange.
Som Myggen, naar den er for Lyset bange,
Saa styrted den uhyre Jotunflue
Med Skræk sig i den unge Morgenlue.

Og saadan styrter sig hver Morgen end
Det fæle Spøgelse, som Jorden skrækker.
Hver Morgen brænder Østens Baal igien;
Og Duggen, som det unge Blad bedækker,
Da fælder Glædesgraad paa Vaarens Hækker,
Og Fuglen synger, som den glade Brage,
Da han i Lunden fik sin Viv tilbage.

15. OM VANERNE.

Da de høie Valhals Guder
Blomstred end i Østens Land,
Fiernt i Asien paa Bierget,
Nær det skønne Ginnistan;
Før de hid til Norden droge
Mod den kolde Klippeblok,
Hvor de sloge
Jetters Hær og Dverges Flok:

Af de kundskabsrige Vaner
Ofte blev de da besøgt.
Vaner med til Asgard bragte
Megen Ynde, megen Kløgt,

Lærte dem at luge Tidsel,
Og at plante Blomst i Jord,
Gav til Gidsel
Rytteren, den raske Niord.

I den stærke Lummerhede
Tørtes Flod og Skov og Dal;
Knap sad Niord paa letten Skimmel,
Saa var hele Luften sval.
Han forstod at dele Dunster
Og at farve Himlen blaa.
Skønne Kunster,
Hvor Naturen skal bestaae!

Niord var gift paa Vaners Maade:
Blodets Baand han agted ei;
Ved sin Søster blev han Fader
Først til Freir, og saa til Frei.
Begge skønne! Mænd og Qvinder
Tændte de med Elskovs Blus.
End man finder
Sligt et Kuld paa Kaukasus.

Da de høie Valhals Fyrster
Asa-Landets Dal forlod,
For at blande Sydens Lue
Med det nordiskkolde Blod,
Deres Ønsker ei de dulgte,
Niord de vandt ved deres Bøn;
Han dem fulgte
Med sin Datter og sin Søn.

Odin qvad: »Os vinker Norden
»Med sit granbevoxne Field;
»Hist de skønne Søens Lunde
»Hvælte sig til Livets Held.
»Did jeg bringer Gudeskaren,
»Der jeg bygge vil mit Slot.
»Thor i Faren,
»Odin selv i Freden Drot.

»Did de store Krigerflokke
»Føre vi til Field og Ø;
»Der de stride skal paa Klippen
»Og paa skumbedækte Sø.
»Tænk, naar Østens høie Flamme
»Blander sig med Jernets Vægt —
»Hvilken Stamme!
»Hvilken herlig Kæmpeslægt!«

Niord, paa frodig Hest med Vinger,
Drog foran den hele Hær,
Tørte Moser, splitted Taager,
Skilte Skovens tætte Træ'r.
Reisens Længde Guden mindsker,
Viser Vinden Skibets Vei.
Hesten vrinsker,
Svæver, svømmer, trættes ei.

O, hvor herlig var at skue
Niord i Luften under Sky!
Yndigt svæved Gangrens Vinger,
Som en Drøm i Morgengry.

Hurtig Nærmene, hurtig Fiernen,
Snart besøgt, og snart forladt!
Morgenstiernen
Stod paa Gudens blanke Hat.

Uden disse hulde Vaner
Hvad var Asers Magt i Nord?
Hvad din Viisdom, stærke Odin?
Hvad din Styrke, bolde Thor?
Vei til Frugtbarheden finder
Freier mellem Steen og Tiørn;
Mænd og Qvinder
Skienker Freia skønne Børn.

Selv hun har en deilig Brudgom,
Odur kaldte man ham her.
Hist i Indien ved Ganges
Traf hun ham i Heltefærd.
Møer og Svende var hans Følge,
Lysteligt de Bækner slog.
Field og Bølge
Deres Seierssang gientog.

Paa sit raske Tog han kiørte
I en høi, en gylden Karm.
Gulen Løve, spraglet Tiger
Tæmte han med Heltearm.
Ydmygt nu de Vognen droge,
Piger gik foran og sang,
Trommer sloge;
Fløiter høit i Skoven klang.

Hist fra Skovens grønne Buske
Kom de grimme Vildmænd frem,
Hørte Bæknet, Trommen, Fløiten,
Griinte, dandste, glædte dem.
Odur ved den klare Kilde
Standset dem i dunklen Skov,
Greb de Vilde,
Tæmte dem ved Fredens Lov.

Paa de solbestraalte Bierge,
Nær den friske Bølge klar,
Planted han sin grønne Ranke,
Som den søde Drue bar.
Snart at presse røden Drue
Dalens unge Søn forstod.
Elskovs Lue
Fandt sin Næring i dens Blød.

Freia kom engang i Skoven,
Smagte Gudens søde Drik.
Druen hang ham i hans Lokker,
Sværmerisk var drukne Blik.
Fyldig var han, som en Qvinde,
Dog en Mand i Kraftens Aar;
Lod sig binde
Let af Disens lyse Haar.

Fuglene dem saae fra Qviste,
Saae det elskovsfulde Sind:
Hvor hun med de hvide Hænder
Klapped Gudens brune Kind;

Hvor, som Skum paa Flodens Bølge,
Svulmed knoppetnøgne Bryst;
Blomster dølge
Guders og Gudinders Lyst.

Freia nu var Odurs Qvinde,
Sielden kun de skiltes ad;
Og da Guders stolte Skare
Reiste fra den gamle Stad,
Odur sig paa Vognen satte
Med sin Hustru i sin Arm.
Tigerkatte
Trak dem i den gyldne Karm.

Vel ham smerted at forlade
Rankens varme Fædreland;
Men hvo foretrækker Druen
For en deilig Lilievand?
I sit Kar af tynde Staver
Tog han Vinen med til Nord.
Odurs Gaver
Glæder Odin ved hans Bord.

Thi skiøndt alle andre Guder
Drikke Miød og Øl og Most,
Odin qvæges kun ved Vinen
Og ved Yduns Æblekost.
Og da Odur Frei forlader,
Da fra Nord han skilles ad,
Guders Fader
Skienker han det sieldne Fad.

Kunde troløs han forglemme
Disen for saa høi en Lyst?
Grusomt sig, letsindigt rive
Fra det elskovsfulde Bryst?
Kiærligt dog han Freia favned,
Kaldte hende største Skat;
Aldrig savned
Ham den elskovsrige Nat.

Men da Ydun fløi fra Valhal,
Da den hele Skiønhed svandt,
Da han i sin unge Disa
Kun en gusten Qvinde fandt,
Sprang fra Leiet han forfærdet,
Vred sig af den Magres Arm,
Greb til Sværdet,
Høist forbittret i sin Harm.

»Ha, saa har du mig bedraget,«
Raabte han, »du lede Trolld!
»Løi, og kaldte dig Gudinde,
»For at fange mig i Vold?
»Men nu seer jeg, Larven synker;
»Hvad du var, det vorder du.
»Dine Rynker
»Viser du mig uden Blu.«

Freias Taarer Inted virked;
Odur sig med Afsky vandt
Af de kraftesløse Arme,
Hvor han før sin Glæde fandt.

Kærren med de skønne Katte
Og sit Viinkar lod han staae.
Den Forladte
Stirred i det fjerne Blaa.

Bort han veg til sine Vaner,
Aser saae ham aldrig meer.
Freia græder gyldne Taarer,
Naar hun i det Fjerne seer.
Hendes Skønhed kom tilbage,
Men den grumme Husbond ei.
Hendes Klage
Lyder paa den øde Vei.

Da nu atter Aser Frugten
Nød af Livets stærke Træ,
Ynktes Odin ved at skue
Skønhed sørge bag sit Læ.
Høist forbittret da han sendte
Hermod med sin Tryllestang.
Hvad der hændte,
Synger jeg ved Harpeklang.

Odur gik i Laurbærlunden,
Tænkte paa den skønne Frei.
Skovens Mænd med Bukkefødder
Muntred ham ved Fløiten ei;
Og forgieves, vedbendkrandset,
Dandsed vellystfulde Mø,
Kun han sandsed
Tabte Frei paa Herthas Ø.

Som han nu, med tunge Druer,
Vedbendløv i lokket Haar,
Sværmerisk mod Himlen skuer,
Eensomt i den unge Vaar,
Mens hans Blik veemodigt svømmer,
Sødtberuset er hans Aand;
Mens han drømmer,
Trykker Nakken med sin Haand —

Kommer Hermod giennem Busken,
Rører ham med Tryllegreen —
Og til Marvens dybe Piber
Hærdes han til Marmelsteen.
Og saa har ham Skialden funden
Paa sin fjerne Vandring hist:
Steen i Lunden,
Dækkes han af Laurens Qvist.

Men den skønne Freia saare
Græmmed sig ved Gudens Død;
Hendes gyldne, søde Taare
Sværmerisk hver Aften flød.
Hendes Hiertes dybe Trængsel
Blander hun i Elsktes Bryst:
Bittre Længsel!
Deraf kom din søde Lyst.

16. SKADES GIFTERMAAL.

Mens Ydun var i Fængsel, stod Valhal som en Grav,
En frugtbar Ø var opslugt af bælmørken Hav,
I Borgens øde Haller hver Gud sad i sin Vraa,
Og som en Marmelstøtte stivt hen for sig saae.

Ud i Borgegaarden til Hærfaders Priis
Einheriar ei skrede, ottehundredviis,
Af blanke Kobberporte fra Thrudvangers Gaard,
For hist paa Fægtersandet at dele Banesaar.

De sloges ei med Sværde, ei længer Blodet flød,
De sprang ei op med Latter fra den lystige Død,
For hist at nyde Skiver af røgetharske Galt,
Og tømme dybe Guldhorn med stærkbrygget Malt.

Freias Lund var øde; de Beilere man saae
Ei meer i Buegangen henrykte gaae.
Mens Nattergale sloges, med glødende Kind
De sad ei meer ved Kilden i blegen Maaneskin.

Hagbarth og Signelil ei meer i Aftenglød,
Naar Solen brændte, tænkte paa deres Heltedød,
Da de paa Elskovsluen, løste fra Jordens Qval,
Svang sig fra Livets Jammer til Gladheima-Sal.

Mens Valhal nu i Taager reent uden Glæder stod,
Fordi det Bæger mangled, som skienkte Sundheds Blod,
Da glædtes de vilde Jetter; nu fik de Overhaand,
Nu tænkte de at lægge Valhal i Baand.

H Hvo først sig vilde hevne med Hielm og Skioldeplade,
 I Det var hiin Thiasses Datter, den umilde Skade;
 H Hun stod for Valhals Porte i blanken Kobber rød,
 H Hun aned ei sin Faders baalvoldte Død.

2 Skjøndt Skade var et Qvindfolk heel ulige Frei,
 H Hun var dog stærk og dygtig, og hæsliq var hun ei;
 A Naar hun paa Hesten henreed i bælmørke Nat,
 I Da funkled hendes Øine klart under sorten Hat.

H Hun førte gamle Hexer med tangblege Haar,
 M Men selv var hun en Skioldmø i Ungdommens Vaar;
 O Og hendes friske Kinder, dem Stormen Roser gav;
 I De løse sorte Lokker, de bølged som et Hav.

2 Som to skumhvide Bølger sig blotted hendes Barm,
 2 Stærk var hun af Lænder, og rund var hun af Arm.
 F Frisk var hun som Stormen, og vild var hun som den,
 I Det blæste, hvor i Hallen hun sin Mund vendte hen.

M Men da hun stod i Vingolf, da glemte hun sin Vrede.
 H Hun saae de skønne Guder; og Elskovens Hede
 B Betog det vilde Hierte. Da Baldur hun saae,
 H Hun sukked: »Aldrig skinte to Øine saa blaae.«

I« »Vel er de lidet matte; men det er kun, fordi
)« »Gudinden ei med Æbler staaer Guden nu bi.«
 H Hun raabte høit i Hallen: »Jeg slutter Fred paa Stand,
 I« »Hvis Odin mig vil skienke skøn Baldur til Mand.«

3I Da blev for Øine bundet den dristige Mø.
 3I Paa det hun ei af Elskovens Længsel skulde døe,

Det Odin saa bestemte: den, som hun greb i Blinde,
Den skulde sig med Skade som Husbond forbinde.

Da flagred som en Søfugl sorthaarede Qvind,
I det høie Vingolf hun sused som en Vind.
De Guder foer tilbage, fremtrængte sig paa ny,
De vidste ret ei, om de skulde Bruden undflye.

Thi var hun ei saa væn, som Gudinderne her,
Kort før de alle tabte det friske Blomsterskiær,
Hun var dog mere qvik nu, hun løb omkring saa frisk,
Som naar i Bølgen piler den sølvskælte Fisk.

Hun øined bag Klædet to velskabte Been,
Saa smidige, saa lette, saa reent foruden Meen.
De stærke runde Lægge, det Smalbeen, den Fod
Oppusted Elskovsilden i Jettepigens Blod.

Hun tænkte, det var Baldur, hun greb ham uden Ord,
Hun afrev sit Klæde — hun saae, at det var Niord —
Da slog hun op en Latter, saa Hvælvingen skialv,
Hun krysted ham til Barmen, som Linet skiulte halv.

Hun qvad: »Vi To, vi passe, vi udgiør et Par!
»Naar Ydun kommer atter tilbage med sit Kar,
»Da kan igien du blæse; jeg hæver Nattens Vind.
»Saa skifte vi vort Arbeid med ulige Sind.

»Du rider paa din Skinfax ved høilyse Dag;
»Paa Hrymfax jeg om Natten forfølger mit Vrag.
»Du vifter mellem Blomster, jeg hviner mellem Field;
»Jeg, Skade, bringer Skade, du fremmer Nordens Held.

»Om Somren, om Høsten, det er din gode Tid,
»Du spreder mine Taager, hidvifter Varmen blid;
»Da løber jeg til Finmark med Buen paa Ski,
»Og bryder giennem Sneefog min useete Sti.

»Med Sisgen paa din Skulder, med Nattergal i Hat,
»Med Bøgeqvist i Haand, og med Blomster besat,
»Du svæver paa din Ganger høit over Jordens Dale,
»Og lyse Straaler svæve fra Manken og dens Hale.

»Hrymfxe kun er liden, er sort med korte Haar,
»Og ved dens Mund i Skiægget Riimfrosten staaer;
»Men frygteligt den vrinsker, og naar den sparker bag,
»Den skiller Skib ved Master, og Husene ved Tag.

»Mig følge Strandens Maager med hæseste Skrig,
»Havfruen op sig løfter af Vandet som et Liig,
»Sælhunden ud sig vælter, saasnart han mig seer,
»Han tør sig ikke sole paa Strandbredden meer.

»Hvi træder du tilbage? Du troer mig ikke ret.
»Har Ægir ei en Hustru i Havet med et Net?
»Er Ran ei jettebaaren? er Ægir ei en Gud?
»Hvi frygter du at lyde da Elskovens Bud?

»Hvor længe skal den vare, den daarliglange Strid
»Mellem Guder og Jetter? Mig tykkes, det er Tid
»Engang at ende Kiven; og det kan gierne skee,
»Hvis ei I os Foragten for strengt lade see.

»Det Bittre maa sig blande med hvad der er for sødt,
»Det Levende maa bringe selv Livet i Dødt.

»Med Nat maa Dagen vexle, Glæderne med Qval;
»Naar Sildestimen blinker, den sluges af en Hval.

»Ei hver en Urt kan trives. Hvis Kirsebærrets Træ
»Stod evig skilt fra Stormen ved Plankeværkets Læ,
»Og hvis ei Vinden rysted de Blomster ned, som Snee,
»Da vilde snart man Stammen udhulet see.«

Med slige Taler lokked hun den raaadvilde Gud.
Da holdtes Bryllupsfesten paa Hærfaders Bud;
Men drøvelig var Glæden, thi Ydun var der ei,
Og alle Diser sørged, især den skønne Frei.

Ei Bragi sang ved Harpen, ei Horner gik omkring.
For Freier var i Hiertet af en Kniv det et Sting;
Han signed ei sin Fader, men med uroligt Mod
Han steg i Høielofte, hvor Hlidskialfen stod.

Den Stol, den staaer i Taarnet af Valaskialfens Slot,
Til alle Verdens Kanter derfra man skuer godt;
Men Ingen uden Odin derhen sig turde sætte.
Det monne Asa-Freier i Dag dog forgiette.

Han satte sig i Tanker i Straalesædets Krands;
Det funkled ei saa vældigt, tabt var den halve Glands.
Han stirred ud saa vide mod fierne Bierge blaae.
Nu vil jeg eder siunge, hvad Freiens Øine saae.

17. FREIERS ELSKOV.

Dybt udi Fieldehallen et Kammer blev han vaer.
En deilig Mø han øined paa Bolstrene klar;
I søden Søvn hun slumred med stille Pigesind,
Og Morgenrøden blomstred paa hendes Liliekind.

Med Armen over Panden saa skiødesløst hun laae.
Om hvide Fingre snoede sig sorte Lokker smaae.
Den spæde Haand begravet sig i de mørke Haar,
Som naar et Lam i Busken bag Løvene staaer.

Den lange bløde Fletning løb ned i Barmens Krog,
Som naar i Liliens Bæger sig skiuler en Snog.
Og Læbe kyssed Læbe saa kiærligt som en Søster;
Men stolt som Fiender svulmed de adskilte Bryster.

Hvert troede sig det bedste, høit over Midiens Rand;
De ligte dog hinanden, som to Draaber Vand.
Snart Freier saae paa Læben, snart paa den skønne
Barm,

Han glemte Valaskialfen og Valhallas Harm.

Men som nu bedst han stirred, han saae et Under sødt,
Thi hvidt blev det Røde, det Hvide blev rødt:
Naar Kirsebærret brister, det vise maa sin Steen,
Og Læben viste Tænderne som dreiet Elfenbeen.

Og ved den stærke Svulmen fra Barmens hvide Hud
Livstykket gled tilside, sprang Rosenknoppen ud;
Da vaagned hun, og skiulte med Haandens bløde Blad,
Hvad Fingrene forraadte, som skilte sig ad.

Saa sprang hun op fra Leiet, saa let som en Hind.
I Kamret flød en Kilde, der vasked hun sin Kind,
De store sorte Øine, de sneehvide Arme;
Da følte Biergekilden en inderlig Varme.

Den syded giennem Fieldet, for ei sin Kraft at spilde,
Til Askurs Æt i Dalen, og blev en Sundhedskilde.
Den stod beslængt med Krykker; naar Halte kom derhen,
Paa raske Been de løbe fra Stedet igien.

Og Blinde, som forgieves opspiled deres Bryn,
Fik, naar de brugte Vandet, det klareste Syn.
Man undrede sig saare, den sieldne Brønd man dyrked,
Og det var Gerdas Ungdom, som Bølgerne styrked.

Saa tog hun ud af Giemmet en Kam af Guldets rød,
Den sorte tykke Fletning med hvide Fingre brød;
Hun redte sine Lokker, de gnistrede med Lyst,
Hver Funke Freier følte, den smelted hans Bryst.

Saa fletted hun om Issen af Haaret sig en Krands,
Smykt med violblaae Stene, det gav en liflig Glands.
Af sølverhvide Steenhør en Kiortel tog hun paa,
Forneden var den kantet med Granaterne smaae.

Det fyrreglatte Melkekar da saae han hende toe;
Saa gik hun ud paa Vængen til sin brogede Ko.
Den græssed dybt i Kløver med gyldenlange Horn,
Og midt paa Marken blomstred den hvide Slaaentorn.

Dybt i det grønne Kløver hun ned sig havde sat,
Tog med de hvide Fingre det spændte Yver fat.

Mens Melken skummed, Dyret mon ligegyldigt gloe.
Ha, hvor Freier foragted den koldsindige Ko!

Med sine Blik han fulgte den deilige Jettinde;
Han sukked: »Aldrig saae jeg en vænere Qvinde.«
Vel hørte han ei tale den hulde Lilievand,
Men Uskyld var i Øiet, paa Panden Forstand.

Ild blussed paa Kinderne, men Læben smiilte huld;
Af Trofasthed og Ømhed var Barmen saa fuld.
I Hytten ved sit Arbeid han hende siden saae,
Hvor hyggeligt hun hæged de Søskende smaae,

Og kiæled for sin Fader. Hun klapped hans Skiæg
Med sine glatte Hænder, og hængte paa Væg
Hans Kogger og hans Bue, da han kom hiem fra Lund,
Og skar i Skiver Brødet i Melk til hans Hund.

Hierper og Ryper hisset paa Kiøkkenbiælken hang;
Nu afbrød de med Skrigen ei længer Dros lens Sang.
Den nylig snelle Hare var vorden stiv og seen,
Hang, blodig under Bugen, med udstrakte Been.

Ung Gerda tog af Skabet en deilig Diamant,
Hvis Lige sikkert Ingen i Biergets Dybde fandt,
Thi, sattes den paa Skorsteen, kom den i mørken Stue,
Da foer der af dens Kiærne den klareste Lue.

Nu stod den travle Biergmø med Forklæde paa;
Men ikke hærded Luen de spæde Fingre smaae,
Ei heller bruuntes Kinden, ei tabtes Barmens Snee.
At hun var jettebaaren, deraf man kunde see.

Mod Qvælden sig forsamled i hendes Faders Huus
Unge, gamle Jetter, at tømme Sølvverkruus;
Nogle med Horn i Panden, endeel med Hestebeen,
Med Bukkeskiæg de fleste, de andre uden Meen.

Det maa Enhver vel vide: af Troldenes Hær
Der gives mange Slægter af høist ulige Færd:
Som Ulve, Biørne nogle; de boe i Skovens Grøft;
Utskyer, Kæmper og Drauger, i Fieldets dybe Kløft.

Men nogle ligne Mandkiøn, som Guder i Valhal;
At de mod Aserne strede, det voldte deres Fald.
De har ei Asa-Magten, dog Trolddom de forstaae;
Som Bønder tidt i Dalen de vadmelklædte gaae.

Af dette Kuld var Gerda. Hrymthusser med Magt
Hendes Fader vilde gieste; hun saae dem med Foragt.
De sad ved lange Steenbord. At Gerda var saa smuk,
Det fandt den unge Hestbeen, det fandt den gamle Buk.

De strakte deres Hænder mod hendes smekkre Liv;
Da rødmed høit af Vrede den unge Jetteviv.
Hun trued: »Hvis ei høvisk I gode Sæder vise,
»Da bort jeg mig forføier; saa kan I ene spise.«

Saa mægtig er Skønhed, med Yndighed foreent:
De skammed sig, og svor paa, det var ei ilde meent.
Da skienkte hun dem Miøden, ind Fuglestegen bar;
Men da de atter klamredes, hun kyssed sin Faer,

Og iilte paa sit Kammer. Alene der hun stod,
Hun stirred ud fra Bierget med et uroligt Mod;

Hun sukked af en Længsel, hun følte sig saa varm,
Og løste langsomt Sløifen for den svulmende Barm.

Saa venligt skinte Maanen; hun stivt i Maanen saae,
Den sendte klar sin Lysning i Fieldkløftens Vraa.
Hun meente, det var Maanen, den blide Nattens Sol —
Men det var Asa-Freier paa Hlidskialfens Stol.

Han saae, hvor hun sig skiulte bag Bolstrene brat,
Da ønskede han den Skiønne vel tusinde Godnat.
Fra Taarnet som en Drømmer han steg i stillen Stund,
Og vandred hen i Maanskin til Freias Bøgelund.

Der sad den Hiertegrebne nu dybt i Freias Skov,
Hvis Pragt ved Yduns Bortgang var vorden Kuldens Rov.
I store gule Duske hang Løv paa sorten Green;
Sølvbækken søgte Blomster, men fandt kun Flintesteen.

En Susen gik i Skoven, og ved den stærke Vind
Rysted de gule Blade Taarer af deres Kind.
Saa sær er Elskovs Tanke: da Freier det fornam,
Ham tyktes, Træernes Blade forelskte græd med ham.

Stormhvinet mellem Stammerne mærkede han med Lyst,
Han syntes, at det lignte Sukket i hans Bryst.
Han saae ei Skade blæse bag Skoven paa sin Sky,
Den hele vide Verden ham forekom som ny.

Han skued Alt forandret. Heimskringla var vel død,
Fordi nu Bierget giemte Demanten i sit Skiød;
Men det var ei Fru Ydun, som Freier ønskede sig,
Huldsalige Jomfru Gerda! Jettinde! det var dig.

Som saa han sad i Tanker, hans Søster Freia hist,
Svøbt i de blege Lokker, kom frem bag Skovens Qvist,
Som en afblomstret Frue ærbar i Linet staaer,
Og seer med Savn tilbage paa den forsvundne Vaar.

Hun hørte hendes Broder. »Usalige!« hun sang,
»Hvad vilde du paa Hlidskialf? Forhexet var din Gang.
»I Fald jeg var en Disa, som før, i al min Pragt,
»Til Jotunheimas Fielde dog rækker ei min Magt.

»Og hvis derhen den rakte: vil Odin skienke Freir
«En Jettemø til Hustru? Har han dig ikke Eir
»Til Brud udkaaret længe, som skienker Sundheds Blod,
»Naar Ydun er i Valhal, med Saft af Skovens Rod?»

»Mig Odin ei kan tvinge,« giensvarte Freier vred,
»Sad han end i Kraften af al sin Herlighed;
»Og Thor kan dræbe Jetter, men faaer ei til at døe
»Den Ild, som i mit Hierte blusser for Biergets Mø.«

Saa sad de gode Søsken, og deelte Længslens Qval.
Den hulde Freia sukked bedrøvet i sin Sal;
Hun sagde: »Kiære Broder! Fremtiden er for dig;
»Men Veemod kun og Længsel vil evig nage mig.

»Thi den, som Intet eier, har dog det Haab at naae,
»Og hvad han ei besidder, kan han med Tiden faae;
»Men den, som var lyksalig, og er det ikke meer,
»Den skuer i Ginnungagab, den i sin Afgrund seer.«

»Ha,« sukked Freier modløs, »jeg er ei længer Van!
»Ja, var jeg skøn at skue, som før Fru Yduns Ran;

»Men svunden er mit Tække, jeg er mig selv ei liig,
 »Jeg ligner før en Skrantning, og det er Lokes Svig.«

Som Freir saa monne mæle, da i en Skynding brat
 Svandt Taagerne for Solen, Dag fulgte paa Nat;
 Lysblaa var Himlen atter, det var ei længer koldt,
 Det visne Løv sig hvirvled af Lunden i en Bold.

Træet stod fuldt af Knopper, de svulmed, og sprang ud.
 Da følte Frei for Hiertet en Trykken bag sin Hud;
 Hun nedslog sine Øine, hun vilde dem ei troe:
 I Lunden var udsprungne de fagreste Knopper to.

Freier saae paa Bækken, som nys bag Stene krøb,
 Nu snelt den i Violer bag Lærketørven løb.
 En Duft han mon fornemme, hvor hang den gule Dusk;
 Skød Øiet over Axel, og saae en Rosenbusk.

Han stirred paa sin Søster, hun paa sin Broder saae:
 Det var den væneste Qvinde vel under Himlen blaa;
 Hun saae en Mand saa deilig med Roser i sit Haar,
 At, havde hun ei elsket, saa var det skeet i Aar.

I Luften høit en Klappren de hørte, saae sig om,
 Og mærkte, det var Storken, som med sin Mage kom.
 Den drog fra Blaamands-Landet, dens Reise var stor;
 Hvad havde den kunnet fortælle, hvis ei den mangled Ord!

Den søgte til sin Rede hist i det høie Træ.
 I Engen atter brølte derude Markens Fæ,
 Og fra sin sorte Larve ved Solens Atterkomst
 Fløi Sommerfugl til Blomsten, selv en bevinget Blomst.

En Duft opfyldte Luften, en Vrimmel blev med eet.
Freir og Freia sukked, de følte, det var hedt.
De undrede sig saare — de lytted — og en Klang
Fra Valaskialfen tonte; det var en Glædessang.

18. GLÆDEN I VALHAL.

Da iilte dem i Møde Freiers gode Skosvend,
Vel Skirner man ham nævner. »Nu er hun her igien,«
Til Guderne han raabte, da han dem kunde see;
»Nu Ydun er i Valhal. Endt er Asernes Vee.«

Da sprang de To fra Græsset ved dette Glædesord,
De skyndte sig til Valhal, til Odins Middagsbord.
Der var stor Lyst og Gilde; saa fro var hver en Gud,
Og ved Hærfaders Side sad Ydun som en Brud.

Det skønne Æblebæger paa Disk for hende stod.
Nu blomstred alle Guder med første Rosenblod.
Hos Ydun saae man Bragi; han vendte sig paa Stol
Forelsket som en Solsik mod sin yndige Sol.

Frigga, den Moder, smiilte; thi fra forløste Jord
Var hende sendt en Bladkrands til Pragt for hendes Bord.
Hun foreskar Sæhrimner i lange, store Skaar,
Og rakte Brikken til Fulla, med Guldbaand om sit Haar.

Fulla, Friggas Æskemø, omkring da Flæsket bød.
Gna, som Hofvarpur rider, iskienkte liflig Miød.

I De Bægre bar Valkyriar, ombød den gode Drik;
 M Mens Aser drak, forelskte de saae i deres Blik.

V Ved Odins høire Side, imellem ham og Eir,
 V Var ledig Plads for Freia og for den Asa Freir.
 H Hos Thor sad Sif, hans Qvinde; den Gud for Seiervinding
 M Mod hendes Skulder heldte sin mægtige Tinding.

I Hos hende smiilte Heimdal; da Freir indtraadte huld,
 H Han Læben trak tilside, og viste Tandens Guld,
 H Han hører Græsset voxe, han hører Ulden groe,
 H Han vidste, hvad i Haugen nys taledes de To.

Ø Gefion, den friske Skioldmø, ved Heimdals Side sad.
 D Det hialp ham ei, han lefled, og rakte hende Mad;
 F Frisk var hun, som naar Knoppen af Fylde briste vil,
 M Men lidet kun hun agter paa venlig Elskovs Spil.

A Alle de unge Piger, som kiender Elskov ei,
 S Som, før dem Freia signer, maae vandre Dødens Vei,
 D Dem samler hun i Bure. Paa Eng de spille Bold,
 N Naar Skyen staaer for Solen, og det er svalt og koldt.

D Der plante de og vande; dem glæder Blomsters Hær,
 M Men ingen Krandse bindes, ei brydes Rosen der.
 D De bade sig i Floden, med Hækker tæt besat,
 O Og sove trygt og roligt den lange, lange Nat.

M Man siger dog, de skotte iblandt til Freias Lund,
 O Og sukke stundom lønligt, naar Maanen straalet rund;
 M Men Ingen tør det vide, thi Gefion er saa streng,
 H Hun taaler i sin Høisal selv ei den mindste Dreng.

Skraas over for den Jomfru en yndig Disas Magt
Afstak til Gefions Kulde, som Ømhed til Foragt:
Det var den stille Siofn, saa kiælen og saa øm,
Som fylder Ungdomshiertet med første søde Drøm.

I muskelskællet Brynie, som over Barmen sprak,
Sad Ægir, Havets Herre, af Sneglehorn han drak.
Ved ham sad Ran, hans Hustru, med Haar af grønne Siv.
De bange Diser skottede til Ægirs fule Viv.

Thi lumskt var hendes Aasyn, og grusomt hendes Blik,
Og aldrig var hun gladere, end naar et Skib forgik.
Paa Havets Bund hun boede, kom sielden til Valhal;
Ugierne Ran blev regnet i Gudernes Tal.

Forunderligt hun afstak til den, som nær hun sad,
Det passed som et Billed paa Kiærlighed og Had,
Thi det var Asa-Baldur, der atter var saa skøn,
At alle Diserne stirred paa Odins hulde Søn.

De lysgule Lokker man skilt i Panden saae,
Hans Bryne var som Blomstret, der kaldes Baldurs Braa.
Ei Tungen kan beskrive den Godhed i hans Blik,
Hvorhen hans Øie skued, det dybt til Hierte gik.

Han lignte den, som giemmer en Hemmelighed stor,
Hvortil ei Støvet har Øre, saa lidt som Verden Ord.
Uagtet al hans Mildhed, uagtet al hans Fred,
Saae han paa Thor, da maatte selv Thor slaae Øine ned.

Slig selsom ydmyg Styrke har ingen Asa havt,
Forborgen i hans Blidhed der var en Herskerkraft.

2 Selv Ran han monne bevæge; hun talte med ham gierne,
1 Hun smiilte, som en Bølge ved Skinnen af en Stierne.

A Af Steen en høirød Plante, et blaahvidt Perlemor
J Udtog hun af sin Taske og lagde paa Bord.
H Hun gav det Baldurs Nanna, at skienke det i Nød
T Til dem, hun vilde frelse fra Havets salte Død.

V Ved Nannas anden Side sad blomstersmykket Lofn.
N Naar unge Hierter glædes af dine Drømme, Siofn!
D Da, naar hun stærkt anraabes, da gjør hun Siælen fro,
J Uagtet hver en Hindring forbinder hun de To.

O Og skeer det ei paa Jorden, i Trængslers dybe Dal,
2 Saa hæver hun paa sin Vinge dem op til Freias Sal.
H Hun skienkte Nanna Baldur, hun hørte Signes Sang,
O Og svang fra Egen Hagbarth til Freias glade Vang.

H Hos hende famled Hødur, han var kun lidet fro;
H Han hvisket sagte til Vidar, den Gud med tykke Skoe.
H Hødur er Nattens Konning, han er saa blind, som stærk,
H Han sad med Sølvverstierne i kulsort Pandersærk.

H Hemmelighedens Vogter er Vidar allenstund,
B Blandt veltalende Guder han aabner ei sin Mund;
M Men bred han er af Herder, og stærkest efter Thor,
O Og stærk er den, der tæmmer, liig Vidar, sine Ord.

T To Aser, som forenede man sielden finde skal,
2 Sad altid kiærligt sammen i Asa-Odins Hal:
D Den første kaldtes Loder, Hænir den anden Mand,
H Hiin Guden er for Skiønhed, og denne gier Forstand.

Hos Hænir saaes Gudinden, den frygtelige Diis,
Den strenge Var, som binder Samvittighedens Riis.
Hun hører alle Eder; og den, som Eden brød,
Den viser hun til Nastrond, til evig Angst og Nød.

Ved hende fandtes ledige fleer Hynder. Hendes Ven
Forsete, den Retfærdige, kom ei saa snart igien;
Han var til Jorden steget, da endt var Yduns Meen,
At holde Thing i Skoven paa mosgroet Dommersteen.

Saga med Skiold og Griffel var med Forsete fulgt,
At præge dybt med Runer, hvad Tiden havde dulgt.
Man ventede hende tilbage, nysgierrig mangelund,
Thi hun for Guderne læste i solrød Aftenstund.

Niord, som nys ægted Skade, sit Bryllup alt fortrød.
I Brudeseng paa Dofre hun kiærligt ham indbød;
Da opstod der en Hvirvelvind i hver en Fieldets Krog,
Vandhose, Skades Broder, trak paa de vide Brog.

Med Armene han sig hængte ved Skyerne, og loe;
Dybt Benene neddingled. Da var kun lidet fro
Den ængstelige Skipper; Vandhose blev til Vand,
Og skylte ned fra Skyen, som fra en bundløs Spand.

Da reiste sig paa Dofre Skade med Flaggerhaar,
Og greb sin lange Lanse, da vanked Banesaar.
»Op, hielp mig, kiære Brudgom!« til Niordur hun skreg,
Da blev af Harne Guden som Sneen saa bleg.

Til Lykke kom just Ydun den Morgenstund tilbage.
Da følte Niordur saare sin Vælde tiltage;

Som tapper Storm fra Syden han Østenvinden tvang,
Da flygted Skade til Finmark, til Fieldkløften trang.

Hun havde nys i Garderike fyldt sin kolde Lunge
Med Isens fine Splinter, som smelter ei paa Tunge.
Med dem hun vilde køle just hele Nordens Luft;
Da seired Niord, og vifted igien i Blomsterduft.

Nu blev en Fred der sluttet: I skønne Dage ni
Skulde Niord kun herske, og Norden være fri;
Derefter, trende Dage, kom Skade fra sit Field.
Saaledes vexler Uheld evindeligt med Held.

Før Niords og Skades Bryllup var Norden mere mild,
Da blandte Guden tiere med Kulden Sydens Ild;
Nu hersker Taagen længer, nu blæser Østenvind,
Og Intet kan formilde den vrede Skades Sind.

Men slumrer hun i Hulen, da virker Asa-Niord,
Og hvælver lysblaa Luften om Friggas grønne Jord.
Og mere deilig findes vel ingen Skov og Vang,
End Danerskov, som dufter til Nattergale-Sang.

Af Vrede Niordur græder, naar Skade slaaer hans Egn.
Da Niordurs høie Taare forvandler sig til Regn;
Naar ned da Regnen falder, den tynger Blæstens Vinge.
Saadan paa alle Maader han søger den at tvinge.

Han mangled nu i Vingolf, hvor Miøden man ombød,
Thi mens Forsete dømte, han rensed Luftens Skiød.
Da aanded frit hver Bonde, hvor han sig vendte hen;
Ei længer dræbte Syger, og ei Ildgierningsmænd.

Snotra med hulde Lader ei langt fra Baldur sad,
Tog rødmende med Fingre Smaakager af et Fad.
Huldsalig hun sig blander i Handling, Tale, Gang,
Hun lærer Skialden finde sit Udtryk for sin Sang.

Hos Hlyn, som Frigga sender at vogte Mænd for Fare,
Naar Surtur i sit Mørke udspænder Dødens Snare,
Sad Uller, goden Skytte, med Buen ved sin Lænd.
Han raader ene for Tvekamp mellem opbragte Mænd.

Saa sadde de rige Guder i Valaskialfen klar,
Hvis dybe Grundvold Himlen paa sine Buer bar.
Høit hvælved sig de Haller med lyse Farveskiær,
Hvis Piller vare saa ranke, som Skovens bedste Træ'r.

Rundtom hang gyldne Skiolde og Sværd med Sølvhialte.
Da Bragi tog sin Harpe, og i en Sang fortalte
Den Nød, der nys var hændet, og havde truet Nord.
Imens gik Yduns Guldkar med Æbler om Bord.

Og Sangen steg fra Lofte med Blomsters milde Duft,
Og tabte sig mod Hlidskialf fiernt i den sorte Luft.
Forfærdeligt at skue var Taarnet, bygt af Steen,
Det var mod Erwins Münster, hvad Granen mod en Green.

Nu satte sig Freir og Freia; til dem hentraadte Tyr,
Thors yngre bistre Broder, som ingen Fare skyer.
End var han ung at skue, han stod bag Odins Stol,
Og varted op som Smaadrenge i korten Pandserkiol.

Men Freia sorgfuld stirred, og saare lidet nød,
Den fulde; tunge Taare paa Rosenkinden flød.

Hun tænkte: »Hvad er Skønhed? Hvi kommer den igien,
»Hvis ei den bringer atter til Hiertet Hiertets Ven?«

Som saa hun sad, da kaldte paa hurtig Snarensvend
Odin, den Vældighøie. Da gik og kom igien
Hermod, den altid Snelle, saa flink som Fieldets Fos,
Og bragte Freias Datter i Hal, den lille Hnos.

Med Lokkerne vel kæmte langt over Skuldre smaae
Den spæde Mø paa Tillie mon for sin Moder staae.
Da græd hun ydermere, hun trykte sit Barn i Arm,
Da faldt de gyldne Taarer i Freias skønne Barm.

Nu reiste sig fra Borde Odin, den høie Gud,
Med Harm i Øine hvisket til Hermod han sit Bud.
Da saae man Hermod ile med Tryllestang i Haand,
Som naar man Falken slipper i Luften af sit Baand.

Ak, havde dog Valfaudur ei seet skøn Freias Graad!
Saa sønderriver Vreden tidt Hielpens sidste Traad.
Hvis Odur nu sin Hustru kun een Gang havde seet,
Jeg vedder, han elskte atter, fortrød, hvad der var skeet.

Men tryllet til en Støtte, hvad kan han føle meer?
Han staaer med aabent Øie, men Øiet Intet seer;
Besæles ei af Druen, som svulmer i hans Haar;
Han staaer paa skønne Fødder, men aldrig Foden gaaer.

Nu maa hun stedse sørge, og tolke, hvad hun leed.
Fra den Tid blandes Elskov med sød Veemodighed.
Da Hnos blev stor, da var hun saa lykkelig, som smuk;
Hun bringer Elskovs Glæde, men Freia Graad og Suk.

19. EINHERIARNE.

Fra Valaskialf gik Odin nu i den næste Hal;
Der vented ham Einheriar, de stod i Tusindtal.
Syn, den gode Vogterske, vidt aabned Portens Fløi,
Da traadte mellem Kæmper Odin, den Herre saa høi.

Han hilste mildt dem alle, han kiendte hver især.
Af døde Mænd en Skare var atter kommen der.
De stode med Hul i Brystet, saa blege, med Blod
besprængt,
De stirred som i Drømme. Hvo havde Sligt vel tænkt?

Da fremtreen Eir, som fulgte Odin, den Herre god,
Det røde Saar hun rørte med Saften af sin Rod,
Da voxte det sammen atter, og blev et hæderligt Arr?
Da vaagned de gode Kæmper, og saae først, hvor de var.

En mægtig skiægget Gubbe stod bleg ved Kampens
Færd,

Thi kløvet var hans Isse med Eggen af et Sværd.
Han knælte for Gudinden, hun lagde sin Haand med
Vægt

Paa Gubbens blodige Pande, saa var den atter lægt.

Hærfader spurgte: »Kæmpe! hvad kaldte dig Stridens
Flok?»

Han svarede: »Stærkodder; mit Navn du kiender nok.
»Paa Jorden mange Fiender jeg Ravnen gav til Føde,
»Nu seer jeg dem som Venner her atter blandt de
Døde.«

Hærfader mælte: »Stærkodd! du var jo Niding først,
»Til en skiændig Udaad dig bragte Guldets Tørst.«
Han svarte: »Jeg har syndet en Stund i Ungdoms Vaar,
»Og godtgiort Brøden daglig i fiirsindstyve Aar.

»Jeg veed, at jeg forløste Kong Oluf dybt fra Hel.«
Da nærmed sig Konning Oluf, han kiendte Gubben
vel.

Han i sin Favn ham trykte, og raabte høit med Graad:
»Utallige Bedrifter forsoner een Udaad.

»Dig Jetterne forførte, da bragte Thor din Trøst.
»Lyksalig den, som tvinger en Svartalf i sit Bryst!«
Da runged det i Hallen, thi Thor i Kobber rød
Indstyrted, da han hørte, Stærkodder alt var død.

Han trykte ham til Hiertet, høit græd den stærke Gud.
Roska, den Terne, bragte en deilig Lossehud;
Da blev der blandt Einheriar et vældigt Skioldebulder,
Mens Thor selv Kaaben hængte om Gubbens brede
Skulder.

Af Ygdrasil en Kølle han gav ham i hans Haand.
Da blev til Halvgud kaaret Stærkodders Aand.
Nu for de Mænd han raader, som først bedrev en Synd,
Men som ved Baldurs Kilde aftvætte Nastronds Dynd.

Ud i Fægtergaarden nu Kæmperne sig begav,
Det vrimlede med Helte, som Bølger paa et Hav.
Den Fare, som paa Jorden knap Modet overvandt,
Den var kun her at skue som Børneleg og Tant.

Da giordes Svinefylket, man fældte blanke Spyd,
Af utallige Sværde blev hørt en Hvislelyd,
Som Skovens Grene rasler i Høst, før de besnees;
Og Klingen traf, som Lynet, der dræber, før det sees.

Forundret stod Stærkodder med stille selsomt Sind,
Betragtede de Haller, som slutted Gaarden ind:
I Midten Valaskialfen, Vingolf og Gladheim der,
Og Friggas lyse Fensal opløftede sig her.

Men over Valaskialfen det frygtelige Taarn,
Hvis Lige Jordens Øie vist aldrig saae tilforn.
Det var, som Midgardsormen i Skællets stærke Glands,
Hvis lodret den sig løfted i Luften med sin Svands.

Paa Taget, tækt med Skiolde, to Dyr Stærkodder saae,
En Ged mon over Hallen, en Hiort paa Porten staae.
Fra Gedens Yvre strømmed en bruunlig Drik, som flød
I Karret ned i Vingolf, og blev til liflig Miød.

Men høit fra Hiortens Takker sprang Vand med Blink
og Skum,
Med evig lystig Rislen; den Lyd blev aldrig stum.
Naar ned da Straalen pladsked, den Søverbæknet
fandt,
Derfra gik Vandet i Render til hver en Verdens Kant.

Hist bag det skønne Bolværk Asynierne sad,
Og skued Kampens Lege; det var en deilig Rad.
Med deres hvide Hænder de Egekrandse bandt,
Og kasted dem i Gaarden til Heltene, som vandt.

Stærkodder steg paa Taget, for Alting at beskue,
Ham Hermod viste Veien i Aftenrødens Lue.
Han saae, hvor Heidrun nipped af Asketræets Top,
Der strakte sig fra Jorden til Borgtaget op.

Ei langt fra Valhals Porte, som Heimdal vogted tro,
Stærkodder skued Bifrost, den underskønne Bro.
Med røde, gule Striber, violne, grønne, blaae,
Den slog sin Kreds fra Himlen dybt ned i Jordens Vraa.

Paa den de høie Guder nedride, naar de vil,
At holde Dom i Skoven ved Asken Ygdrasil.
Den Bro er slem at fare, den er saa steil, som puur;
Men Guderne sig holde, liig Bier paa en Muur.

En Skov stod grøn mod Syden. Man paa en Bakke saae
Et Lysthuus, let og fagert, med Piller i det Blaa.
De lysegrønne Bøge indsluttet Blomsters Dal.
Heimdal fortalte Stærkodd, at det var Freias Sal.

En Skov stod sort mod Norden. Paa steile Granekant
Af Klippen var en Borgmuur, hvorunder Fossen randt;
Takt Borgen stod med Kobber, og den var vældig stor.
Heimdal fortalte Stærkodd, at den tilhørte Thor.

Nu daled Solen i Svælget, og Maanen klar og rund
Saae ned paa Valaskialfen, Thors Skov, og Freias Lund.
Da mellem Skyer øined Stærkodder fiernt et Skiær;
»Hvad?« raabte han til Hermod, »har I to Maaner her?«

»Den Lysning,« svarte Guden, »som du en Maane troer,
»Er Breidablik, det blege, beklædt med Perlemor.

»Der hersker Asa-Baldur i Skyens Søilverhang.
»Hør, hvor med hvide Alfer han holder Aftensang!«

Da mærkte man fra Skyen en huld, livsalig Lyd,
Den bæved, som i Hiertet Uskyldighedens Fryd.
Men nedenfor i Hallen der blev stor Larm og Spøg,
Da veg de fromme Toner, liig Duen for en Høg.

Nu gik de ned i Vingolf, der var saa vild en Fryd;
Man drak paa Bænk med Odin ved Skioldenes Lyd.
Da sang de gode Skialde, som havde glædet Nord,
De sad som bolde Brødre ved Odins Egebord,

Og qvad et Drapa sammen. Eenstemmig herlig klang
Den høie Kæmpevise, det var en sielden Sang:
Det var som ædle Druer, hver født paa Ranken sin,
Men plukket nu, og presset til een livsalig Viin.

Her brused ingen Avind, her lured intet Nag;
Een hørte paa den Anden med inderligt Behag,
Og glædte sig, som Barnet, der skønne Blomster saae,
Naar Een opfandt, hvad Andre var end ei faldet paa.

Nu viste Hermod Stærkodd sit Sæde næst ved Thor.
En Glands der blev i Hallen usigelig og stor,
Den kom fra Sværdenes Hialter, de hang paa Væg i Rad;
Stærkt Søilverfanget lyste, samt Staalets blanke Blad.

Da Miøden nu var drukket, og Skialdesangen endt,
Frem Asa-Loke traadte. Hans Væsen er bekiendt;
Snart blussed han af Hovmod, snart stilte han sig blot
Ved uanstændig Giøglen for alle Asers Spot.

Dog var han kløgtig, vittig, og kunde Guder more.
Skjøndt hadet af de Mindre, foragtet af de Store,
Man vilde ham ei undvære; tidt hialp mod List hans
Kløgt,

Og steds han var paa Færde, hvor der blev leet og spøgt.

Hans Spøg var ei uskyldig, hans Tunge skar som Kniven
Snart Venner og snart Fiender. Men han var overgiven;
Det kom tilpas ved Gilder. Mens Miøden man ombar,
Alvorligheden trætted, man trængte til en Nar.

Først leged han med Fenris, den Ulv saa smidig, guul,
Som han med Hexen avled i Hulens sorte Skiul;
Men ei den Leg behaged, hans Løier ei ham hialp,
Thi Aserne frygted Ulven, endskiøndt det var en Hvalp.

Saa falsk dens Øine gloede, hver Dag den voxte meer.
Ugierne mellem Guder i Hal den Odin seer.
Han sig paa Hyndet vendte, da Freiars Svend han saae,
Han hvisked ham i Øre; da monne Skirnir gaae.

Som Loke nu vel mærkte, at Fenris var forhadet,
Da ud han lukte Ulven i den bælmørke Nat.
Høit hyled den i Skyen, og foer til Jorden ned,
Hialp Røveren at myrde, og glubsk i Liget bed.

I Stald sig Loke skyndte, da Thor ham det tillod,
Og hentede een af Bukkene, som spændt for Kærren stod.
Den skiæggede Tandgnioster udstødte dybe Suk;
Hvor tungt at være Giøgler for en ærværdig Buk!

Da bandt ham Loke Skiægget med Fullas Hosebaand,
Og snoede sig det i Brynien saa smidig med sin Haand.

Han Ryggen mod ham vendte, og slog ham med en Torn;
Da stanged ham Tandgnioster med sine krumme Horn.

De drog til begge Sider, saa faldt de begge to.
Da høit i Valaskialfen de muntre Guder loe.
Det kildred Lokes Hierte, han følte lidt sin Skam,
Han troede, de loe ad Bukken, endskiøndt det var ad ham.

Sligt Giøgleri kan more, men kun en liden Stund.
Høit loe de mægtige Guder, men ei af Hiertens Grund.
Tidt maa den spændte Lunge sin Latter overdrive,
Fordi ei Sindet og Hiertet vil sig tilkiendegive.

Da vinkte Thor til Bragi; thi Gefion rynkte Bryn,
Den strenge Mø forargede det taabelige Syn,
Hun vilde sig bortbegive. Da hviskede Asa-Thor:
»Siung Noget, som fornøier det væne Pigenoer!«

Da stemte Bragi Harpen, det høit i Hallen klang.
Han sagde: »Jeg vil siunge den skønne Gefions Sang.«
Da satte sig Disen atter; en Mø er ei saa sær,
At naar man hende roser, hun har jo Sangen kjær.«

20. BRAGIS SANG OM GEFION.

Da Asaskokke
I tætte Flokke
Fra Østen rede
Med Sværd af Skede,

Giennem tykke Skove,
Over sølvblaa Vove,
Over steile Bierge;
Da blanken Værge
Veien dem baned,
Og da de raned
Jetterne Livet:
Da rank som Sivet
Gik Gefion silde
Ved Sveakilde,
Hvor Jettehuset
Ved Flodegruset
Af Biælker sig hæved;
Hvor Gylfe kræved
Skatten af Landet,
Saa vidt som Vandet
Biergsletterne fugter
I Tvillingbugter.

Med Gyldenkrone,
Ved Harpens Tone,
Drotten for Helte
Lyttes til Sangen,
Med Skiæg til Bælte.
Og Harpeklangen
Indlokte Disen,
At høre Visen.

Men Gylfes Sønner
Paa Skønhed skønner:
De saae Gudinden
Saa let som Hinden

I Sal at træde;
De sprang fra Sæde,
Velkommen bøde
Den Rosenrøde,
Den Liliehvide,
Men lidet Blide.

De saae den Høie
Med deiligt Øie
I Hal at stirre;
Det mon forvirre
Dem Sind og Sandser,
Og under Pandser
Slog Hiertet smeltet,
Som før kun hørte,
Naar Vreden førte
Dem Sværd fra Bæltet.

Da endt var Sangen
Og Harpeklangen,
Sig Gefion reiste.
Og Halsen kneiste
Efter stolten Vane,
Som naar en Svane
Sit Hoved hæver,
Mens Vandet bæver
Af Vellystglæder,
Fordi det væder
Hvidbarmen fyldig,
Der ligegyldig
Paa Voven flyder.
Saa Gefions Dyder

Nu Gylfes Sønner
Med Ild beundre,
Og Skioldene dundre
Til hendes Ære.
Men stolt hun lønner
Al deres Tragten
Kun med Foragten.

»Farvel, I Jetter!
»Miødhornet sætter
»Jeg her for Munden
»Til Afskedstegnet.
»Jeg gaaer i Lunden.
»Hvor det har regnet,
»Mig Blomster at plukke,
»Og høre klukke
»I Foraarsdalen
»Nattergalen.
»Og naar sig atter
»Fuldmaanen viser,
»Er Østens Datter
»Hos sine Diser.«

»Gefion! du Ranke!
»Bliv her, at sanke
»Blomster hver Sommer,
»Naar Droslen kommer.
»Ei du forlade
»Det svenske Stade!
»Hvis bort du iler,

»Ei længer Glæder
»Til Biergekiæder
»I Svithiod smiler.«

»Ja, vil I Skoven
»I Sølvervoven
»Mig selv udtrække?
»Saa skal jeg dække
»Med Blomster Landet.
»Men midt i Vandet
»Maa Øen kneise;
»Hvis ikke reise
»Jeg skal i Morgen
»Fra Jetteborgen.«

»Hvis ei du vil ile,
»Men lidt kun smile
»Til Jettesønner,
»Da Elskov lønner
»Med hvad dig lyster,
»O Freias Søster!
»Vælg selv den bedste
»Plet kun af Landet!
»Og ud i Vandet
»Som Ægirs Heste
»Vi Øen drager,
»Hvor du behager.«

Saa tog hun Ploven
Med Ædilstene,
Og pløied Skoven
Med Træer og Grene

Og Bakkerne bratte.
Hun Klinten satte
Mod Syd, at bryde
De Bølger, som syde;
Og efter i Vandet
Flyvesandet
Som Slæbet fulgte.

Ei Gefion dulgte
Sin Fryd i Havet.
En Vig hun graved
Til Held for Norden,
Og kaldte Vigen
Isefiorden.

De Kæmper blide,
Som Øxne hvide,
I Gefionsaaget
Karbunkelbroget
Uddroge Øen
Fra Field i Søen.
Det bedste Stykke,
O, hvilken Lykke!
Af Fastlandsskoven
Staaer nu i Voven.
Og senest Alder
Det Siølund kalder;
Thi Sø med Lunden
Er huldt forbunden.
En Pragt for Jorden,
Et Syd i Norden!

Synlig som Ulv, naar i Dunsterne bruun han viser
sit Hoved:

Da steg Solen af Hav, som af Bad den rødmende Freia,
Naar hun ene sig troer, og i Tillid blotter sin Skønhed
For det koldsindige Gry, mens paa Qvist end Fuglene
slumre.

Skirnir, den lystige Rytter, paa modige Ganger,
med Tasken
Snørt paa sin Ryg (ham skienkte Fru Ydun Æbler,
og Fulla
Fyldte ham Flasken med Suttungs Miød) — nu red
han i Daggry,
Odins Ærind at røgte; thi Hermod, Faderens Skosvend,
Ei var i Valhal i Nat, han fløi med Staven til Grækland,
For at hevne din Sorg, o Frei! paa den troløse Brudgom.

Hurtig nu Skirnir iled; ham Odin sendte til Dofre,
Hvor Smaadvergene boe, de kunstigkløttrende Smedde,
Hvilke forstaae at lave med Kløgt det nyttige Værktøi.
Odin bad dem Kiæden i Dag at hamre til Fenris:
Tynd og smidig, men seig, som holdt, og ved kog-
lende Kunster
Virkt uslidelig. Jern samt Kobberets raslende Lænker
Fængsled ham ei, thi han brød dem itu, som Kæmpen
et Halmstraa.

Men da nu Skirnir paa Bifrost red, da tænkte den
Bolde:

»Mon ei Freier, min Drot, et Ærind mig giver? Jeg
bør dog

»Spørge ham først om Forlov; thi vel Odin byder
os alle,

»Men en Svend er sin Husbond næst, og skylder et
Ord ham.«

Red saa med Hesten i hvælvede Lund, ved Veien,
hvor ofte

Skirnir var vant bag Birken i Skyggen at træffe sin
Herre;

Drømmende sad med Haand under Kind ved Kilden
i Vaaren

Gierne Freir, naar Sæden var saaet, og naar Høst var
i Vente.

Da nu Skirnir ham fandt saa forgrædt, saa bleg og
bedrøvet,

Undred han høit sig derved, og udbrød: »Hvad? Drotten
i Veemod

»Nu, da dog Skabningen trindt, rødsmykt, med fro-
dige Svulmen

»Yttrer et Haab, som alene din Magt kan trylle til
Vished!

»Thi kun du est Frugtbarheds Gud. Det hjælper en
Sædmand

»Lidt, at han saaer, hvis ei du først lod usynlig en
Alfsværm

»For ham vandre paa Mark, skrækfuld, med spræt-
tende Vinger,

»Spurven til Angst, og som dræbte med smaae be-
fiærede Pile

»Regnorm-Skarer og Larver, der vente paa Sæden i
Furen.

»Men end mere din Vældes Magt i Høsten sig viser,

»Naar med dit hellige Blik du forgylder den bølgende
Kornmark.

»Dig kun lyder da Leernes Klang, min Konning! til
Ære.

»Naar Høstkarlene hvæsse, da glæder sig Menneskets
Hierte

»Meer, end naar Sværdene slaae paa Skiold for Kæm-
peren Auk-Thor.«

Freier qvad: »Hvad nytter mig Styrken, naar ikke
den rækker

»Dybere ned, end som Axene groe, samt sugende
Bøgrod?

»Hvad er vel Skjønhed, naar ikke du elskes?« Da
svared ham Skirnir:

»Elskes du ei? Tilbeder en Jord ei, Freier! din
Guddom?

»Est du ei Odins, Asernes Ven? Og banker et Hierte

»Bag en Asynias Barm, som ikke din Deilighed hen-
rev?«

Da fortalte ham Freier sin Hændelse: hvordan paa
Hlidskialf

I Dristig han steg i Gaar; hvad i Bierget han saae i
en Fieldkløft:

I Hvordan dybt i hans Bryst nu stod det yndige Billed,
I Fyldte ham Siælen med Savn, og fortærte ham Hier-
tet med Længsel.

2 Skirnir svared: »Nu mærker jeg Elskovs Virkning;
thi Freia

« »Veemod vækker og Tvivl om Held, og den Elskende
sidder

- »Gierne forsagt med Hænder i Skiød, og vover ei dristig,
»Hvad dog maaskee var ham let at opnaae, hvis Hand-
lingen fulgte.
- »Hvi fortvivler du plat? Kan ei Gerda, tænker du,
røres?
- »Er hun ei ung, ei Mø, og i Ungdomsvaaren et Blom-
ster?
- »Troer du, en Trolldmand vandt det Skiønhed følende
Hierte?
- »Eia, ved Frigg! jeg tænker, at hverken den skiæg-
gede Graabuk,
»Eller den Ungkarl Hestbeen vandt, hvad du savner
i Valhal.«
- Da giensukkede Freir: »Om jeg vandt din Kiærlig-
hed, Gerda!
- »Gav dog ei Asernes Fader sit Ja; jeg frygter for Odin.«
Men den smilende Svend ung Skirnir svared sin Hus-
bond:
- »Frygter du, Odin negter sit Ja? Og lod han ei Ægir
»Love den hæslige Ran, som saa lumsk paa bølgende
Saltbund
- »Fanger de druknede Mænd i et Net? Bifaldt han ei
Skades
- »Bryllup med Niord? Hvi da dit ei nu med den dei-
ligste Biergmø?
- »Ikke saa streng og saa rolig er Odin bestandig, som
naar han
- »Skiægget som Gubbe sig viser paa Bænk med Kæm-
per i Valhal.
- »Fuldvel kiender han Elskovs Lyst. Den spøgende
Freia

- »Tidt forstyrred hans Ro; da forhadst selv blev ham
Sæhrimner,
»Kiedelig hist Einheriars Kamp, og han smutted for-
klædt som
»Pilegrim ofte til Jord, hvor ham huldt sød Kiærlig-
hed vinkte.
»Mindes du, da som Roster, den Smed, han giested
Fyrstinden
»Rinda, hiin Konningedatter i Garderik? tænkte ved
Kløgten
»Først at vinde sin Yndiges Hu, ved utallige Gaver,
»Hamred' af Jern, af Sølv og af blødt, lystbøieligt
Guldmalm?
»Men hun foragted det alt, og hun slog ham i svær-
tede Pande
»Heftig med sneehvid Haand. Dog sank ham Modet
for det ei:
»Kom som en Høvding igien, hielmsmykt med vaiende
Fiærbusk.
»Men hun foragted paa ny, og berørte den bruunlige
Kind ham
»Atter med silkeblød Haand til Straf; dog kildred
ham Tugten
»Meer, end den smerted, thi Slag af en Mø beskæm-
mer ei Helten.
»Vreden kun Olie gød i hans Ild; sagtmodig som
Terne
»Kom han forklædt tilbage, som Trælmø, solgte sin
Frihed,
»Tiente sin Frue med agtsom Flid, og vasked hver Aften
»I det afsvalede Vand Fyrstindens deilige Fødder.

»Da blev hun pludselig rørt (saa sært er Qvindernes
Hierte);
»Hvad hovmodig hun negted den sindrige Kunstner
og Helten,
»Gav frivillig hun Trællen tilsidst. Saa seirer som oftest
»Villien, der stunder til Maalet med Kraft, og taber
ei Modet.

»Meer vel veed man af Odins Bedrift, skøndt Saga,
den Snilde,
»Skiuler Idrætten paa Skiold i en mørk, utydelig Rune.
»Aser og Vaner forentes i Fred paa den østlige
Biergaas.
»Da klang Natten af Lyst; lokflagrende, blotted' til
Bæltet,
»Vana-Pigerne dandsed med Vedbendstav og med
Bækner,
»Viindru-Luernes Kraft havde farvet dem Kinden
med Purpur,
»Høit fra de svulmende Læber istemte de smeltende
Sange,
»Som naar en Nattergal slaaer bag sit Løv, for at
lokke sin Mage.
»Aserne fulgte dem snelt i de køligtvinkende Myrter:
»Heimdal og Vidar savntes, den tauseste Kæmpe,
som aldrig
»Praler af Seir og Bedrift; man Hermod savned, og
paastod,
»Odin selver forsvandt. Velan! den lystige Nat blev
»Kvasers Fader; hans Moder en guldhaarfager og
velskabt

- »Sangerske, sexten Aar, af Vana-Slægten, som gav ham
»Livet i Myrternes Skygger, og Drengen skienkte til
Valhal.
- »Hurtig han voxte, blev stærk og klog, og han efter
sin Moder
- »Herlige Viser at siunge forstod; fleer Evner forbandt
han.
- »Rundt han Verden omdrog, thi han elskede Menne-
skeslægten,
- »Og udbredte blandt den sin Erfarenhed tidt og sin
Viisdom.
- »Men Ondskaben ei slumrer, den vaager i Natten,
og lurder:
- »Eengang giestede Kvaser i Field to skulende Dverge,
»Disse den Slumrende vog, men de gød hans Blod
i Odrærer,
- »Son og Bodn (saa kaldtes de kunstigtsmeddede
Malmkar),
- »Blandte saa Blodet med Honning, og brygged en Drik,
som besialed
- »Menneskets Bryst til Sang, at han henrykt øvede
Skialdskab.
- »Ja, de forhaaned den Myrdede meer, og beretted
til Valhal:
- »Kvaser var druknet disvær i sin egen, sin bundløse
Viisdom.
- »Suttung betalte dem dog: den Dræbtes Broder af-
tvang dem
- »Miøden brat; til en gold Fieldsteen de skulende
Dverge

- »Smedded han bister, til Klinten i Bølgerne nøgen
og landfiern.
»Her han Livet til Straf dem skienkte; men hisset
paa Klippen
»Ængster den Myrdedes Aand og dem plager evinde-
lig Hunger.«

Freier sukked; da smiled, og vedblev Skirnir sin
Tale:

- »Suttung giemte nu Miøden i Field; ei rugende Drager
»Vogted de gyldene Kar, men hans Datter, den blom-
strende Gunlød.
»Da fik Odin Lyst til at smage den kostbare Væde,
»Sleipner, sin Hest, han besteg, red hen saa til Ledet
paa Marken,
»Hvor ni Troldkarle gik og meied med blinkende
Krumjern
»Bøndernes Korn ved Nordlys-Blus; thi Bauge, der'
Husbond,
»Havde sit Huus i et rummeligt Field, som grændsed
til Marken.
»Men sligt Ran Hærfader fortrød. De stielende Jetter
»Agter ei Ret eller Skiel: de røve paa Jorden, og trodse
»Gudernes Magt i den himmelske Borg; de høste
sædvanlig
»Der, hvor Bonden har pløiet, og Nattens Dunkelhed
skiuler
»Nidingsværket. Thi Nat er af Jetternes Æt; hendes
Fader
»Narfe var Trold, hendes Mand var en As, og Delling
i Tusmørk

- » Avled med hende den ærlige Dag. Saa føder det Skumle
» Stundom, hvad skönt er og godt. Men Nat, som
rider om Jorden
» Paa Hrymfaxe, sit Øg (som tidt hun laaner til Skade),
» Holder med Jetternes Hær, hvis Bedrift hun skiuler
i Mørket.
» Maane, det deilige Barn, med et guldguult Haar om
sin Tinding,
» Har dog et Mod, som knap skulde tiltroes blegnende
Piger;
» Thi hun røber dem tidt, fra Skyen hun strækker sit
Hoved
» Med den livsalige Glands, da flyer Troldkarlen til
Fieldmulm.
» Dog snart atter han hærjer, og Korn indslæber i
Bierget.
» Naar Husbonden da vandrer paa Mærk i Dagningen,
seer han
» Fælleden tom, og formoder, at Natfrost-Blæsten har
afbrændt
» Alt hans Haab; da klager til Freir den Arme for-
gieves.«

Freier stirred, og sukked, da vedblev Skirnir sin Tale,
Thi han haabed med Skiemt og med Sagn at trøste
sin Herre:

- » Biergtrold-Hoben ei blot, men de listigpønsende
Dverge
» Stiæle ved Somrens Tid sig i Marken, og æder af Axet,
» Snildt forvandlede først til Oldenborrer og Myrer.
» Men da Odin nu Tyvene saae, da ynktes han mægtigt

- »Over den uselig Bonde. Thi tog han Stenen af Tasken,
»Ingen bedre paa Jord til Staal at slibe man finder;
»Raabte: »Hvo ønsker en Hein til sin Lee?« og kastede i Luften.
- »Men de begierlige Trolde, som sloges med Leer om Heinen,
- »Dræbte sig selv indbyrdes. Da hengik Odin i Bierget;
»Tieneste tog han hos Jetten, og tjente med ni Mænds Styrke
- »For Høstkarlene ni. Men Vilkaar sattes: at Trolden
»Skulde forskaffe ham Vei giennem Kampestenen til Gunlød,
- »Drikkens Vogterske. Da hiin Troldmand bored i Bierget
- »Først med Svig; thi da Guden (af Bauge kaldtes han Bølværk)
- »Blæste det Støv af Arret, som Nageren gnaved, da fløi det
- »Ham i Øine, fordi ei et Hul gik tværs giennem Klippen.
»Anden Gang da Bauge sit Fritbor dreied i Stenen.
»Odin blæste; da fløi alt Sand til den modsatte Side.
»Hurtig han da, som Orm, giennem Aabningen smutted i Fieldet.
- »Lidet det hialp kun Trolden, han stak; den smidige Slange
- »Spotted det mordforfølgende Staal. Men Odin i Fieldet
»Snart blev igien til en Gud. Da skued paa Leiet han Gunlød
- »Slumre med Purpurkind paa den fyldigtsvulmende Hvidarm.

- »Lampen udbredte sit Dæmringslys ved Leiet; med
guldgrønt
»Skiær Malmdunkerne stode med Laag, med Hanker
og Bladpragt.
»Gunlød sprætted, og vaagned; med hvideste Fingre
begneed hun
»Øielaaget. Da viste sig Odin ei barsk som en Vildmand,
»Men som en Beiler kiæk, der veltalende tolker sin
Ømhed.
»Og han blev tre Nætter hos Gunlød. Venligt hun
aabned
»Ham Miøddunkerne tidt; han drak af Miøden i
Langdrag,
»Følte sig qvæget derved, og begav sig atter til Valhal.«

Skirnir taug, og med listige Smiil betragted sin
Husbond.

- Da qvad Freir: »Saa elsker en As. Den stormende
Krigshelt
»Eier et letbevægeligt Blod; ei Børes og Burs Æt
»Kiender den renere Kiærligheds Fryd, dem kildrer
kun Vellyst.
»Var jeg saa lykkelig, Skirnir! som Odin at sidde
paa Hlidskialf,
»Kunde jeg blot hver Morgen min Elskede see, o da
var jeg
»Dobbelt betalt for mit Suk, for min natlig-strøm-
mende Taare.
»Men mig skiller en ugiennemtrængelig Muur fra Gerda;
»Og saa vorder nu Alt, hvad jeg giemmer i trofaste
Hierte,

»Hendes Billed, som Tid og som Afstand aldrig for-
dunkler.

»Ha, hvad høiere Lyst, end at see den Elskede, Skirnir!

»Gives i Verden der vel? Ikkun een: den, atter at
mødes

»Med et usigeligt Blik: da sig Elskov speiler i Elskov.

»Huldere vel end Nattergal-Sang i Beilerens Øre

»Klinger den Yndiges Røst, og saa sødt er Ordet:
Jeg elsker!

»O, men ei nær saa saligt udtrykker dog Tungen, ei
halv saa

»Ømt og beskedent sin Fryd, som et Øie, der svøm-
mer, og tier.

»Drag til Jetternes Land for Odin, hent ham til Fenris

»Koglende Baand, til Tvang for Ulvens truende Sener!

»Ikke jeg tvivler, du faaer dem; thi meget udretter jo
stundom

»Dvergenes Vid og Kløgt. Men Koglen aldrig, min
Skosvend!

»Intet Baand kan binde din Husbonds Hierte til Valhal;

»Evig tilhører det Biergets Mø, og med mægtige Vinger

»Flyver det kiækt over Ginnungagap, og svæver om Gerda.

»Træffer du hende, saa siig, hvad du saae, hvad
Freier fortalte!

»Sagtens hun hader mig alt; thi en Gud er hadet af
Jetter.

»Sikkert i mig kun hun skuer sin fødte, naturlige Fiende.

»Alt for skøn desuden, for huld, for høvisk i Sæder

»Er hun, for ei at eie sin Brudgom. Sætter al Verden

»Guden end langt over ham -- hvad nytter det Freier,
naar Gerda

- »Foretrækker sin Ven? Farvel, røgt Ærind for Odin!
»Ti om din Husbonds Qval! Maaskee den Foragten-
des Fader
»Egennyttig sit Samtykke gav. Det baader mig lidt kun;
»Ikke jeg beiler til Faderens Ja, men til Datterens
Elskov.
»Saae du mig sørgende her, da maaskee sig aabned
dit Hierte,
»Gerda! for Kiærligheds Suk, som naar Fieldtind-
Toppen, med Snee dækt,
»I Solstraalerne tør, og udklækker et Blomster, som
dufter
»Med langt stærkere krydret Kraft, end Violen i Dalen.«

Saa han taled, og satte sig hen ved Dammen,
hvis Bølger
Elskerens Graad modtog og det skønhedstraalende
Billed.
Men ung Skirnir (han gik saa tidt til Dvergene Budskab,
Lærte forskellige Kunster af dem) — da Freier bevæget
Drømmende sværmed, og græd, og nedstirred i rolige
Damspeil,
Skummed hiin (ei Guden det saae, han tænkte paa Gerda)
Billedet med huul Haand brat bort af blinkende Flade,
Heldte saa uformærkt i et Horn de farvede Bølger,
Proppede vel med Kork, bandt atter det skinnende
Guldhorn
Fast ved sin Lænd, og besteg den heftigtvrinskende
Ganger.

22. FREIERS SANG VED KILDEN.

Du Ungersvend, som sukker taus med blegen Kind,
Fordi ei Freia signer dit Bryst,
Fordi du ei kan bøie stolten Piges Sind,
Fordi dig Vaaren negter sin Lyst:
Klag ei over Frei, hun deler din Qval,
Selv hun sørger i Lunden saare,
Selv hun fælder den gyldne Taare,
Eensom forladt i Løvets Dal.

Vist Elskovs Fryd med ingen Glæde lignes maa;
Men Elskov ligner en Vaar i Nord:
Naar een Dag Solen skinner fra sin Himmel blaa,
Tre Dage Slud omslører vor Jord.
For een lille Fugl, som siunger i Dal,
Findes der ti, som hæsligt pibe.
Rundtom qviddre Spurv og Vibe,
Sielden fløiter en Nattergal.

Og sielden findes ret en deilig Lilievand;
Men har du endelig fundet een,
Maaskee hun dog er ond, og har en slet Forstand.
Frugt bærer ei hver Blomstergreen.
Men har hun Skiønhed, og er hun bold,
End ei din Glæde du forkynder,
Maaskee hun alt en Anden ynder,
Og vender din Elskov Ryggen kold.

Hvor meget sig i Verden dog forene maa,
For Elskoven ret at trylle frem:
Først et Par Hierter, som hinanden vel forstaae,
Saa Ynde, som ledsager dem;
Saa Maanen med sin Straale ned
I Vaaren giennem Bøgens Grene;
Saa at de træffes kan alene,
Saa Kys — og saa Uskyldighed!

23. SKIRNIRS REISE.

Nu iilte Skirnir, hvad han kunde,
Ned ad den skønne Regnbu-Rand,
Hen over Jordens dunkle Lunde,
Da kom han til Troldkæmpe-Land.
Det var, som Vinden, Veien over;
Den ingen Bom kan byde Stop.
Det var, som Blæst paa Havets Vover,
Der kruser Bølgens sorte Top.

Da meldte Skirnir: »Mørkt er ude,
»Her vorder Veien mere trang.
»Mod Hestebringen Storme tude,
»Det gaaer i Tidsler, Lyng og Tang.

»Dog vil mig neppe Jetten tage,
 »Endskiøndt jeg vorder nu hans Giest;
 »Til Valhal rider kiæk tilbage
 »Ung Skirnir paa sin flinke Hest.«

Han valgte Vei til Elivage;
 Ved Fiorden Færgekarlen stod,
 Og støtted sig til stærken Stage,
 Og Brynet viste skumle Mod.
 »Hvo est du, Træl ved Flodens Vover?«
 Da raabte Skirnir, kiæk og snild;
 »Hvis du mig hurtig sætter over,
 »Da faaer du Havrebrød og Sild.

»Seer du vel Braagen paa min Skulder?
 »Der giemmer jeg min Forraad god.«
 Da svared Jetten ham med Bulder:
 »Du Rytter med den nøgne Fod!
 »Du est ei skabt til Byer at eie,
 »En Linnedkittel er din Skat;
 »Og dog vil du Troldkæmper pleie
 »Paa Hederne ved Midienat?«

SKIRNIR.

»Styr Egesnekken hid, du Sene!
 »Siig mig din Herkomst og dit Navn.
 »Hvi staaer du der saa tvær alene,
 »Og spilder Natten uden Gavn?«

HARBARD.

»En Niding er sit Navns Fornegter;
 »Men var jeg feig som Flodens Skum,

»Jeg dulgte dig ei mine Slægter.
»Du gjør mig neppe Tungen stum.«

SKIRNIR.

»Ei over Fiord jeg vade lyster,
»For dig at lære Ædelmod;
»Maaskee du har en yndig Søster,
»Som gjør sin Broders Grovhed god.
»Knarvurren Troid har deilig Kone.
»Før mig til Flodens anden Rand!
»Maaskee din Hustru vil forsone
»Da Skirnir med sin Ægtemand.«

HARBARD.

»Ja, deilig er vor Qvindeskare,
»Det negter selv ei Odin jo.
»Alting var godt, i Fald de bare
»Var mere stille, mere troe.
»I Fald du efter Skønhed stræber,
»Da blier ei vanskeligt dit Maal;
»Men kysser du de bløde Læber,
»Da kysser dig det skarpe Staal.«

SKIRNIR.

»Misundelige kaldes Hunde,
»Maaskee de ligne Fieldets Mand.
»De aldrig vil en Anden unde,
»Hvad selv dem ikke glæde kan.
»I elsker ei; dog I forlange
»Gienelskov! Afsind fordrer Taal.

»I er ei troe; dog er I bange,
»At maales med det samme Maal!«

HARBARD.

»Vi vil ei tale meer om dette.
»Nu hviil dig, spiis, og sluk din Tørst!
»Men hvis jeg dig skal over sætte,
»Da maa din Kundskab prøves først.
»Jeg taer ei Penge for at fare,
»Jeg forelægger Spørgsmaal kun,
»Og kan du ikke dem besvare,
»Da synker du til Flodens Bund.«

Nu spurgte Trolden Skirnir længe
Om Himmels, Sols og Maanes Navn,
Om Skyer, som i Luften hænge,
Om Jorden midt i Havets Favn;
Om Ild og Vand, hvortil de gavne.
Men hvad han fordred strengt især,
Det var de udtryksfulde Navne,
Som man forskielligt skienkte hver.

Vel kunde Skirnir Alt besvare,
Og han for intet Spørgsmaal skialf:
Jord kaldtes Dal af Asa-Skare,
Og Vei af Vaner, Grøn af Alf,
Malmkielder af de bitte Dverge,
Frugtskiød af Fieldets Kæmpemand. —
Da Harbard synke lod sit Væрге,
Og roste Rytterens Forstand.

Om Himlen kunde Skirnir sige:
Hos Aser hed den Hvælving blaa,
Vindaaben fiernt i Vaners Rige,
Og Fagerloft hos Alfer smaae,
Drypsal hos Dverg, Opheim hos Jetter. —
Da Færgekarlen ret blev fro;
Han sig til Bords hos Skirnir sætter,
Og spiste Havrebrød, og loe.

Om Maanen kunde Skirnir tale:
Den kaldte Dverge Skinneguul,
Men Guder Drømmersken i Dale,
Og Hel i Dybet Himmelhiul,
Aartæller Alfer; Ubestandig
Udskieldte Jetter den i Løn. —
Da raabte Harbard stærk og mandig:
»Jeg seer, du veed Besked, min Søn!«

Sol, vidste Skirnir, kaldtes Straaler
I Valaskialf af hver en Gud;
Men Dvergen, som ei Lyset taaler,
Synblinder skielder Solen ud.
Natkuer kaldes den blandt Thusser,
Af Alfer Krands i deilig Glød. —
Harbard ved al den Viisdom studser,
Og spiste Sild til Havrebrød.

Om Skyen, hvori Blæsten tuder.
Og svæver let til hver en Egn,
Han qvad: »Thorsvogn den kalde Guder,
»Og Vaners Flokke Skylleregn,

»Og Skygger Alfer, Jetter Flygter,
»Fordi den viger feig, som Skielm;
»Men Dvergene, som Solen frygter,
»Den kalde glade Svalehielm.«

Selv Vinden havde mange Navne
Af Himmel, Jord, af Luft og Bierg;
Thi Guder kalde den Vidtfavne,
Og Brager kaldes den af Dverg,
Af Alfer Hviner, Jetter Aaben,
Men Hvirvel nævnes den af Hel,
Fordi den tidt med rædsom Raaben
Nedsuser i et Tragtefield.

Ildflammen, som sig blodig vælter,
Og strax fortærer, hvad den seer,
Den kaldes Røgslørt, Malmets Smelter,
Gnist, Lue, Fræk, og meget meer.
Det grønne Træ, som køligt luder
Med Bladtag om sin ranke Stang,
Markfaxe kaldes det af Guder,
Og Fagergreen, og Høiens Tang.

Jo meer ham Jetten forelagde,
Desbedre svarte Skirnir tryg.
Paa Dag og Nat han Navne sagde,
Ja, han benævnte Øl og Byg.
Da raabte Harbard: »Kom i Baaden!
»Jeg aldrig fandt saa klog en Mand.
»Dog haaber jeg, at Gesturgaaden
»Vil gaae langt over din Forstand.«

Nu foer afsted paa sorten Færge
Den skønne Freiers gode Svend;
Han stolte paa sit stærke Værge,
Han frygted ikke Biergets Mænd.
Skøndt hæsligt Færgekarlen stirred,
Og gloede paa ham som et Liig,
Det ei den bolde Svend forvirred,
Og han foragted Troidens Svig.

Ned lagde Harbard nu sin Aare,
Thi let gik Baaden af sig selv.
Den skyndte sig mod Klippen saare,
Den stille sorte Rædselselv,
Aldeles uliig andre Floder,
Som sig med Skynding ud begav
Fra Bierget, deres fælles Moder,
Til Havet, deres fælles Grav.

Nu Skirnir kom til øde Steder,
Hvor Vinden støder Klippens Fod,
Hvor Duggen kun paa Stenen græder,
Fordi den finder ingen Rod.
Der var ei Træ'r, der var ei Fugle,
Naturen var et gustent Liig;
Kun hornet en huuløiet Ugle
Forfulgte ham med Varselskrig.

Nu blev det Nat. I tykke Dynger
Faldt Sneen over Baad og Strand.
Drivisen stod i skarpe Klynger
Omkring den skumle Færgemand.

Ham Skiægget frøs, og Riimkrystallen
Var selsom i hans Haar at see.
Men varmt sad Skirnir, som i Hallen,
Ei ham berørte Nattens Snee.

Nu blev det Dag. Sig Floden slyngte
Igiennem en uhyre Ørk;
De hede Dunster Luften tyngte,
I brune Sky stod Solen mørk.
En tørstig Bøffel stødte Snuden
I Tidsler efter Lædskesaft;
Men, sval i Lummerheden, Guden
Sad liflig i sin Asa-Kraft.

Qvad Harbard: »Du kan Alting taale,
»Det maa man sige dig til Priis:
»Den matte Blaamands Sommerstraale,
»Grønlænder-Piltens Vinteriis.«
Qvad Skirnir: »Den, som reise lyster,
»Maa frygte Kuld og Heden ei;
»Hvis jeg var en forkiælet Kryster,
»Troer du, jeg drog saa lang en Vei?«

Nu skyndte sig med dobbelt Ilen
Den sorte Baad mod Biergets Vraa,
Som vilde den mod Klippeken
Sin lette Planke sønderslaae.
Men Skirnir ændsed ikke Synet,
Saae rolig paa den glatte Væg;
Da rynked Færgekarlen Brynet,
Og mumled gnaven i sit Skiæg:

»Nu er vi der. Seer du paa Stranden
»Den blinde, sølvgraa Gubbe hist?
»Hvis ret du bruger nu Forstanden,
»Da aabner han dig Fieldet vist.
»I Fald du løse kan hans Gaader,
»Du skuer Biergets Helligdom;
»Men tvivler du, da jeg dig raader
»At vandre did, hvorfra du kom.

»Thi Gestur taaler ingenlunde,
»At nogen Mand indlades før.
»Seer du de fire galne Hunde
»I Kobberlænker ved hans Dør?
»I Fald du ikke Gaaden gietter,
»Han løser dem af Lænken strax.
»Da du for silde blodig sprætter,
»Som Ræven i sin Rævesax.«

»Jeg lydig er i alle Maader,«
Qvad Skirnir, »retter ud hans Bud;
»Og vil han, jeg skal løse Gaader,
»Saa løser jeg dem, som en Gud.«
»Det kunde være dog, du praler«,
Skreg Trolde, »med dit eget Held.
»Men det er Tid, min Husbond taler.«
Da raabte Gubben fra sit Field:

»Hvad samler Folk i Vennesale,
»Og hvad gjør Ven mod Vennen grum?
»Hvad bringer Tungen til at tale,
»Og hvad gjør atter Tungen stum?«

SKIRNIR.

- »Let er din første Gaade saare,
- »Det maa jeg sige dig til Priis.
- »Med Miøden svækker sig en Daare,
- »Med Miøden styrker sig en Viis.«

GESTUR.

- »Jeg gik paa Vei, hvor Veie fandtes;
- »Tre Gange krydsed Veien Vei,
- »Og dog ei disse Veie blandtes.
- »Tro mig, du løser Gaaden ei!«

SKIRNIR.

- »Vei fandtes under, Veien oven?
- »Paa Isens Bro gik du til By,
- »Mens Fisker svam dybt under Voven,
- »Og Fuglen fløi høit under Sky.«

GESTUR.

- »Jeg drak i Gaar, det var ei Vandet,
- »Ei Øl, Miød, Viin, og ingen Frugt,
- »Og ingen Mad med Væde blandet;
- »Og dog min værste Tørst blev slukt.«

SKIRNIR.

- »Du hviled under Skovens Grene,
- »Hvor Duggen falder aarle først,
- »Da slikte du de kolde Stene,
- »Og stillede dermed din Tørst.«

GESTUR.

»Tvenæset sig en Brudgom svinger,
»Som kysser saa forelskt sin Brud,
»At lagde du derhen din Finger,
»Da knuste Næsen Been og Hud.«

SKIRNIR.

»Hvo maatte for sligt Kys ei grue?
»Det viser Kraftens ægte Vaar.
»Da brænder Elskovs rette Lue,
»Naar Hammeren sin Ambolt slaaer.«

GESTUR.

»To Lungeløse saae jeg blæse
»Saa stærkt, at Jern som Vandet flød,
»Og Slanger kogte de, som hvæse
»Og bider efter deres Død.«

SKIRNIR.

»Ved Smedens Bælg maa Jernet smelte;
»Der koges Staal til Kampens Færd.
»Og hvad var vel i Striden Helte,
»Naar ikke bed de skarpe Sværd?«

GESTUR.

»Saaes vel et saadant Under tiere?
»En Væver sad og spandt sin Dug
»Med otte Been, med Øine fire,
»Med Knæet mere høit, end Bug.«

SKIRNIR.

»Skiøndt ikke just saa smuk af Kroppen,
»Den Væver dog er Odins Lyst;
»Thi flittigt spinder Edderkoppen,
»Og Alting af sit eget Bryst.«

GESTUR.

»Jeg saae den: sort som Ravn at skue,
»Og skarp som Spyd, og blank som Skiold;
»Nys brændte den i Vellystlue,
»Nu isned den, som Graven kold.«

SKIRNIR.

»Du Lava saae i Solen springe,
»Et spraglet Lag ved Heklas Fod;
»Og størknet under Sneens Vinge
»Var nu til Steen den slukte Flod.«

GESTUR.

»Hvidhaaret Qvinde vel jeg kiender,
»Jeg hende Kugler danne saae,
»Og dog har Qvinden ingen Hænder.
»Hvordan kan du vel det forstaae?«

SKIRNIR.

»Den hvide, den langhalste Svane,
»Som ude boer ved salten Strand,
»At danne sine Æg har Vane;
»Hun lærte Kunsten af sin Mand.«

GESTUR.

»Liig sad paa Liig; Blind red en anden.
»Skiøndt Hesten selv var uden Liv,

»Den skyndte sig dog hen til Stranden,
»Og standsed i de vaade Siv.«

SKIRNIR.

»Død Hesten laae paa Isens Drive,
»Ørn laae paa Hesten, frossen død;
»Og skiøndt den ikke var i Live,
»Dog Isen hen mod Stranden flød.«

GESTUR.

»Hvad Møer kan i Kampen stride,
»Og gjør sig uden Vaaben frie?
»Tidt fældes Helten af de hvide,
»De sorte staae ham troligt bi.«

SKIRNIR.

»Et Brætspil maa jeg her formode;
»Til Forsvar iler Sort mod Hvidt.
»Tidt findes Grimhed hos den Gode,
»Og Grumhed hos den Skønne tidt.«

GESTUR.

»Hvo slumrer som en Træl i Asken,
»Saa faderløs, for Frænder blot;
»Men staaer han op, og kaster Masken,
»Da hersker vældigt han som Drot?«

SKIRNIR.

»En liden Gnist i Askegruen
»Af Alle let forglemmes kan;
»Men flammer den, og hærjer Luen,
»Da ødelægges By og Land.«

GESTUR.

»Hvo er den Trolld i Graaværkskaaben,
»Som ruger over Skov og Elv,
»Som flyer for Vind, men ei for Vaaben,
»Og som fordunkler Solen selv?«

SKIRNIR.

»Let er din Gaade, Gest hiin blinde!
»For Taagen selve Solen flyer;
»Men kommer Niord med sine Vinde,
»Da splitter han de tætte Sky'r.«

GESTUR.

»Hvad Dyr er det, der Padden ligner,
»Men hurtigt som den flinke Mand;
»Som Kæmpen midt i Slaget signer,
»Fordi det trodser Slangens Tand?«

SKIRNIR.

»Skildpadden kryber langsomt, varligt,
»Med Skallen paa sin Ryg til Trøst;
»Men Skioldet er, hvor der er farligt,
»Og det bedækker Heltens Bryst.«

GESTUR.

»Hvad er vel det for smekkre Qvinder:
»Om Somren brune klædt', som Jord,
»Om Vintren man dem hvide finder,
»Liig Sneen i den frosne Fiord?«

SKIRNIR.

»De muntre Ryper maa du mene,
»I Julen hvide høit til Fields,

»I Vaaren, bruunt som Træets Grene,
»De skifte Fiær, som Biørnen Pels.«

GESTUR.

»Hvad Mø'r er det: som Roser smukke,
»Men hidsed' af saa heftig Tørst,
»At intet Bæger den kan slukke;
»Med eget Blod de lædskes først?«

SKIRNIR.

»Hvad Mø er deilig, som en Lue?
»Men hidses den, og blier for fri,
»Da Regnen selv fra Himlens Bue
»Husvaler ei dens Raseri.«

GESTUR.

»Hvad Mø'r er det, som aldrig matte
»Henile, som ugifte døer,
»Paa mørke Lokker hvide Hatte,
»Og hen ad Ryggen lange Slør?«

SKIRNIR.

»Din lette Gaade sig ei dølger,
»Den løser mig selv Flodens Brum:
»Du mener Havets unge Bølger,
»Hvis korte Glæde kun er Skum.«

GESTUR.

»Mon du den stærke Kæmpe kiender,
»Som, naar han bider med sin Tand,
»Og Hovedet mod Helved vender,
»Kan frelse mangan dristig Mand?«

SKIRNIR.

»Du leder mig paa store Tanker,
»Et Billed staaer for Siælen skiønt:
»Høitideligt er Frelsens Anker,
»Som vikler sig i Haabets Grønt.«

GESTUR.

»Hvad Giester, uden sig at rømme,
»Udtømme Karret, tause hver?
»Men Karret, som de tause tømme,
»Gjør ene Larm i Hallen der.«

SKIRNIR.

»Naar Grise deres Moder die,
»De tie, skiult' af hendes Liv;
»Men Soen selv kan sielden tie,
»Hun grynter til sin Tidsfordriv.«

GESTUR.

»Endskiøndt du knækker haarde Nødder,
»Du dog for eet Uhyre flyer:
»Ti Tunger, fyrgetyve Fødder
»Og tyve Øine har mit Dyr.«

SKIRNIR.

»Det kan mig ingen Skræk bebude,
»Det giver mig ei Banesaar:
»Lad Soen slagte først derude,
»Som staaer ved Truget i din Gaard!«

Da blev den slagtet, for at vise,
Om Skirnir kunde sig befrie;

Da talte man de spæde Grise,
Og fandt med Skræk, at der var ni.

Da dette Budskab Gestur mødte,
Var det ham ikke til Behag;
Han blev til Steen, han blev en Støtte,
Og sidder der den Dag i Dag.

Nu logrede de bange Hunde,
Som gloede fælt og bistert før.
Da aabned sig, saa vidt den kunde,
Den skønne Fieldets Kobberdør.

Og ind gik Skirnir ufortrøden,
Han røgted tro sin Herres Bud;
Han frygted ingen List, ei Døden,
Han vidste selv, at han var Gud.

Igiennem Biergets mørke Kroge
Han uden Fakler Veien fandt.
Da aabned sig en Søilverlaage,
Hvor paa Demanter Kilden randt.

24. GERDAS ELSKOV.

Da nu Skirnir blev vaer den opladte sølverne Laage,
Hvor med kulsort Glands ham en Broes glatdannede
Steenkul

Veien viste; da gik han derind, og brat han befandt sig
Atter i fri Luft. Himlen var blaa med utallige
Stierner.

Og han opdaged et Gaardsrum der; men i Gaarden
han Slanger

Fandt i Stedet for Høns, og i Stedet for Ællinger Øgler,
Huusligt krøb de omkring, og de drak imellem af
Truget.

Pigen med Forklædet fuldt af Æde sig viste paa
Tærsklen

Af Dørhvælvingen, raabte paa »Tippe, Tippe«; da
rasled

Det i Krogene, Slangerne løb, og de langsomme
Padder

Vralted, Gæssene liig, naar paa vaklende Svømfod
klodset

Flydningens stadige Flugt de betale med latterlig
Skridtgang.

Men da Ternen fik Skirnir at see, da løb hun i
Kiøknet

Til sin Jomfru, og skreg; men det Sprog ei Skirnir
forstod ret,

Thi det var finsk, og det tonte, som Vinden, der suser
i Vraget.

Da kom Ternerne frem, Gaardskarlene, for at betragte
Den Nykomne. De stirred forundrede. Skirnir be-
saa dem

Ret nu i Mag. De var smaae, sorthaarede, blege,
med Rynker,

Glat Tanghaarene laae dem om Kindbeen, Pandernes
Hvælving

Klart var det giennemsigtige Dyb, som Søen i Havblik,
Og i den bruneste Grund stod Siæl og smiilte til
Siælen.

Halv kun den deilige Barm var bedækt; i Knoppernes
Huulning

Blomstred gnistrende Lokken: det eneste Jertegn, Gerda
Fik paa sin Jettenatur; men det skæmmede Barmen
saa lidt, som
Negliken Purpurets Plet, og som Mosset beskæmmer
en Rose.

Men da Skirnir fik Mælet igien, og sit Ærinde røgtes,
See, da svared ham stolt og med Harm den dristige
Biergmø:

»Hils din Husbond, siig ham, at længe med smæg-
tende Længsel

»Freir kan sukke for mig; han aldrig skal eie mit Hierte,
»Mindre trykke mig fast i sin Arm. Jeg hader ham
heftigt.

»Ei har den Spee vi forglemte, som os Guderne viste.
Med Lænker

»Utgarde-Loke nu dybt i Mørkhedskiolderen ruger.
»Men ei Lænken er stakket. En skjønnere Verden sig viser
»Her i vort Fields Grundvold, end paa Fladerne. Lege
kan Odin

»Længe nok hist med den flygtige Sol, som Ægir med
Havskum,

»Frigg med det visnende Græs, og med Luftpust Al-
fernes Skare.

»Vi har dog Ild, Steenkiærnen og Jord; og de flam-
mende Bierge

- »Lystre vort Vink: vi ryste, som Hesten sin svulmende
Manke,
»Nakken, da styrter omkuld, som et Brætspil, Byer
og Borge,
»Skoven nedsynker, som Skummet paa Vandblaat.
Odin i Valhal
»Kroer sig af indbildt Magt; men dog ældst er Loke,
som eier
»Jorden ved Fødselsret, og kun Odin raned hans Ætlod.
»Dog snart svinder den giøglende Tid, snart kommer
tilbage
»Magten og Æren, som svandt, og da Valhal synker
i Avner.
»Glædes da kun ved en latterlig Drøm! I vaagne dog
tidsnok.«

Men den betragtende Svend ung Skirnir meldte til
Gerda:

- »Hvo har lært dig det Qvad, mit fortryllende Barn?
Og forstaaer du
»Ret, hvad du selv mig har sagt? Ved mit Sværd, jeg
vedder, den Viisdom
»Ei undfanget sig har i dit eget uskyldige Hierte.
»Thi du kiender ei Utgarde-Lok', du skued ham aldrig,
»Sort, med de stikkende Haar som Horn, nedgravet
i Biergmulm.
»Men din Fader har lært dig det alt; og datterlig deler
»Du hans Tanker, som billigt, thi Dattren bør agte
sin Fader.
»Men betænk, at du langt — kun langt ud stammer
fra Loke,

- »Deler ei Noget med Jetten: du skøn, han hæslig
at skue;
- »Du liig Knoppen uskyldig i Duft, han skuler med
Arglist.
- »Ofte forsoner et Barn ved sin Dyd Forældrenes Brøde,
»Tidt det Forskiellige mødes, og blandes af ulige Kilder.
»Sider ei selv det muddrede Væld giennem Sandet saa
lang Tid,
- »Til det er klart, som Demant, og et Speil for Pigen
i Dalen?
- »Blomsten af Mulm udvoxer, men hæver i Lyset sit
Bæger.
- »Lad da nu Kiærligheds Rose forbinde dig Himlen
med Dybet!«

- Men den formildede Mø skøn Gerda meldte til Skirnir:
- »Høvisk taler du, Svend! Jeg tilstaaer dig: trofast dit
Ærind
- »Røgter du efter din Husbonds Bud; du viser din
Kløgt mig.
- »Gak nu tilbage, naar først du har qvæget dig her
med en Nadver;
- »Thi din Tale bevæger mig ei, den bøier mit Sind ei.
»Bierget har herlige Kæmper, som vel kan lignedes ved
Guder;
- »Kommer da Tiden engang, at en Svend i Fieldenes
Malmkløft
- »Finder mig vakker, og vinder hans Kiærlighed atter
mit Hierte,
- »See, da vorder hans Viv med Fryd den blomstrende
Jomfru.

»Lykkeligt lever jeg da i min Dal, ved mit Field og
min Kilde,
»Kneiser kiækt i Jettindernes Flok, blandt Biergenes
Første.
»Men saa ringe jeg føler mig ei, at forfængelig ængstlig
»Gerda til Asers Hob indtrængte sig, blot for at haanes,
»Oversees med et taabeligt Blik i Asyniers Skare,
»Som en Foragtet, hvis Byrd var for lav til Gudernes
Ære.«

Men den smilende Svend ung Skirnir meldte til
Giensvar:

»Falske Tanker du har om Asynier. Taabelig Hovmod
»Findes i Menneskers Kreds, hos Valhals Guder er
Eenfold.
»Hvad der er stærkt og skønt, hvad der virker i Kløgt
og i Viisdom,
»Der guddommeligt kaldes, ei Byrd; thi Odin og
Thor selv
»Sprang ved Alfaudurs Bud til et Liv af Intet, som
Miden.«

Men den livsalige Mø skøn Gerda meldte til
Skirnir:

»Hvad man ei kiender, det elsker man ei. Vel kien-
der mit Field jeg,
»Ei Valhal eller Freir, som jeg aldrig har seet, og
som aldrig
Mig saae. Halv jeg maa tænke: forrykt er vorden
hans Hierne.«

Stød af hvidt Alabaster et Kar paa kunstige Fødder,
Fyldt med et biergklart Vand, hvori hun toede sit
Ansigt,

Hænder og Bryst, før hun slumred, den sundheds-
blomstrende Jomfru.

See, da greb han i Hast sit Guldhorn, heldte dets
Bølger

Snelt i det ventende Vand, og forlod det hvælvede
Kammer.

Men Jettinden (da Guden var vederqvæget, og henbragt
Af Gaardskarlen til hyggeligt Ly) nysgierrig sig
skyndte,

For dog at see, hvori Gaven bestod, som bragtes fra
Valhal;

Trak med sin Læbe paa Pigernes Viis med spottende
Stolthed,

Loe med Foragt, og udbrød: »Hvad er det? Skønne
Demanter,

»Sølv, Guldkam og Rubin har jeg meer, end jeg bruger;
det findes

»Hyppigt i Fieldsteens-Kløften, kun sielden hos Guder
i Luften.«

Men da Intet hun øined, da loe hun atter, fortørnet
Dybt i sin Siæl, og qvad: »Det tænkte jeg nok. I
at giekke

»Overgaae vist Guderne Jetter; det negter ei Sandhed.«
Skyndte sig med Afklædningen brat, og løste sit Bælte,
Flængte det sneehvide Liin over Skuldrene; blottet
til Midien

Stod hun ved Skin af den klare Demant, som lyste
ved Karret,

Og med de hulede Hænder hun greb mod Bølgenes
Flade,

Purpurkinden at køle. Da skued forfærdet hun Frei-
ers Billed i Vandet, og foer med et Skrig tilbage, men
korsviis

Armene fast over Barmen knugt, og indhylled sig
skamrød

I de nedhængende Liin med en Skræk, som svandt i
Forundring.

Thi snart Sagen hun ganske begreb, og nærmed sig
langsomt

Hyllet til Halsen i Maar, for igien hiint Billed at skue.
Men da Gerda betragted den elskovsmilende Guddom,
Følte hun stærkt livsalige Glød, som trængte til
Marven

I Beenpibernes Dyb, og som sødt henrev til Beundring,
Thi han var herlig og skøn: med den hvælvede
Pande, som yndigt

Slog Slagskyggen mod Øinenes Ild, han stirred med
sværmersk

Taare, med Veemødsblik, med et Suk, som gieldte
kun hende.

Rige som Guldløv flagred om Halsen de mægtige
Lokker;

Og paa det dunede Bryst med sin Haand han blus-
sende dækte

Hiertet, som elskende slog bag sin Kæmpehvælving
for Gerda.

Længe fordybet hun skued, og mærked ei selv, at
en Taare

Trilled fra Kinden paa Elskerens Mund; hun rørtes
af Længsel,
Og en forunderlig Ild fra Vandet optrængte til Hiertet.
Ømt hun smiled, og sukked: »O, Freir!« hun bøied
sit Hoved
Dybt hen over den selsomme Skaal, saae først sig
tilbage,
Om hun var vidneløs, og da sikkert hun troede sig ene,
Bukked hun hurtigt sig ned, for at kysse det deilige
Billed.
Da forsvandt han i Bølgenes Kreds, hvis iiskolde
Væde
Fugted din Purpurmund, skøndt ei den Læberne
kølte.
Ængstelig stirred hun atter, om Billedet svandt for
bestandig;
Men da Vandet var klart, og da Freir stod atter paa
Fladen,
Da fordybed hun sig i Betragtninger: sielden den Vise
Grandsker med saa stor Flid, hvad klogt hans Hierne
begrunder,
Som Elskerindens Blik den heftigtelskende Beiler;
Hver en Skønhed da glæder, hver ubetydelig Mangel
Yndes da med, som et Tegn paa det Eiendommeligtkiære.
Gerda forgieves dog her hos Freir om Manglerne søgte,
Thi han var fuldkommen skøn, var Gud, blandt
Aser en Fyrste.
Da forsvandt Hovmoden i Hast, da blev hun paa een
Gang
Tam som et Lam, og saa from som en inderligtkur-
rende Due.

Da gled haarede Pelsværk ned fra den glatteste Nakke,
Thi det var hedt; da fatted hun Mod, og hviskede
med Blussen:

»Billedet her kan ei see; det er Vand, der viser et
Genskiær.

»Ikke til Sengs jeg gaaer, kan ei sove, naar ikke jeg
først har

»Badet mig Hænder og Barmen.« Da lod hun Linene
synke,

Skælvende stod hun nu der, som da Embla, sprun-
gen af Stammen,

End halvnøgen i Barken stak, og betragtede sin Askur.
Og med de sneehvide Hænder hun Bølgerne tog, og
begød sig

Hals, Arm, Skulder og Bryst og de rosenblussende
Kinder.

Men ei Badet i Aften, som ellers, husvaled; hun
fandt sig

Hedere meer kun derved. Da sank hun mat paa sit Leie,
Vendte sig tidt, stod op, og gik hen, for Freier at skue.

Men den venlige Siofn (useet i Følge med Skirnir
Kom hun i Gerdas Kammer, og hemmelig Vidne til
Alt var)

Huldt forbarmed sig nu over Pigen; de hvælvede
Laage,

Smykte med langt Haar, lukte Gudinden med Liliefingre,
Rystede sin Valmukrands over lokkede Tinding, og glædte
Med den livsaligste Drøm skøn Gerdas bankende Hierte.

25. SKIRNIR FULDENDER SIT ÆRINDE.

Da Skirnir vaagned i næste Gry
(Solstraalen i Skyen sig bader),
Da stod med Venlighed ved hans Ly
Biergtrolden i Pandserplader.

Som Gudbrandsdølen saa stærk og lang
(De Fugle qviddre paa Grene),
I Haanden bar han en sortbrændt Stang;
Dog stod han der ei alene.

Ham fulgte trolig den Datter huld
(Dugdraaben glindser paa Blommen);
Som Ranken omslynger den runkne Bul,
Hun var med Faderen kommen.

Et Bæger hun ind for Guden bar
(Solstraalen i Skyen sig bader).
Den Gamle sagde: »Med skielligt Svar
»Vel helst du Bierget forlader?

»Ung Freier elsker min Datter bold
(De Fugle qviddre paa Grene);
»Hvis ret jeg mærker, hun er ei kold,
»Han elsker ei meer alene.

»Men uden Faderens Ja dertil
(Dugdraaben glindser paa Blommen)
»Er Alt kun Tant. Det give sig vil;
»Og derfor er her jeg kommen.

»Dog Noget for Noget! Min Ven! du veed
(Solstraalen i Skyen sig bader),
»Mellem Jetter og Guder er Enighed
»Den Dyd, som de fælles hader.

»Jeg tænker, min Mø er saa meget værd
(De Fugle qviddre paa Grene),
»Som Beilerens gode, bedste Sværd;
»Det vil han mig ei formene.

»Naar Hiertet elsker foruden Svig
(Dugdraaben glindser paa Blommen),
»Da tænker Beileren ei paa Krig,
»Og derfor fælder jeg Dommen:

»Hvis Freier mig skienker sin Klinge blank
(Solstraalen i Skyen sig bader),
»Da skal han favne den Lilie rank,
»Og aldrig hun ham forlader.

»Men negter han mig den Gave smuk
(De Fugle qviddre paa Grene),
»Da møder forgieves hans ømme Suk
»Granfieldets haardeste Stene.«

Med denne Besked drog Skirnir bort
(Dugdraaben glindser paa Blommen);
Og Veien fandt han langt mere kort,
End den, som han først var kommen.

Nu red han igien paa grønne Vang
(Solstraalen i Skyen sig bader);
Da tænkte den Svend ved Sværdets Klang
Paa Odin, Asernes Fader.

Da husked han paa den Kiæde seig
(De Fugle qviddre paa Grene),
Som Fenris bandt, og som svigted ei;
Bandt Hesten, og gik alene

Med langsomme Skridt til Elverhøi
(Dugdraaben glindser paa Blommen),
Og nærmed sig uden mindste Støi
To Dverge, som did var kommen.

De sad og nøde den friske Luft
(Solstraalen i Skyen sig bader);
De qvæge sig tidt i Græssets Duft,
Men Solens Lue de hader.

Der dandse de tidt saa veltilfreds,
Mens Fugle qviddre paa Grene,
Beskriver i Duggen den mørke Kreds,
Og plette de mosgroede Stene.

Da Skirnir saae dem i Dandsefærd
(Dugdraaben glindser paa Blommen),
Formeente han dennem med draget Sværd
Den Vei, som de did var kommen.

»Og skaffer I ikke den Lænke god
(Solstraalen i Skyen sig bader),
»Som Odin kræver, da eders Blod
»Jeg offrer Gudernes Fader.«

Forbausede stode de bitte Mænd
(De Fugle qviddre paa Grene);
Med sorte Tunger de lalled igien,
De skiælved i hver en Sene.

De blinkte med Øinene, peb som Muus
(Dugdraaben glindser paa Blommen):
»Ak, spær os dog ikke det mørke Huus!
»Vi har jo alt Lænken i Lommen.

»Vi vidste, hvad Odin bød fra Sky
(Solstraalen i Skyen sig bader);
»Vor bedste Lænke da ville vi flye
»Til Lysets vældige Fader.

»Den Snor vi knytted — o, Skirnir! lyt!
(De Fugle qviddre paa Grene) —
»Af Fiskenes Aande, Fuglenes Spyt,
»Af Biørnens seigeste Sene.

»Af Qvindernes Skiæg vi den danned god
(Dugdraaben glindser paa Blommen),
»Af Katfodens Smæk, af Klippens Rod,
»Og valked med Finger og Tommen.«

Da tog Gud Skirnir den smidige Snor
(Solstraalen i Skyen sig bader);
Men Dvergene smutted i svarten Jord.
Han nærmed sig Midgards Gader.

Hist lued den sribede Himmelbro
(De Fugle qviddre paa Grene);
Den skinte saa liflig og farvefro,
Som Guld og som Ædilstene.

Da iled Skirnir, som Fuglen i Vaar
(Dugdraaben glindser paa Blommen),
For atter at skue Valhallas Gaard,
Hvorfra han saa snelt var kommen.

Ind gik han for Odin og Freir igien,
Han monne sit Bud frembære.
Tak være den bolde yske Svend!
Han røgted sit Ærind med Ære.

Med Lov og Priis blev han overøst.
Nu havde man Trøsten funden,
Naar Freier blev af sin Længsel løst,
Og Fenris blev lænkebunden.

26. OM FENRISULVEN OG TYR.

Nu blev der Fryd i Valhals Gaard;
I fine Vadmel, bløde Maar
Den skønne Biergets Pige foer
Fra Fieldet og fra grønne Jord.
Ad Bifrost drog den unge Brud,
I Luften liig et Stjernes kud.
Alle Gudinderne mon staae
Ved Kanten af det Himmelblaa,
Modtog Freiers Hiertenskiær,
Og da de skued hende nær,
Det sidste Glimt af Harme svandt,
De alle Gerda deilig fandt.
De sorte Haar stak yndigt af
Til dette store gule Hav,

Som ned ad Disaskuldre flød.
De hende hver velkommen bød;
De bragte hende til Freias Lund,
Og kyssed hendes Rosenmund,
Og hver en As med henrykt Aand
Da trykte hendes Liliehaand.

Beskrive eder Freiers Fryd,
Dertil har Harpen ingen Lyd.
Du, som har beilet, kiender Sligt;
Det læres ei af Skialdedigt.
Men du, som elsker ei endnu,
Skynd dig jo før jo heller du!
Og naar du favnes af din Mø,
Og troer af Glæde sødt at døe,
Saa veed du, hvad Gud Freir fornam,
Da kiærligt Gerda krysted ham.

Nu ender kiælen Elskovssang,
Nu giver Harpen anden Klang.
Snart Visen, som en liden Fugl
I Vaarens grønne Bøgeskiul,
Opholder sig i Glædens Dal;
Snart stormer Sangen, som en Hval,
Snelt giennem Nordens Vinteriis.
Da suser det paa Jetteviis;
Da skynde sig de drevne Ord,
Liig Skum af Hvalens Næsebor,
En Straale høi og stærk at see,
Der taber sig i Nattens Snee.

I Glædens allerbedste Frø
Tidt findes Spiren til at døe.
Ulykken strax begyndte nu,
Af Bryllupsfryd steg Frygt og Gru.
I Hallen var vel Lystighed,
Men Ulven gik omkring og bed;
Snart napped den i Asa-Skiæg,
Snart i Gudinders trinde Læg.
Da Odin nu af Sligt blev kied,
Og eied Lænken, som vi veed,
Da var han kun betænkt derpaa,
Fenris med den at bundet faae.
Han Kiæden gav i Heimdals Haand,
Thi denne Gud var snild i Aand.
Næst Loke, naar der her blev spøgt,
Var Heimdal hurtigst med sin Kløgt;
Dog Heimdals Spøg var bitter ei,
Den blomstred, som Viol i Mai,
Men hørtes Asa-Lokes Røst,
Da stak det, som en Torn i Høst.

Heimdal med Lænken i sin Haand
(Den var et smidigt Senebaand)
Sig nærmed Ulven med et Smil,
Og raabte: »Nu har Sorgen Iil.
»Fordømt til Helheim alt Fordærv!
»Til Glæden give Hver sin Skierv!
»Hver stræbe maa, som han kan bedst,
»At hædre Freiers Bryllupsfest.
»Og du, min Ulv, som taus gaaer om,
»Hvad om du frem i Kredsen kom,

»Og mored Guderne med Styrke?
»Det er dog den, vi alle dyrke.«

»Ja,« griinte Ulven, »uden Kraft
»Blier Hamren kun et Hammerskaft.
»Hvad vil du, Gud med Guld i Mund?
»Vil du mig binde som en Hund?«

»Den«, svared Heimdal, »bindes slet,
»Som raader selv sin Frihed ret.
»Træl bindes; men i Styrkens Haand
»Blier Baandet til et Hædersbaand.
»Tillad du, som paa Helteviis
»Kan knække Jern som skiøre Riis,
»Til Lyst for Odin, Freir og Thor
»At binde dig med denne Snor!«

Spidssnudet Ulv hen i hver Vraa
Efter sin snilde Fader saae;
Men Loke var paa Eventyr.
Da skulede det lumske Dyr,
Lod Halen synke, viste Tand,
Skød Tungen over Kiævens Rand,
Og giøede: »Heimdal! gaa din Vei;
»I Aften vil jeg bindes ei.
»Det veed desuden Freir og Thor,
»At den kan bryde Senesnor,
»Som tykke Kobberlænker brak;
»Det skaffer mig kun liden Tak.
»Er denne Snor naturlig giort,
»Da vil den ikke sige stort;

»Men er den lavet saa med Svig,
»Hvi vil du da forraade mig?«

Heimdal blev rød; men Asa-Tyr,
Den Ungersvend, som Intet skyer,
Og Heimdal skamfuld rødme saae,
Fik Læben fast af Harme blaa;
Det ærgred ham, at slig en Gud,
At Heimdal saae forlegen ud,
Og skiulte sig bag Tausheds Læ
Til Ære for et lumpent Fæ.

Ydmyge vilde han den Klods,
Opveie Skamfuldhed med Trods,
Og raabte høit: »Kom, Ulv! min Haand
»Skal være Borgen for dit Baand.
»Jeg lægger Haanden dig i Munden,
»Imens du vorder lænkebunden,
»Og mærker du da Svigen her,
»Saa har du jo en Gidsel der.«

Forundret alle Guder saae
Paa Tyr, som monne roligt staae;
Selv Asa-Thor gik til ham hen,
Og hviskede: »Hør, min unge Ven!
»Det skulde du dog ikke vove.
»Jeg maa dit bolde Forsæt love;
»Men Helten trænger til sin Haand.«
Da svarte Tyr med opbragt Aand:
»Du Kloge der! lad mig i Ro.
»Vel muligt, du behøver to;

»Men Asa-Tyr er mindre seen,
»Og han kan nøies blot med een.«

Derpaa han stak med Blus paa Kind
Sin høire Haand til Leddet ind
I Ulvens hede røde Strube,
Der gabed som en Mordergrube.
Da Ulven nu var bunden ret,
Og prøved med afmægtigt Spræt
At sønderslide Dverges Lænke —
Da paa de bløde Hyndebænke
Hver Gud beloe det bundne Dyr;
Hver loe, undtagen Asa-Tyr,
Thi han betalte Ulvens Baand
Med Tabet af sin høire Haand.

Men kraftigt stak den unge Mand
Armstumpen i en Bunke Sand,
Og strakte Armen høit i Vær,
Og raabte: »Ved mit gode Sværd,
»Nu føler jeg først ret mit Mod.
»Stærk Prøven var, men den var god.
»Jeg gaaer til Vaulunds Esse fiern,
»Og han skal smedde mig af Jern
»En Handskehaand, som klemme kan
»Det lange Slagsværd med Forstand.
»Naar Haand og Sværd slaae lige godt,
»Da frygter man først Kampens Drot.«

Dermed han ud af Salen gik,
Fulgt af Gudinders ømme Blik.

De tænkte: »Hvilken Helt, hvor stor!
»Han vil fordunkle Asa-Thor.«
Kun Gerda paa sin Freier saae.
De monne hen i Lunden gaae,
Hvor Kiærlighedens søde Lyst
Han nød ved sin Gudindes Bryst.

As-Odin saae paa Asa-Thor,
Der fæsted Blikket dybt til Jord;
Og mæled: »Det har ingen Art,
»Nu vorder Aser Jetter snart.
»I Vildskab, ubesindigt Mod
»Kun spilder sig det frækne Blod.
»Du kasted bort, min Søn! din Hammer,
»Ei længer Freiars Glavind flammer,
»Som, naar det droges, raabte: Skiælv!
»Og dræbte Kæmper af sig selv.
»I Morgengave han det gav,
»Nu giemmes det i Biergets Grav.
»Vel Fenris nu er lagt i Baand;
»Men Tyr har tabt sin høire Haand,
»Ran hersker alt i Ægirs Fiord,
»Og Skade deler Magt med Niord.«

Saa talt, stod Odin langsomt op
Med Brynien om sin Heltekrop,
Og gik fra Vingolf mørk i Sind.
Da sad med Haanden under Kind
Og saae paa Ulven Asa-Thor,
Og begge mæled ei et Ord.

De Terner slukte Fakler ud;
I Mørke sad den vrede Gud,
Og stirred hen paa Ulven hist,
Hvis Øine gav i Mørket Gnist.

Da slog Gud Thor en Latter op,
Hvorved fast skiælved Hlidskialfs Top;
Foer ud af Sal, slog Døren i,
Rev Hielmen af, gav Lokken fri,
Tog frem sin Karm af lune Stald,
Og agede med Tordenskrald.
Den hele Nat med Lyn han skød,
Det slog paa Jorden Mangen død.
Da brændte hist en herlig By,
Eegskoven flammed høit i Sky;
Da græd de Mødre, spæde Børn,
Mens Thor kun skummed som en Biørn.
Han var af Harm som Graven stum,
Det kildred ham, at han var grum.
Først da det gryede henad Dag,
Han kiørte mod Thrudvangers Tag.
Der trykte Sif i stærken Arm
Sin Thor, og mildned Gudens Harm.
Hun frygted ei hans Raseri,
Hun vidste, det var snart forbi.
Da smilte Jorden mildt, men græd
Sin klare Dugg, liig Drengen spæd,
Naar Faderen var alt for streng,
Og slog for haardt sin lille Dreng.
Da rørtes Thor, det ham fortrød,
Af Kæmpens Øine Taarer flød;

Thi rolig var han god af Sind.
Da sendte han paa Morgenvind
Thialfe med Roska ned, den Mø,
Til faste Land og Gefions Ø,
At skienke Guld og Sølvverkruus
Til dem, som misted deres Huus.
De Døde bragtes til Valhal;
De spæde Børn i Flokketal,
Som indebrændte denne Nat,
Dem kaared Frei til Alfer brat.
Da glemte Smerten de for Glæde;
Af Skuldre voxte Vinger spæde.
De fløi omkring i Freias Skov,
Forældrene fik daglig Lov
De kiære Glutter der at møde.
Da glemte de, at de var døde.

27. ÆGIRS GIESTEBUD.

I Havet stander Øen:
Nu Hlesey kun er liden,
Thi Bølgerne med Tiden
Har pløiet den i Søen;
Men stor i Oldtids Dage
Den kneised høi og brat,
Og trodsed Nordens Drage,
Det sorte Kattegat.

Der hvor sig Tanget snoede,
Der stod af Muslingskaller
De hvælvethøie Haller,
Hvori Hler Ægir boede.
Mens Ran paa Dybet hvæste,
Han sad ved Perlekruus;
Snart drak han, og snart blæste
Han i sit Sneglehuus.

Fæl var den grimme Qvinde,
Den skumle Ran, som spættet
Udspænder Druknenettet
Som Ligenes Gudinde.
Som Fladen Ægir smiilte,
Kiæk var han, uden Harm,
Og tidt han trøstet hviilte
I deilig Havfru-Arm.

Naar Ran paa Dybet lured,
Han blev i Sol tilbage;
Med demantkroget Stage
Han Søverspeilet fured.
Og ei han kunde dølge
Med Skum sin søde Lyst,
Hvergang han trykte Bølge
Bag Sivet til sit Bryst.

Til Freir og Gerda smiilte
Han ofte dybt bevæget;
Thi saligvederqvæget
Nu Arm i Arm de hviilte.

Høit Ægir elskte Guder,
Og han var Guder kiær;
Mod Søen Himlen luder
I sammensmeltet Skiær.

Nu bød han dem til Festen;
Thi, var ei Ran tilstede,
Han følte Venneglæde,
Og tidt bespiste Giesten.
Han brygged Øl i Kummer
Af Flintesteen og Iis;
Og Fisk og Krebs og Hummer
Blev kogt i Tusindviis.

Til ingen Hielp han trænger;
Thi hvergang han har Giester,
Er Gudens Køgemester
Den raske Finnafønger.
Han bruger lidt kun Ilden,
Ham hylder hver en Elv:
Alt sødet blier ved Kilden,
Som koger af sig selv.

Hvor Malestrømmens Tragter
Nedhvirvler i en Hule
I Skum de Bølger gule
Med rædsomtfæle Fagter,
Der knuser Eldirs Kølle,
Hvad Havet blev til Deel;
Der knager Ægirs Mølle,
Der maler han sit Meel.

Nu vi vel alle vide,
At Freir til Gerdas Fader
Gav den af Sværdeplader,
Som bedst var til at stride;
Han mildned Troidens Avind,
For ei af Sorg at døe,
Gav bort sin stærke Glavind,
Og fik en deilig Mø.

Men Gerda elskte Freier,
Dem Intet meer adskilled,
Han overgik sit Billed,
Han vandt den bedste Seier;
Og Biergets skønne Pige
Gav ham til Vederlag
Et Skib, som ei sin Lige
Har fundet nogen Dag.

Vel maa man Hringhorn rose,
Den gode Baldurs Snekke:
Ei Klippen kan den knække,
Den gaaer i Sø og Mose.
Der sidde kan ved Siden
Af Gud Gudinde trygt.
Men ikke dog til Striden
Er Baldurs Hringhorn bygt.

I Fredens Tid til Stabel
Den glider let fra Havnen
Med rige Fragt i Stavnen,
Og hæver høit sin Snabel

Af sorte Horn med Ringe,
Saa glindsende, saa krum;
Og mod den brede Bringe
Slaaer Bølgen sig til Skum.

Et andet Skib mod Snegle
Jernpladerne bevare,
Det kaldes Nagelfare,
Og det er bygt af Negle.
Det Skib tilhører Jetter,
Det stil i Sumpen staaer;
Bygmesteren dog sætter
Til Skibet, Aar for Aar.

Hvo klipper ei af Døde
Den lange Negl paa Haanden,
Han steds forøger Vaanden,
Han Guder vil forøde;
En Fordeel Jetten gives,
Som han at nytte veed:
Ulykken stille trives
Ved Uforsigtighed.

Men Snekken, som Jettinden
Nu gav i Morgengave,
Gjør hver en Storm til Slave,
Og seiler stik mod Vinden.
I Harnisk Guder alle
Paa Dækket kunde staae,
Og seile fra Valhalle
Til Ægir i det Blaa.

Og naar ei meer til Gammen
Det foer paa Sø og Stræde,
Da vikled som et Klæde
Ung Gerda Skibet sammen.
Paa Brystet hun det dølger,
Der vugges det — o Frei!
Igien paa tvende Bølger,
Som Havet eier ei.

Tænk nu, hvor stolt at skue
Var denne Fart mod Øen
Til Ægir over Søen
I Morgenrødens Lue:
Ved Roret Odin Vise,
I Stavnen Vidar var,
Og hver en deilig Dise
Som Blomster i et Kar!

Da løb det, som i Aæn,
Da trængtes ei til Kasten;
Og Bragi sang ved Masten,
Og Heimdal sang i Raaen.
Niord flagred høit i Flaget,
Fiint stænkte Vandets Støv,
Men Frigga hvælvend Taget
Med sine Egeløv.

Da slyngtes Løv om Panden,
Og da forøgtes Spøgen,
Thi afklædt, splitternøgen
Stod Tyr paa Snekkeranden;

Sit Sværd, det korte, brede,
I venstre Haand han holdt,
At styre Haiens Vrede,
Som vilde spille Bold.

Da maatte Diser bæve,
Thi Haien fægted tapper,
Den efter Guden snapper
Med frygtelige Kiæve.
Dog hørtes Heltens Latter,
Ei Bølgen tvang hans Mod.
Han sprang i Skibet atter,
Og Haien flød i Blod.

Det vil jeg ikke dølge:
Den fæle Ran i Dybet,
Som glæder sig blandt Krybet,
Jog Haien fra sit Følge,
At gjøre dem forfærdet,
Som giested Ægirs Sal.
Nu, da den sank for Sværdet,
Udsendte hun en Hval.

Som Ø med Klipperevner,
Den kom med barske Væsen;
Vandstraalen stod af Næsen,
Den svulmed som en Hevner.
Da Heimdal foer som Lynet
I Springets Straalevand,
Og deilig stod for Synet
En syvfoldfarvet Rand.

I Stavnen Vidar stirred
Med rædsomt Gnisterøie;
Det monne Hvalen bøie,
Den følte sig forvirret.
Mens Odin læste Runer,
Til Bunds den atter gik;
Thi stærkt, som med Harpuner,
Traf Vidar med sit Blik.

Saa kom da uden Fare
Til Ægirs Ø, den milde,
I Aftenrøden silde
Hiin høie Asa-Skare;
Og som en Sky sig skyder
Fra Luft i Bølgens Favn,
Saa let Skybladner flyder,
Og har fortient sit Navn.

Da Anker nu var kastet
I Solens Aftenrøde,
Da svømmed dem i Møde
Havfruerne, som hastet;
Med Haar saa grønt som Sivet
Man saae dem, tre og tre,
Med Arm i Arm om Livet,
Saa hvide som en Snee.

Med Sølvverslør ad Nakken,
Paa Issen hvide Hatte,
De tumled, aldrig matte,
Bød Alferne paa Bakken.

Det lyse Alfefølge
Da steg fra Skibets Rand,
Og fulgte dem fra Bølge,
Og satte sig paa Sand.

De sad paa Klippedyssen,
Hver Alf var deilig Kriger,
Havfruerne var Piger;
Da gik det med en Kyssen,
En Krysten og en Hvisken
Bag Fieldekløftens Skiul,
Som naar hos Sølvfiskens
Der pladsker sig en Fugl.

Hler Ægir sad med Ælmen,
Sin Stang, med Demanthage,
Og dannet som en Drage
Med Kam var Sølvhjelmen.
Skiøndt Hjelmen smykke Guden,
Den rysted Siæl og Sind:
Der hørte man med Tuden
En evig Hvirvelvind.

Og midt i Giestestuen,
Thi Nat det nu var vorden,
En Klump af Guld paa Jorden
Høit lysnede, som Luen.
Da Ægir dem bespiste
Med hvad han havde bedst,
Og alle Guder viste
Sig glade ved hans Fest.

Men fiernt i Finnedalen
Igiennem Snee og Taage
Med svulne Øienlaage
Fløi Asa-Lok' som galen.
Som Snee var bleg ham Kinden;
Den sorte Hovedlok
Udbredte sig for Vinden,
Som Mulm i Ragnarok.

Det ærgred ham i Siælen,
At Fenris nu man tvinger.
Med Flagermusens Vinger
Han vredt ombandt sig Hælen.
Paa Skuldren sig af Uglen
Han satte Vinger studs;
Derpaa Ulykkesfuglen
Strøg Klippen, som en Struds.

»Mig har man ikke buden
»Til Hlesey med de Andre.
»Nu kan jeg ene vandre,
»Nu man foragter Guden.
»Men Thor i Østerleden
»Drog bort, er ikke Giest —
»Jeg kaster Klint i Hveden;
»Forstyrrer denne Fest.

»Hvis ikke jeg kan nyde,
»Skal Andre heller ikke;
»Med glædedrukne Blikke
»Skal ingen Gud sig fryde.

»Snart vil de alle sande,
»At Rosen har en Torn;
»Og Malurt skal jeg blande
»Dem i det søde Horn.

»Vel har jeg ikke Magten,
»Dog ogsaa Svag kan saare.
»Nu staaer til Disars Taare
»Min Higen og min Tragten.
»De lære skal at frygte
»As-Loke som en Mand:
»Jeg spilder deres Rygte
»Med giftig Klaffertand.

»Mon Sandhed mange Døgne
»Med Falskhed vel kan trives?
»Een Sandhed kun der gives,
»Men hundred tusind Løgne.
»Man Mængden let forfører,
»Naar fræk man ikkun vil:
»Snart troer den, hvad den hører,
»Og Loke har sit Spil.«

Som saa han monne siunge,
Henfoer han over Bierge;
Han stolte paa sit Værge:
Sin frygtelige Tunge.
Han gik til Kystens Odde,
Og lod af Dverge smaae
Med skarpe Slangebraadde
Sin Tunge tæt beslaae.

En Krands hans Hoved pryder:
I hvert et Tindinghjørne
Udstrutte stive Tiørne
Og sorteblaae Skarntyder.
Til Hlesey han sig trænger;
Der voldte han din Død,
Du bolde Finnafønger,
Som Veien ham forbød!

Besprængt med Trælleblodet
Ved Døren han sig satte;
Han monne vel sig fatte,
Han tabte ikke Modet.
Den blege Blodbesprængte
Ved Dørens gyldne Pæl
Paa Trædkhed ene tænkte,
Og stirred paa sin Hæl.

»Hil være Diser alle!
»Hil være Valhals Guder!
»Derude Blæsten tuder,
»Men luun er Ægirs Halle.
»Her efter Glæden tragtes,
»Her vorder Øllet smagt.
»Ubuden Giest foragtes,
»Men leer ad jer Foragt.

»Hvi tier I saa stille,
»Og stirre ned i Skiødet?
»Jeg Ægirs Træl har dødet,
»Det største Kogesnille.

»Han vilde mig forbyde
»At staae paa Ægirs Ø.
»Træl maa sin Herre lyde,
»Men næsviis Træl maa døe.«

ODIN.

»Med Asers gode Minde
»Du meer indbydes neppe,
»Du Øgle bag en Skræppe!
»Du Broder til Helblinde!
»Vig bort, du Lystforøder,
»Som bryder Fredens Ed!
»Hvor jeg dig atter møder,
»Dig Gugner styrter ned.«

LOKE.

»Meer venlig i din Tale
»Var du, da du som Terne
»Fortrylled Rindas Hierne
»I Garderikes Sale.
»Du gik i Trællekapper,
»Og glemte Fensals Diis;
»Gud, mere viis, end tapper,
»Og mere klog, end viis!«

BRAGI.

»Saaledes tør du siunge
»Til Valhals høie Fyrste,
»Med Haar i trodsig Børste,
»Med giftigslebne Tunge?
»Ha, fly Valhallas Straale,
»Styrt i dit Mulm, og fnys!

»Og kan du ikke taale,
»Saa sky det rene Lys!«

LOKE.

»Jeg kender dine Dyder:
»I Ro du sanker Talgen,
»Med rustne Sværd i Balgen,
»Du Bragi Bænkepryder!
»Du flyer, hvor der er farligst,
»Du pyntelige Gud!
»Til Drabet est du varligst,
»Og taabeligst i Skud.«

YDUN.

»Saadan tør du forhaane
»Den Gud, som glæder Jorden;
»Hvis høie Qvad i Norden
»Husvaler som en Maane;
»Som Nidingsværket dræber;
»Som danner God af Grum;
»Som aabner Elskovs Læber?
»Giør han ei Ondskab stum?«

LOKE.

»Husk, da du dig forlysted
»Og svagt mod Thiasse værged,
»Da Trolde hist i Bierget
»Dig Barmens Æbler krysted!
»Taalmodig da at være
»Dig lærte Fieldets Skræk.
»Dengang af Bragis Ære
»Du tog dig ei saa kiæk.«

GEFION.

»Meer hellig og uskyldig,
»End Ydun, Ingen findes.
»Tid, at din Tunge bindes!
»Dog jeg er ligegyldig.
»Din Usselhed dig gotter?
»O, en elendig Høst!
»Lyv kun, du Gudsbespotter!
»Her agtes ei din Røst.«

LOKE.

»Du hader Mænd, du Grumme!
»Ved høilys Dag i Sale;
»Men Natten kan ei tale,
»Og Skovens Træ'r er stumme.
»Bag Buskens lave Toppe
»Du bader dig i Flod;
»Den hvideste blandt Kroppe
»Ophidser Nøkkens Blod.«

ODIN.

»Saa vidt du dig formaster?
»Du pletter Maanestraalen?
»Har Torne da Violen?
»Paa Sneen Kul du kaster?
»Ha, fly til Fielde sorte,
»Forstyr ei Glædens Stund,
»Og giø ved Ægirs Porte
»Ei hæst som Lænkehund!«

LOKE.

»Ti, Odin! Kun i Blinde
»Du deler Seir blandt Kæmper,

»Din Trolddom Modet dæmper,
»Du koger Seid, som Qvinde.
»Du helst den Feige skaaner
»Bag tykke Skiolderand.
»Du Mimers Hoved laaner,
»Men sielden hans Forstand.«

FRIGGA.

»Ha, Loke du est galen,
»Som alle Guder hader;
»Til Asernes Alfader
»Du taler saa i Salen?
»Han vil ei Freden bryde
»Ved Ægirs Giestebord;
»Men dybt vil dig fortryde
»I Morgen dine Ord.«

LOKE.

»Ti, Frigga! Jordens Dronning!
»Paa Kløen følger Svien.
»Du ligner Dronningbien,
»Har Mænd, men ingen Konning.
»Dit Blomsterskiød i Vaaren
»Sig aabner for hver Lyst,
»Da viser Længselstaaren
»Os Tanken i dit Bryst.«

FREIA.

»O, Loke! kan ei Vreden
»Din bittre Tunge tæmme,
»Saa hør en bønlig Stemme,
»Fat dig, og vær beskeden.

»See Freias gyldne Taare,
»Den smelte lad din Harm!
»Hvor nænner du at saare
»De store Guders Barm?«

LOKE.

»Hvad svækker Freias Kræfter?
»Hvad volder hendes Trængsel?
»Hvi græder hun? Af Længsel!
»Af Længsel! Og hvorefter?
»Den skønne Brudgom fattes?
»O, der er flere jo!
»Slig Mangel kan erstattes,
»Før Maanen gaaer til Ro.

»Hvi mon vel Odur vige?
»Hvi brød han sine Kieder?
»Blev disse Yndigheder
»Tilsidst ham væmmelige?
»Blev de ham alt for blotte?
»Veg han i Valaskialf
»En Fryd, som deles maatte
»Med hver en As og Alf?«

FREIR.

»Ti, Snog, som arrigt hvisler,
»Og stikker feigt med Blikke!
»Hvi vil du Rosen stikke?
»Vind dig om dine Tidsler!
»Hvi haaner du den Gode?
»Utysker er der nok;
»Gak til din Angerbode
»Med filtet Marelok!«

LOKE.

»Dit Vellystøie brænder,
»Du har Valhalla sveget;
»Thi med dit Sværd er veget
»Din Kraft fra dine Lænder.
»Som Igle Gerda nyder
»Dit søde varme Blod;
»Hvergang dig Freia fryder,
»Da smiler Angerbod.«

HEIMDAL.

»Hos Trolld af Pandeskallen
»Du drak i Klippehuset,
»Nu kommer du beruset,
»Og ypper Kiv i Hallen.
»Kun Øllets stærke Dunster
»Har lært dig tale frit;
»Vi kiende dine Kunster,
»Din gamle Vid er slidt.«

LOKE.

»Ha, Taabe! far til Helved.
»Hvad? du tør Loke true?
»Er ei af Regn din Bue,
»Af lutter Dunster hvælv?
»Hvad er din skønne Farve?
»Kun Kornmoen over Korn!
»Hvad est du bag din Larve?
»En Vægter med et Horn!«

BALDUR.

»Jeg sporer bag din Skryden
»En Hierne snild og kløgtig,
»Men som blier aldrig dygtig,
»Fordi den mangler Dyden.
»Som Lygtemand du spaser
»I Mosens Taageslud,
»Vil blusse vildt mod Aser,
»Men slukkes, og gaaer ud.«

LOKE.

»Naar Lammet venligt bræger,
»Og lader feigt sig slagte,
»Mon derfor jeg skal agte,
»Hvad Taaben kun bevæger?
»At være from og lydig,
»Hvad er det i en Sum?
»Kun, Baldur! den er dydig,
»Som søvnig er og dum.«

Da Vidar taug, men stirred
Saa strengt i Lokes Øie,
At Trolden for den Høie
Blev bleg, og Læben dirred.
Det var, som Skyens Pompe,
Naar den med sagte Brum,
Med tykke Sko paa Stumpe
Adsplitter Havets Skum.

Da sortned Himlens Bue;
Og dybt i Mulmet lyste,
Mens Asa-Loke gyste,
En blaaligkantet Lue.

Et Skrald hen over Jorden
 Og over Havet foer;
 Da mærktes paa den Torden,
 At nær var Asa-Thor.

Da maatte Loke sukke,
 Dog tvang han end ei Harmen.
 Han saae i Skyen Karmen,
 De skiæggethvide Bukke;
 Han skued Thor hiin høie
 I Malm, med sorte Skiæg;
 Dog gnistred Lokes Øie,
 Han blegned som en Væg.

THOR.

»Ti stille, Gudsbespotter,
 »Som Asers Glands fordunkler!
 »Jeg seer, dit Øie funkler,
 »Dit Nidingsværk dig gotter.
 »Kom kun! din Skiebne haster,
 »Jeg ende vil din Svig:
 »Til Utgard jeg dig kaster,
 »Til Hel paa dine Liig.«

LOKE.

»Jeg tør dog sige dette:
 »Din Hammer ei forskrækker;
 »Thi Midgardsormen dækker
 »Med sine Skæl den rette.
 »Tidt spottet som en Fiant
 »Du blussed, mindre kiæk:

»Husk, da du sad i Vante
»Hos Skrymner som en Giek!«

THOR.

»Ti stille, Gudsforagter,
»Som haaner Lysets Flammer!
»Jeg bruger ingen Hammer,
»At standse dine Fagter.
»Seer Granen du paa Stenen?
»Den skumbestænkte Blok?
»Jeg hænger dig paa Grenen
»Der ved din egen Lok.«

LOKE.

»Det ei Umagen lønner,
»At Loke længer raser.
»Jeg sang for høie Aser,
»Jeg sang for Asers Sønner;
»Kun Thor min Tunge kuer,
»Han kan ei Spøg forstaae,
»Han hugger, før han truer,
»Og derfor vil jeg gaae.«

Saa skød han sig som Aalen
Med Sliim igiennem Bølgen.
Heel ivrig i Forfølgen
Da saae man Lynildsstraalen.
Dog skiermed Klippens Volde
Og Lokes egen Iil;
Han slap til sine Trolde,
Og undgik Skyens Piil.

Men som, naar Sluden svinder,
Meer blaa sig Himlen viser,
Saa smilte Valhals Diser
Med mere røde Kinder.
Huldt hørte man bevæge
Sig Bølgerne paa Kyst,
Og Ægirs Strængelege
Forkyndte Guders Lyst.

28. LOKES SVIG.

Hen Loke flød i Havet, som Slange, slimet, blaa,
Alle de fæle Syner han klart paa Dybet saae.
Han strakte sig med Angest, han bugted sig med Iil.
Paa Kysten fulgte Bonden med Øiet ham en Miil.
De smidige Knuder, de fremstak af Bølgerne;
Loke foer som Vinden, han frygted Forfølgerne.
Op til Norges Kyster han svam, til Lindesnæs;
Der boltred han sig lang Tid i Tang, Sand og Græs.
Saa blev han atter Asa, sad paa Klippeblok,
Som Hyrden, naar han vogter Fieldgeders Flok.
»Nu har jeg da med Valhal ganske lagt mig ud;
»Hvad est du nu, min Loke? Jotun eller Gud?
»Skal nu jeg hos Uhyrerne tilbringe kun mit Liv?
»Hvor er da Livets Glæde? hvor min Tidsfordriv?

- »De dumme Jetter kiedes i bælmørke Nat,
 - »Saa døsiges som Drager, de ruge taust paa Skat.
 - »Dem varmer intet Solskin, fryder ingen Vaar;
 - »Tilfreds at nyde Livet ei Daaren forstaaer.
 - »Der kiendes ei til Elskov, høres ingen Sang,
 - »Al deres Vellyst er Biergfossens Klang.
 - »De slumre dybt, som Biørnen i haarede Peld.
 - »Hvad gavner Heltekraften, naar Tossen er en Helt?
 - »Skal nu mig aldrig mere fornøie Bragis Sang?
 - »Det mored dog, at spotte hans Harpe, naar den klang.
 - »Skal aldrig meer i Fensal jeg skønne Diser see?
 - »Skal ei min Frækhed farve med Purpur deres Snee?
 - »Skal ikke meer jeg haane As-Odin med Færdighed?
 - »Det kildred dog, at bringe lidt Vaklen i hans Værdighed.
- dighed.
- »Skal oftere jeg aldrig tirre med mit Ord
 - »Til Blus din høie Lue, du stærke Asa-Thor?
 - »Ha, ved min Fader Forbout, As-Thor er dog en Mand!
- Mand!
- »Hvis Hælvten han besad kun af Lokes Forstand,
 - »Han kunde trodse Valhal. Jeg lider ham godt;
 - »Taalmodig længe taalte han Asa-Lokes Spot.
 - »Jeg sad i Karmen hos ham; tordnede dens Hiul,
 - »Da var min Pande meer ei af Misundelsen guul:
 - »Jeg deelte Hlorridas Hæder, og hvergang Jorden skialv,
 - »Jeg tyktes mig en Auk-Thor — ei ganske, men dog halv.
- dog halv.
- »Diserne, de væne, mit Øie forlysted.
 - »Med Blussen Fulla skiælved, naar jeg hende krysted;
 - »Jeg veed, hun er forelsket i Loke, stakkels Barn.
 - »Med Tiden fleer Gudinder vist fik jeg i mit Garn.

»Man rødmer en Tidlang ved Frækheden, man seer;
»Naar Rødmen blier til Vane, saa rødmer man ei meer.
»Godt smagte Sæhrimner og Valaskialfens Drik,
»Einheriarne leged med Skiold, Sværdestik.
»Det var dog altid lystigt, Adspredelse for Øiet;
»Saadan gik Tiden hurtigt, og Loke var fornøiet.
»Jeg kunde Alting nyde, jeg kunde høre, see,
»Dertil var jeg den Kløgtigste, for Alt at belee.
»Jeg leged længe snedig med Guder ved mit Kruus,
»Som Kat, naar den spaser paa Gulv med en Muus:
»Først gotter den sig listigt ved Staklens Springedands,
»Griner taust i Skiægget, logrer med sin Svands;
»Men er den først tilfulde ret af de Løier kied,
»Da bløder stakkels Taabe, den føler, Katten bed.
»Nu sidder Puds paa Taget, selv der han ei er sikker,
»Han slikker sig om Skiægget, han sig om Poten slikker,
»Husbonden ham har jaget paa Dør, bister, tvær,
»Fordi han Qvindens Skinker i Buret kom for nær.

»Men savner jeg de Andre, mig vil I savne meer;
»Snart vil sig Odin undre, hvorfor der Ingen leer.
»Nu kan de helligt kiedes, nu kan de gabe fromt,
»Og stirre tomt i Hornet, naar det er ogsaa tomt.
»Lad Aser kun prøve vanmægtige Forsøg!
»Snart vil de see, hvor Alvor blier dum uden Spøg.
»Lad Diser smage Deigen, hvor den er vammel sød,
»Naar ei Loke bringer Suurdeig meer til deres Brød!
»Nu vil sig Rosen reise som glatte Straa med Korn:
»Ha, hvilken skaldet Rose, foruden Mos og Torn!
»Straal kun, høie Glæde, glinds kun, stolte Lys!
»Hvor er din skønne Skygge? hvor, Salighed! dit Gys?

»I trænge til en Speider, en Viismand, som veed
»Om Guders Idrætter fuldkommen god Besked;
»I kan mig ei undvære. Saa fandt jeg mig deri.
»Miskiendt jeg stedse vorder, staaer dog eder bi.
»Og maa da nu mig trøste for Alt, hvad jeg leed,
»Den Løn, jeg har i Hiertet, og min Samvittighed.«

Da skoggred Thrymurs Latter, saa Fyrrebullen sprak;
»Hvad«, raabte han, »betyder den taabelige Snak?
»Troer du at fange Jetter, med Øine svøbt i Blaar;
»Som røde Bær en Kramsfugl bag sorte Hestehaar?
»Du græder, som Dragen i Mosens fule Vand,
»Naar den er ædelysten og myrde vil en Mand.
»Hvad vil du Vendekaabe? Tal ud af dit Skiæg!
»Hvis ei, jeg gaaer i Fieldet, lukker Biergets Væg.«

»Ak, du har Ret at trodse,« svared Loke slu,
»Selv Auk-Thor i Valhal har Kraft ei, som du.
»Du funden har hans Hammer i Midgardsormens Skæl;
»Du frydes ved Ranet, og deri gør du vel.
»Thi skiøndt du ei at bruge Hamren selv forstaaer,
»Den skaffer dig dog Fordeel bestemt, hvor det gaaer;
»Og store Løsepenge du indkræve kan,
»I Fald du kun nytter din Fordeel med Forstand.«

»Hvad Penge?« raabte Jetten drabelig og svar;
»Mon Guld, Sølv og Kobber Thor, som Thrymur, har?
»Jeg bruger ikke Guldet, mynter Sølvet ei.
»Men meget har man talt om Odins Datter Frei;
»Man siger, hun er yndig, har Haar som guult Metal,
»Krop som Elfenbenet, Læber som Koral,
»Dertil liflige Stemme, en Arm saa rund og blød,

»En Mund, der veed at kysse, som Honningen sød.
 »Slig Qvinde jeg lider. Den sortbrune Hud
 »Lokker ei nær saa lifligt, seer ei saa deilig ud.
 »De skrumpne Biergets Piger, af dem jeg længst er kied;
 »Men dersom Odins Datter mig Brud sendes ned,
 »Skal Thor i Morgengave vel Miølner atter faae,
 »Thi er først Alle Venner, hvi skulde vi da slaae?
 »Tog Freir ikke Gerda? Nu atter Thrymur lyster
 »I Vederlag at kaare til Brud hans smukke Søster.
 »Der hørte du mit Forsæt; meld det til Asers Flok!
 »Mig tykkes, vi har hadet hverandre længe nok.
 »Et stadigt Venskab slutte bør kiærlig Elskovs Pagt.
 »Dybt otte Miil i Jorden er Thors Hammer lagt,
 »Og aldrig meer sin Miølner han seer i dette Liv,
 »Hvis Odin mig ei sender skøn Freia til Viv.«

Saa meldte Jattedrotten. Som Smaadrenge kom
 hans Dverg,
 Og fulgte med sin Husbond. Da lukte sig hans Bierg;
 Tæt Kampestenen slutted, og Loke stod forladt
 Af Guder og af Jetter i sort Midienat.

Da loe han ud i Mulmet — saa frygteligt det gialdt,
 At Uglerne til Jorden fra Skovens Grene faldt.
 Ran dukked op fra Dybet, at see, hvad det var.
 Som Saar paa Kæmpers Legem opsprang hvert gam-
 melt Arr.

Sig Midgardsormen krymped, saa Havets Vover treen
 Høit over deres Bredder, over Klippens Steen.
 Paa Bolstret hver Niding med ond Samvittighed
 Omvælted sig, og Panden stod i den kolde Sved;

Og Fenrisulven giøede hæst i sin Drivesky,
Saa hele Jorden hørte den Latter og det Gny.

»Jeg hader Guder og Jetter,« sang Loke. »Fiende!
skiælv;

»Thi frygtelig er Magten, som elsker kun sig selv.

»O, kunde jeg dem spilde, tilintetgiøre Alt,

»Saa dybt i Afgrundssvælget igien hver Skabning faldt!

»Vee jer! I mig forstøde, lukke mig hvert Læ;

»Men rives mod hinanden I skal, som Træ paa Træ,

»Til Glød fortærer begge, til begge flamme vildt.

»Da er ei meer min Møie, da min Kraft ei spildt.

»Da skal I — for silde — beundre min Forstand,

»Da fisker Asa-Lok' i Verdens rørte Vand.

»Ved plumpe Kræfter virker biergblinde Drot;

»Af Dyd og Viisdom rose sig Aser paa Slot.

»Det gielder at forføre Thor til et feigt Bedrag,

»Naar List pletter Kraften, jeg vundet har min Sag.

»Da Thor blier til en Jette. Naar Odin med Kunst

»Nedlader sig til Hexer i Midnattens Dunst,

»Da Ygdrasil skiælver, da mørknes Urdurs Væld,

»Da glindser Midgardsormen med dobbelt blanke Skæl,

»Da blaaner Hel ei længer, hun blier af Glæde hvid;

»Da blæser Heimdal i Hornet til Verdens sidste Strid.«

Til Valhal Loke voved efter den sidste Feide
Ei atter op at stige foruden sikkert Leide.

Han sneg sig hen en Aften i Siølunds Bøgeskov,
Da Bonden hiem fra Marken kørte med sin Plov.

Der var et Sted i Skoven, hvor Kilder med Lyst
Sprang giennem hvide Sand fra Herthas Moderbryst;
Der, hvor man bygte Leire, hvor siden Kong Hro
Af Tegl og stærke Biælker opførte Kongebo.
Der leged Alferne gierne ved Morgen-, Aftenstund;
De stænkte Freias Taarer som Dugg i Bøgelund,
Og naar hun stak sin Finger med Naal, i Hu saa mod,
Da toge de hvide Alfer den liden Draabe Blod,
Besprængte grønne Væxter: ved Solens Atterkomst
Dufted da sødt i Lunden saa mangen Purpurblomst.
De toge guulgraae Spurve, som monne paa Jorden gaae,
Kyssed dem paa Næbbet, og lærte dem at slaae;
Saa blev det Nattergale, der sang om Elskov sødt,
Og smelted Ungdomshiertet, at det blev mere blødt.
De salved Freias Lokker hver Morgen med en Duft,
Som herligt sig udbredte vidt i den klare Luft.
Engang lidt Olie stial de fra Disen i en Skaal,
Og gøde det paa Urten: det blev en Natviol.
Men alt for stærk var Kraften, hvad end man lugte kan
Lidt Olie blev tilbage, den spædte de med Vand,
Og gøde det i en Grønning; da yndigt man saae
De smaae Violer voxte blaae bag grønne Straae.
Saa leged tidt Smaaalfer i Skovens dunkle Sale.
De lærte Bondens Hane ved Hyttens Dør at gale,
For Tiden ham at sige, naar han til Husets Tarv
Fra Bolstret ile maatte til Plov og til Harv.
De viste mangen Beiler, som gik i Aftenrøde,
Veien, han skulde vandre, sin Hiertenskiær at møde;
Naar da han hende mødte, og trykte hendes Haand,
Bandt Alfen Hænderne sammen fast med Blomster-
baand,

Saa ei hun kunde slippe. Da blev hun øm i Hu,
 Og nænte ei at rive det Blomsterbaand itu.
 Nu dandsed de paa Græsset ved Kildernes Klingkling,
 Arm i Arm indslynget, en lystigbroget Ring.
 Da fremtreen Asa-Loke fra hulen Askestamme;
 Han ligned Ellekongen i Fuldmaanens Flamme,
 Han bar en Brombærkrone, han fælt i Skiægget loe,
 Og under Kaaben slæbte han Svandsen som en Ko.
 Først Alferne blev bange, de meente, det var Tid
 Svartalfers Hær at vige, de undgik hver Strid;
 Men da de kiendte Loke, da loe de alle høit,
 Sprang omkring i Græsset, og hver var saa fornøit.
 De kunde godt ham lide, han mored dem med Spas,
 De kiendte lidt hans Ondskab, de vidste, han var As.

»Hvad gjør du her i Skoven? Sprang du fra Træets
 Qvist

»For med os at dandse?« — »Ja, kiære Børn! ja vist!
 »Hvad gjør ei Asa-Loke, det nok I alle veed,
 »For at forlyste Glutter i sød Uskyldighed!«

Saa dandsed han med Alfer, de løb om ham i Krands,
 Og dybt i Græsset hvisled som Slange Lokes Svands;
 Da standsed Kildens Rislen, bortsvandt Bækkens Skiær,
 Frøer og Tudser qvækked i sorte Boblekiær,
 Og Faarekylling-Sværmene paa Marken skreg om Liig.
 Dog aned hvide Alfer endnu ei Lokes Svig.

Saa sidder tidt i Græsset Hyrden med sin Mø,
 Mens Feberluftens Viften forkynder: Een skal døe.
 De mærker ei til Giften, med Blomsterkrands i Haand.
 Da spørger dybt i Busken den fule Lokes Aand;

Og Maanen, som saa venlig dem hilser med sit Skin,
 Som ei formaaer at køle de stærke Blus paa Kind,
 Seer tidt om nogle Uger — Frugten af Lokes Svig —
 Paa Baar med hvide Blomster det bratafsiælte Liig.

»I venlige Smaaalfer!« sang Loke saa from,
 »Veed I, hvorfor i Skoven jeg hid til eder kom?
 »Valhallas Børn I nævnes, Aser har jer kiær
 »Som salige Forældre, derfor kom jeg her.
 »I lægge skal et godt Ord for Loke, Stakkel, ind,
 »Med Bønner formilde de vrede Guders Sind.
 »Jeg har uhøvisk været, har uvorent talt;
 »Jeg negter eder ikke, jeg gjorde det for galt.
 »Men det var Ægirs Mundgodt; han bruger dybe Kruus.
 »Hvo er sin Tunges Herre, naar først man har en

Ruus?

»Jeg har forhaanet Guder, Brøden jeg tilstaaer.
 »Men skienker Odin Adgang mig atter i sin Gaard,
 »Kan Auka-Thor forglemme, hvad Asa-Loke sang,
 »Og hæves jeg kun atter til Valhallas Rang,
 »Da lover jeg til Giengield, Sandhed er mit Ord,
 »At skaffe Thor sin Miølner af kulsorten Jord,
 »Saa Fienden han kan træffe tilbørlig i Kraft,
 »Og Magten ikke stækkes ved korten Hammerskaft.»

Alferne loved venligt at tale Lokes Sag.
 De fløi som hvide Duer til blaa Valhallatag,
 Folded deres Hænder, gik i en broget Rad
 For Guderne paa Tillie, for Asa-Loke bad.
 Da rørtes hvert et Hierte, da smiilte Freir og Frei.
 Naar søde Glutter bede, hvo kan vel sige Nei?

De bragte Asa-Loke frem fra det skiulte Læ,
 Han smigred, græd, hykled, han faldt paa sine Knæe,
 Han vilde kysse Fligen af Thors Kiortel rød.
 Da blussed Thor i Harmen, han gav hans Mund et
 Stød,

Saa Loke faldt tilbage hen mod en Skiolderand,
 Og slog sig løs i Munden den venstre Hundetand.
 »Vær ei saa nederdrægtig!« da raabte Thrudvangs
 Drot,
 »Din Anger turrer mere til Vreden, end din Spot.«

»Den Tand skal du betale!« tænkte Loke bister;
 »Man spænder Buestrængen saa længe, til den brister.
 »Men tving dig, Loke! tving dig; det gielder med
 Flid

»At spare Hevnens Kildren til meer beleilig Tid.«
 Saa sprang han op fra Gulvet, og raaate: »Leve
 Fred!

»Jeg bringer gode Budskab, bringer Enighed.
 »Ei Guder meer og Jetter skal kæmpe hadefuldt,
 »Brystet, som Vreden ildned, nu banker ømt og huldt.
 »Thrymur, Drotten svare, en Kæmpe ganske smuk —
 »Paa Jetteviis at sige — udstøder dybe Suk.
 »Han raser ikke længer fiernt bag Klippens Blok,
 »Hver Nat paa Mark han sidder og seer paa Freias
 Rok;

»Naar yndigt da den funkler med gule Tot og Teen
 »Giennem Birkebusken, giennem Fyrrens Green,
 »Da tænker Jettekongen sagtmødig bag sin Fyrr:
 »Den Viv maa være huuslig, som spinder al den Hør.
 »Hun var vel værd at eie. De Fingre, som forstaae

»Alt smelter kiærligt sammen, med Solskin Biergets Lue,
»Naar sort sig Uglen parrer med sneehviden Due.
»Da voxer mugne Svampe paa Valhals glatte Væg,
»Glathaget vorder Manden, Qvinden faaer et Skiæg,
»Tusmørket hersker, Dagen og Natten gaaer af Brug,
»Da voxer blaae Violer paa Ligets gule Bug,
»Spydstagen blier en Lilie, Straahalmet blier en Kniv,
»Ved Rok spinder Kæmpen, i Strid gaaer hans Viv.
»O, hvilket deiligt Røre! Dog Eet ei glemmes maa:
»Vor Jattedrot er nidkiær, kan ei Spøg forstaae;
»Er Freia først hans Drotning, da maa hun sidde smukt
»I favnedyben Kielder, i Mulmet indelukt.
»Da savner Jorden Elskov; men siig mig ogsaa: hvad
»Skal vi med Kiærligheden, naar vi har intet Had?
»Modsætningen forsvinder. Ei rød og gul og blaa
»Sig strimer Heimdals Bifrost, den vorder smudsiggraa
»I broderlig Forening af alle Farvers Skiær,
»Og Tudsen som en Nattergal da synger i sit Kiær.«

Da fnysed Freia Dise, saa Valaskialfen rysted,
Af Harme mere fyldigt svulmed hende Brystet,
Hun skued hen paa Loke med stolten Øiekast,
Det blanke Brysings Halsbaand fra Barm hende brast.
Hun qvad: »I Fald jeg reiste med dig til Trolde Land,
»Tro mig, da blev jeg saare forlegen for en Mand!«

Da samled sig høie Guder, som Sol just stod op,
Paa Thing under Træet, trindt under Askens Top.
Ei Loke med de toge, for ei at fristes der.
Men Loke søgte Heimdal i Regnbuens Skiær;
Han hviskede ham i Øre, han gav ham sine Raad,
Og lod, som han af Iver kun virkede denne Daad.

Han sagde: »Mægtige Guder til mig har fattet Nag;
 »Men vigtig, som du indseer, er dog den hele Sag.
 »Du est jo selv forstandig, min Mening overvei!
 »Benyt den, om dig tykkes! Bifalder du den ei,
 »Forkast den, kiære Broder! kun lad det gaae i Fart,
 »Og hvad I end bestemme, bestemmer eder snart!«

Heimdal, som havde Thrymur og Loke hørt paa Høi,
 Og sikkert vidste, Loptur for denne Gang ei løi,
 Bifaldt det snilde Forslag, og tog mod Raadet gierne.
 Saa stikker Ormen oftest en velindsluttet Kiærne.

Meldte da høit paa Thinge Heimdal, den Asa hvid:
 »At ende Jetters Hovmod, mig tykkes, det er Tid.
 »Dem hæve selv til Guder, det har vi ofte giort,
 »Det spilder ei Styrken, det svækker os ei stort.
 »Niord mildner Skades Rasen, hun fnyser ei saa gram,
 »Paa Dybet Ægirs Vælde gjør Ran mere tam;
 »Ung Gerda er elskværdig, hun er sin Freier huld,
 »Skybladner gav hun Aser, hun er af bedre Kuld.
 »Fra hende stamme Qvinder med sorte Haar, hvis Ild
 »Steds brænder mere kraftig, skiøndt mindre kiælen-
 mild.

»Selv Loke kan jo tvinges fra den Tid, han blev Gud;
 »Hvem veed, hvad ellers værre han i Mulm ruged ud?
 »At hæve Nat til Dagen, gjør Maanen mangen Nat;
 »Men har først Lysets Straale Blaahvælvingen forladt,
 »Og styrter den i Svælget — hvad er da vor Magt?
 »Da lyder sorten Afgrund af Spotternes Foragt.
 »Vi skulde Freia savne? Nei, store Guder! nei!
 »Hvad var selv hele Valhal, hvis der var ingen Frei?

»Vel Ydun skienker Rødmen ved Æblets Atterkomst;
 »Men Freia skienker Sødmen af Elskovs bedste Blomst.
 »Vi elske hende alle. Hun aabner sin Favn —
 »Det kildrer Gudens Hierte, og han har intet Savn.
 »Og denne kiære Disa bort evig skulde gaae?
 »Slud stedse skulde skiule Folkvangers Himmelblaa,
 »Det glatte Bryst nu knuges til lodne Jettekrop?
 »Før raadne dybt i Nastrond, Ask Ygdrasil! din Top.
 »Hvordan? de søde Læber, som smiled yndigt nys,
 »Skulde nu frækt besudles af ækle Troldekys?
 »Og Øine, som kun Veemod og Salighed har straalt,
 »Fortvivlet skulde stirre ved hvad hun havde taalt?
 »Nei, ved min høie Bifrost, som Odins Magt mig
 gav,
 »Før briste du og synke som Dugg i Verdens Hav!
 »Jeg boer paa Himlens Udkant, kun flygtig Freia
 seer;
 »Men kommer blomstersmykket hver Morgen hun og
 leer
 »Paa Broen, mens hun stiger til Jordens dybe Grund,
 »Da sætter dobbelt henrykt jeg Giallerhorn for Mund,
 »Og blæser søde Toner, som fylde Støvets Bryst
 »Med høie stærke Forsæt, med Kraft, Levelyst.
 »Da stiger alle Lærker fra Kornet i det Blaa,
 »Da tolke tusind Struber, at Heimdal Freia saae.«

Froe hørte Aser Guden, hans Ord til Hierte gik,
Og Freias Øine løjte ham med saa sødt et Blik,
At han livsaligt blussed som Morgenrødens Skin,
Og klare Taarer funkled i Øiet og paa Kind.

Da foreslog han Aser, hvad Loke havde tænkt;
 Han sagde: »Thor! din Miølner ei vorder atter skienkt,
 »Hvis ei vi Jetten daare. Han ønsker sig en Brud,
 »Meer liflig af Farve, meer lys af Haar og Hud.
 »Han er ei vant i Dybet til største Skønheds Glands;
 »Hvor let for os at giekke da Troidens plumpe Sands!
 »Hvis Thor sig kan beqvemme, den drabelige Gud,
 »Til Qvindedragt at bære, da vorder han en Brud,
 »Som bedst kan Jetten kryste. Thor klædes maa som
 Frei.

»Jeg veed, hun sine Smykker til Festen negter ei.
 »Naar Odin koger Seiden, da skienkes Thor et Vand,
 »Hvormed han alle Skrammer af Huden vaske kan.
 »Han blier saa hvid som Melet, rød i Kind som Blod.
 »Taber stakket Skiægget, men derfor ei sit Mod.
 »Føer maa han stedse kneise; vil han til Jetten gaae,
 »Da maa en Brud han vorde, som noget kan forslaae.
 »Det skønne Brysings Halsbaand maa slynges om hans
 Hals,

»Da blier den stærke Skioldmø for Miølner tilfals.
 »To runde Stene snøre vi fast paa Brystets Arr,
 »At Barmen høit kan svulme med samt sit Tvillingpar.
 »Seer Troiden denne Fylde bag rødt Skarlagenskind,
 »Da, som i Solen Riimfrost, vil smelte vist hans Sind.
 »Paa Hovedet en Hue maa spids med Sløret staae,
 »Blanke Nøgleknippe ved Skiørtet klinge maa.
 »Til Utgard Asa-Loke maa følge med som Terne;
 »Han negter os det ikke, jeg veed, han gjør det
 gierne.

»Naar Thor paa Bænk da sidder i fule Jetters Hiem,
 »Naar de sorte Dverge hans Hammer bære frem,

»Naar Thrymur elskovsdrukken har lagt den i hans
Skiød —

»Behøver jeg at sige, hvad Viisdom Guden bød?

»Formasteligt af Heimdal det var, hvis med et Ord

»Sin Miølnar ret at bruge han vilde lære Thor.«

Da klapped alle Diser i hvide Hænder smaae,
De loved selv at klæde Gud Thor som Bruden paa.
Da loe de rige Guder i muntre Sommerdag,
Mens herligt Asken vifted grøn mod Valhallatag.
Ei Baldur, ei Forsete, ei Mimer var paa Thing
(Fraværelsen benytted As-Loke). Drupners Ring
Paa Odins Finger drypped i Græs vel andre ni,
Og stod med Troskabsvarslet sin store Eier bi;
Men skønne Disers Latter jog Odins Tvivl i Røg,
Ei Daaden forekom ham som Alvor, men Spøg.
Thor raabte vel til Diser: »Hvad, Auk-Thor en
Qvinde?

»I Evighed jeg aldrig i Sligt mig vil finde.«

Da smilte Freia yndigt, saa Hul i Kinden blev,
Med Liliehaand af Pandén hun Rynken ham fordrev,
Og sagde: »Mænd maa vogte sig vel i Støvets Vraa
»For hver en Daad at øve, som man kan misforstaae;
»Mistanken stedse vaager, den parrer sig med Had,
»Og let af Panden viftes da letten Egeblad.
»Men Thor er Gud i Thrudvang, og han forbliver As;
»Han gjør sig kun elskværdig ved slig en lystig Spas.«

Da kom alt Jomfru Fulla med Freias Klædebon;
Men Odin maatte vide det mægtigt med sin Haand.
De snørte Thor i Kiortlen, han var om Livet stærk,
Og ei han vilde miste sin gode Pandersærk.

Da Hermod satte Stene paa Barmen, runde to;
 Valkyrierne rødmed, de vendte sig, og loe.
 Da fik han Brysings Halsbaand, en Pragt i Guldet
 fin;

I Brystets sorte Lokker der funkled Rubin.
 Da rørte Odin Guden paa Bryst og Kinden brat;
 Saa svandt de sorte Kruser, og han blev hvid og glat.
 Der fandtes ingen Hue, som passed Asa-Thor;
 Da tog de Kobberhielmen, syede den i Flor
 Med lange Slør ad Nakken. Sin Handske fik han paa,
 Samt Bæltet Meigingarder, at ret han kunde slaae,
 Naar Hamren laae i Skiødet. De stødte røde Tegl,
 Sminked ham hans Kinder, klipped ham hver Negl;
 Og da ^ah^un nu var færdig, fik han en Slaaentiørn
 Med hviden Blomst i Brystet. Saa hopped de som Børn,
 De unge, skønne Diser, og raabte: »Thrymur! ha!
 »Blier du ei nu forelsket, naar bliver du det da?«

Da monne Thialfe nagle Guldskoe til haarden Hov,
 Selen fra lette Skagle han slog om stærken Bov.
 Thor ønskede høit sin Hammer, forklædt tog Loke med;
 Der gnistred ingen Flamme, de sagte foer afsted.
 Ned ad den hvalte Bue som Freia kiørte Thor;
 Der stod en Rosenlue langs ad de brede Spor.
 Heimdal i Hornet stødte, da Kærren forbi ham gik;
 De ni Jomfruer mødte Gud Thor med milde Blik.
 Da saae man dybt fra Jorden et saare lifligt Syn:
 Der buldred ingen Torden, der glimted intet Lyn,
 Guldkærren som en Svane kun skilte Skyen ad.
 Den høie Jotunbane med Thialf' og Loke sad.

29. HAMMEREN HENTES.

Nu Asa-Thor
Med Loke foer
Paa Gyldenkarm
Til Fieldets Steen;
Og Loke sad
I Hiertet glad
Ved Gudens Harm
Til Jetters Meen.

Saa reiste de frem, medens Klippen skialv,
Med en gabende Kløft Steenbierget sprak,
Og den Hule saa sort kun aabned sig halv,
Og en Lue med Gnist giennem Mulmet trak.

Da Trolde stod,
Saa sort som Sod,
Men smykt med Ild,
Saa stærk og prud,
Med Kongekrands
I takket Glands,
Og hilste mild
Sin skønne Brud.

Som Drabanter i Dør Malmdrotterne stod:
Det blomstrende Sølv, Jernglandsen var ny;
Og det prægtige Guld, rødt Kobber som Blod,
Og det hvideste Tin, og det sorteste Bly.

Da Thor steg ud,
Den høie Gud,
Man ham modtog
I Biergets Slot.
De vandred frem
I mørken Hiem,
Og Hiertet slog
I Fieldets Drot.

Som en Jomfru da, saa skiær og saa fiin,
Hver Ædilsteen smiilte med Straale paa Kant:
Den muntre Smaragd, den forelskte Rubin,
Den milde Sapphir, og den stolte Demant.

I fugtig Nat,
Af Sol forladt,
Thor steg i Bierg,
Men skiælved ei;
Med Fakkelspaan
I skrumpne Haand
Gik liden Dverg
Og viste Vei.

Men rede til Kamp, langt fiernet fra Sol,
Skioldvagterne ventede i skumleste Vraa:
Og Rottekrudt bleg, suurgrøn Vitriol,
Og det Koboldebarn med Sløikiøle paa.

Som liden Glut,
Men bleg og but,
Man Kobold saae
Paa Gulvets Steen;

Hun stirred stivt,
Og aanded Gift,
Med Faldhat paa,
Men uden Been.

Og i hvælvede Sal var et Baal der tændt,
Og af Jetter en Sværm om Baalet sad;
Om de lodne Barme var Brynier spændt,
Og med Hielmene kneiste de, Rad ved Rad,

Og qvad en Sang,
Der hæsligt klang:
Som Glam det lød
Af Hunden vred,
Naar høit med Hviin
Det vilde Sviin
Til blodig Død
Den søndersled.

Og fra Hel var der sendt, for at hylde den Brud,
To fornemme Mænd, af en Byrd saa høi:
Den arbeidsomme Pest, sortplettet af Hud,
Og den langsomme Sot, i det prægtigste Tøi.

Utgarde-Lok'
I Jetters Flok
Kun ei man saae
Den Bryllupsnat;
Han aned Svig,
Han lugted Liig;
I dyben Vraa
Var Sengen sat.

Og til Utgarde-Lok' gik Gubberne hen
Med de Børnebørn smaae, og begav sig til Ro;
Men Ynglinger, Piger, Qvinder og Mænd
Var i Thrymurs Sal ved hans Bryllup froe.

Sig satte Thor,
I Silke, Flor,
Med heftigt Blik
Paa Brudebænk.
Steenrunde Barm
Fik Jetten varm.
Da kom med Drik
Hans gode Skienk,

Og fyldte den Skaal med liflige Miød;
Da trængte de Jetter i Hallen ind,
Med Tindingers Horn gav de Stød paa Stød,
Og bespyede med Ild hverandres Kind.

Hver vilde see,
Hvad skulde skee;
Thi Bruden stærk
Var i sin Drik.
Hvert Bæger ud
Stak Valhals Gud.
Det var et Værk
For Trolde's Blik.

Knap fyldtes de Horn, før de tømtes strax,
Skøndt bredfulde Maal til funklende Rand.
En Oxe hun aad, samt otte Lax,
Tre Tønder af Miøden drak Sifias Mand.

Da Thrymur qvad:

»Saa megen Mad?

»Saa meget Korn?

»Saa meget Øl?

»Det er dog sært.

»Alt nu fortært?

»Hun tømmer Horn,

»Som Fingerbøl.«

Men da meldte Loke, den Terne, saa viist,
Ærbødig hun stod bag Bænkens Rand:

»Ei otte Nætter har Bruden spiist,

»Saa længtes hun efter sin Fæstemand..«

Nu Thrymur fro

I Skiægget loe,

Sig bøied kiæk

Mod Asa-Thor;

Da Ild der gik

Fra Gudens Blik,

Saa hiin med Skræk

Tilbagefoer.

Men da meldte Loke til Brudens Lov,
Som Terne han stod, og qvad med Hast:

»I otte Nætter ei Freia sov,

»Thi brænder nu Øiet en Kiende hvast.«

Da treen en Qvind

I Hallen ind,

En kulsort Een

Med Haar som Uld,

Men ung og glat,
Med Guldbliks-Hat,
Og Ædelsteen
Paa Barmen fuld:

»Min Søster! nu kom; det er Tid at gaae
»Med din Brudgom til Sengs paa de bløde Siv.
»Jeg giemmer dig alle de Smykker smaae,
»I Morgen gienhilser jeg Thrymurs Viv.«

Da Thrymur bød:
»I Freias Skiød
»Læg Hamren brat!
»Den er ei fiern.
»Forelskte to
»Maae sværge Tro
»Ved Midienat
»Paa Miølners Jern.«

Knap Ordet var sagt, før en Dvergeflok
Indslæbte Miølner, paa Skuldre den bar;
Skiøndt mange de var, var der dog ei nok,
De pusted og stønned med Byrden svar.

Da Miølner laae
Nu blank og blaa
Med stærke Skin
I Gudens Skiød,
Da saae han op
Til Fieldets Top,
Da blev hans Kind
Ham mørkerød.

Fra den blinkende Hielm faldt flagrende Flor,
Om hans Mund stod Skiæg, paa hans Barm stod Arr;
Bredskuldret reiste sig Asa-Thor,
Da mærkte de først, hvem Bruden var.

Og høit i Harm
Han svang sin Arm,
Da blev hans Mod
Bersærkegang.
Ved Miølners Fald
Mod Jettens Skal
Rødt Straaleblod
Fra Panden sprang.

Da Thrymur var dræbt, da Jetterne foer
Med Spyd og med Sværd fra Kløft og fra Vold;
Men da hamred, som Vaulundur, Asa-Thor,
Naar Knapper han slaaer i et Kobberskiold.

Frem Hrugner treen,
En Mand af Steen
Og kold som Flint,
Med Trods og Bram.
I Brystet stod,
Dødt uden Blod
Trekantet Klint
Som Hierte ham.

Og af Leer var der skabt til Jetternes Trøst
En forfærdelig Mand, og levendegiort;
Ham et Hoppehierte var lagt i hans Bryst,
For at Hiertet ret skulde være stort.

Mod Hrugner Thor
Med Miølner foer,
Da traf han vred
Hans Kølle graa.
Den sprang itu
Med Larm og Gru,
Og regned ned
I Stykker smaae.

Men Manden af Leer hed Mokkurkalf,
Han stirred, og tirred, og slog paa Skiold.
Da traf med Sværdet ham Asa-Thialf',
Saa vrinskende styrted den Hoppetrold.

Nu blev der Skrig
Blandt tusind Liig,
Thi Thor var stærk
Med opbragt Siæl;
Han seired alt,
Hans Hammer faldt,
Som Stampeværk
Med tunge Pæl.

Men Loke, den Niding, af Blodet rød,
Sprang mellem de Slagne med Spottesang,
Og fandt han en Jette, som ralled i Død,
Saa loe han, og stak ham endnu en Gang.

Nu blev der tyst,
Som paa en Kyst,
Hvor Storm og Hav
Sank hen til Ro;

Thor stirred mørk,
Som i en Ørk.
Og Alt var dødt
I skumle Bo.

Der laae de nu alle, de svømmed i Blod,
De mægtige Riser, som knækkede Siv.
Forsvundet af Bierget var ældgamle Mod,
Forsvundet af Dybet det kraftige Liv.

Som Løven, naar
Dens Harm forgaaer,
Den seer ei grum
Paa Ligets Blod;
Sagtmodig, fri
For Raseri,
Den sørger stum
Med Ædelmod:

Saa stirred nu Thor, han fatted sig først,
Tungsingdig han stod og grubled en Stund.
Men Loke, som Lossen, med grusomme Tørst
Sig slikked med Griin om den blodige Mund.

30. VOLAS SPAADOM.

Da Thor nu stille sad, og endt var Kampen,
Da steg en langsom Røg af Jetteblodet,
Og hvid og tyk opløftede sig Dampen.

Da skiælved Loke brat, og tabte Modet,
Thi midt i stærke pludselige Taage
Der steg en Skikkelse med Slør om Ho'det.

Halvt lukte sig de hvalte Øienlaage,
Hun høi som Hallen var, og bleg som Døden.
Da blaaned Blus i alle Fieldets Kroge.

I Klippekløften skiælved Morgenrøden,
Som der alt smilte med sin unge Lue.
Paa Lokes Pande tegnede sig Brøden.

Med roligt Blik betragted Biergets Frue
Den stille Thor, og dybt Medlidenheden
Aftvang et Suk fra Barmens dækte Bue.

Alvorligt hendes Ansigt var, og Freden
Omsvæved alle Træk; en selsom Ynde
Forbandt med Strengthed sig, og mildned Vreden.

»Jeg maa dig tunge Tidender forkynde,«
Til Thor hun sang. »Du smittet har din Ære.
»Den lumske Loke lærte dig at synde.

»Kun stakket skal du end din Miølner bære,
»Det drøver mig, thi du est god og bold,
»Og evigkiært vil mig dit Minde være.

»Men denne Rust, som pletter nu dit Skiold,
»Kan kun det hele Verdenshav bortvaske.
»Saa hør da, Thor! din Skiebne rolig, kold.

»Thi brænder end Alskabningen til Aske,
»Hvad evigt er, kan Luen ei forbrænde:
»Du virker atter i to Sønner raske.

»Jeg synger dig en Sang om Verdens Ende:
»Fordærv i Valhal trænger ind med Smerte,
»Den falske Glands vil eders Øine blænde.

»Det rører dybt den gode Baldurs Hierte;
»Forgieves dog han varsler — høres ikke.
»En himmelsk Frigga blier en jordisk Herthe.

»Kun Vellyst brænde vil i Freias Blikke,
»Grum vorder Thor, og Asa-Odin svag,
»Da knytter Loke paa sin Fangestrikke.

»Da lakker det mod Verdens sidste Dag;
»Letsindighed med Lumskhed sig forbinder,
»Da brister, Breidablik! dit Perletag.

»Det grumme Spyd i Mørket Loke finder:
»Ved Brodermordet køles Kiærligheden,
»Og Alfes Flok fra Valaskialfen svinder.

»Da glæder ikke meer paa Jorden Freden,
»Sværdtid og Skiægtid raser: Askurs Stamme
»Fordærvs daglig meer; da brydes Eden.

»I Vældens Haand vil Sværdet Fromhed ramme,
»Afguder dyrkes blot af Steen og Træ,
»Hvor fordum brændte reent en hellig Flamme.

»Til Odin offres Mennesker, som Fæ,
»Til Hertha druknes Trælle dybt i Lunden.
»Hvor finder da Uskyldighed et Læ?

»Den gamle Ærlighed er plat forsvunden.
»Dog, Loke! kort kun faaer du Glæden smagt,
»Af egen Svig du seer dig overvunden.

»Thi har du Grumhed først i Valhal bragt,
»Vil ogsaa Grumhed straffe dig, som raser.
»Du fangen vorder i en Hvælving lagt.

»Der strække dig til Steen de vrede Aser:
»Een Klippe bærer Skulderblad og Arme,
»Een Lænder, og den tredie dine Haser.

»Da vil sig Ingen over dig forbarme.
»Som Ulve dine Børn sig sønderrive,
»Da bindes du med egne Sønners Tarme.

»Dog skal din Hustru tro tilbageblive.
»De giftige Slinger hænge Par og Par,
»Og dryppe dig med Gift, kun halv i Live.

»Da staaer din Sigyn kiærlig med et Kar,
»Og holder Skaalen, for fra Giftens Vælde
»At redde den, som eengang elsket var.

»Er Karret fyldt, da maa hun ud det helde;
»Imedens drypper Gift paa dine Læber,
»Du skiælver — og da ryste Jordens Fielde.

»Da kaster Odin Spydet ud, og dræber
»I Verden Folk, for sig paa Mord at mætte,
»Til Fredens hvide Liin selv Blodet klæber.

»Hvor finder da et Hvilested den Trætte?
»Da kommer som Gudinde frem Guldveige,
»Da dyrkes hendes Malm paa Field og Slette.

»Hun binder vilden Ulv med Strikker seige;
»De onde Mænd forstaaer hun bedst at hyre,
»Og skienker sine Skatte til den Feige.

»Da vorde gode Raad i Valhal dyre,
»Thi Mimer længst har Guders Lund forladt,
»Og boer paa Brøndens Dyb som et Uhyre.

»I Pant har Odin ham sit Øie sat,
»For Lyset end i bælne Mulm at skue.
»Det hjælper ei; hans Syn blier mere mat.

»Liigkysten viser aaben Fieldets Bue:
»Der gaber Nastrond rød med sorte Slinger;
»Da drypper Gift, da blusser Svovellue.

»Did styrte Mænd, som aldrig følte Anger;
»Og fælt omkring den Lastefuldes Krop
»Sig spraglet Ormen vikler, før den stanger.

»Som Oxe stor, med frygtelige Hop,
»Der kniber Hierterne med sine Tænger
»Samvittighedens Kæmpe-Edderkop.

»Nidhugger med sin Tand i Kiødet flænger.
»De stærke Luer dybt i Grunden brage,
»Da høres Bragis Harpespil ei længer.

»Ned i Hvergelmer bruser Elivage.
»Da rundt paa hver en Kyst maa Livet daane,
»De gamle Gran- og Ege-Skove knage.

»Nu sluger Maanegarm den blege Maane,
»Da mørknes Solen, som en udbrændt Glød,
»Og Jetters Latter Aserne forhaane.

»Utgarde-Loke dybt i Biergets Skiød
»Til sine Børnebørn skal heftig tale,
»Og minde dem om deres Fædres Død.

»Sodrøde Fialarhane høres gale,
»Høit lyder Hundens Glam fra Gnypa-Hule,
»Da aabner Hel med Raslen sine Sale.

»Med blanke Hielme, Flaggerlokker gule,
»Valkyriarne ride da til Strid,
»Thi Norner kan ei længer Skiebnen skiule.

»Da kommer Vindtid, Sværdtid, Øxetid.
»Med Grumhed Broderen sin Broder rammer,
»Og Ingen skaaner meer den Anden blid.

»Da skiælver Ygdrasil, og staaer i Flammer.
»Kun Rædsel man i Asers Øine læser,
»Og Fieldets Suk gientager Jordens Jammer.

»Forfærdeligt i Hornet Heimdal blæser
»Paa Buen til den frygteligste Kamp,
»Mens Midgardsormen løfter sig, og hvæser.

»Den skønne Regnbu hyller sig i Damp.
»Ned ride Guderne — da Broen brister,
»Og Skyen suger Dunsten som en Svamp.

»Sin bedste Prydelse da Himlen mister,
»Mens ud af Sumpens dunkle Mosevand,
»Af Jetter fuld, sig Nagelfare lister.

»Utgarde-Loke staaer for Snekkens Rand,
»Det sorte Flag sig ned i Bølgen sænker,
»Da seiler frem til Kamp hver Klippens Mand.

»Nu bryder Fenrisulven sine Lænker,
»Og gjør saa høit og hilser Jettevrimlen,
»At Fraaden hele Havet overstænker.

»Af Skræk nedfalde Stierne fra Himlen,
»I Havet slukkes de med Hvislelyd,
»Og død paa Fladen flyder Fiskevrimlen.

»Da nærmer langsomt Mulmet sig fra Syd:
»Dybt i den sorte Støtte Flammen brænder
»Med blaalig Ild, til alle Jetters Fryd.

»Det Surtur er, som Afgrundssvælget sender,
»Den frygteligste Mulmets Kæmpe stor,
»Med staalblaae Sværd i begge sorte Hænder.

»Han naaer fra Valhal lige ned til Jord,
»Han ruller frem paa Sky'r, og Sky'r og Dampen
»Med Tuden trindt sig om hans Tinding snoer.

»Mod Surtur iler Freier kiækt i Kampen,
»Men blegner — thi han mistet har sit Sværd.
»Da høres der en vældig Hestetrampen:

»As-Odin rider op til Kampens Færd,
»Geirsoddens Mærker ham i Panden bløde,
»Hans Hest er hvid, hans Hielm har gyldne Skiær.

»Med Gugner styrter Ulven han i Møde;
»Dog dræber Fenris Valhals Herre god.
»Da lyser der en stakket Morgenrøde;

»Thi morgenrødt er Asa-Odins Blod.
»Nu seer man Frigga vride sine Hænder
»I Skyen bleg, og tirre Vidars Mod.

»Som Hvirvelvind i Dunst sin Søn hun sender;
»Da er ei Vidar længer taus, han hviner
»Og brummer gyseligt, mens Øiet brænder.

»Ham Fenrisulven frækt i Møde griner;
»Da kuer Vidar Ulven som en Hund,
»Nedstøder ham, og paa hans Hoved triner.

»Nu nærmer sig en stor og vigtig Stund:
»Ved Ildens Kraft bortdunster ganske Vandet,
»Og Havet viser frem sin hvide Bund.

»Der krymper Midgardsormen sig paa Sandet,
»Den vaander sig i Krigens hede Flammer,
»Den ei forstaaer at bugte sig paa Landet.

»Da kommer Asa-Thor med løftet Hammer.
»Saa skøn en Strid tilforn man aldrig saae,
»Skiøndt længe Thor kun blindt i Skællet rammer.

»Med List vil Slangen Halen om ham slaae,
»For i det røde Kobber ham at qvæle
»Imellem sine Ringe mørkeblaae.

»De stride begge lang Tid uden Mæle.
»Da høres der et Skrig, thi Asa-Thor
»Har Slangen dræbt, og træder den med Hæle.

»I Døden den sig om hans Fødder snoer,
»Den oversprøiter ham med Gift, og sukker;
»Blod farver Panden rød, hvor Mosset groer.

»Thor gaaer med Seier bort; men blegnet bukker
»Sig Helten snart: ni Skridt derfra han gik,
»Saa synker han, og brustent Øie lukker.

»Saa smeltende var, Thor! dit sidste Blik,
»At alle Diser døe af Sorg og Smerte,
»Din Hedenfart blev dem et Daggertstik.

»Garm dræber Tyr; Tyr traf Uhyrets Hierte.
»Fra Krogen springer Loke frem, som Katten,
»Og strider med en Nastronds Svovelkerte.

»Hans Hoved dækkes dybt af Kobberhatten;
»Men Heimdal styrter ham til Nastronds Lukke,
»Saa svinder Heimdal selv, som Farv' i Natten.

»Nu høres Dverge dybt i Fieldet sukke,
»De døe af Skræk; end lyner Auk-Thors Kærre,
»Saa ruster den, saa døe de hvide Bukke.

»Nys glimted svage Lys, nu glimte færre,
»Alskabningen nedsank i Regn og Død.
»Da er igien Alfader ene Herre.

»Jeg sang om Guders og om Verdens Nød;
»Nu tolker jeg det Haab, den Trøst, som følger:
»En nyskabt Jord staaer frem af Havets Skiød.

»Ungt speiler Græsset sig i friske Bølger,
»Biergfossens Skum skal atter Klippen tvætte.
»Hvor Skyen svæver, og hvor Ørnen følger.

»Da samles Aserne paa Ida-Slette,
»De vaagne mildt til Liv og Glæden atter,
»Og mindes neppe meer den gamle Trætte.

»Og da har Solen født en deilig Datter,
»Som vandrer stolt sin Moders kiendte Veie;
»Langt mere skøn, end hiin, den Alle skatter.

»Da Mennesker igien skal Livet eie:
»Lif og Lifthraser vækkes af en Slummer,
»Og Morgenduggen skal dem kiærligt pleie.

»Som selsom Drøm da mindes hver en Kummer.
»I Skoven hen sig skynder Asers Skare,
»Hvor Kildevældet mellem Blomster skummer.

»Der vil Alfader selv sig aabenbare;
»Sit Runeskiold han dem fra Skyen skikker,
»Hvis høie Viisdom vogte vil for Fare.

»I Græsset, hvor Kiærminden venligt nikker,
»De finde, tegnet med en sindrig Skrift,
»Et gyldent Brætspil, og med gyldne Brikker.

»Hvert Tegn da lyser som en Livsbedrift:
»Hvad før var Daad, er nu et Spil kun vorden,
»Og Lægedom, hvad fordum var en Gift.

»Usaaede Ax fremskyde sig af Jorden,
»Alt Ondt forsvinder, ingen Snoge vrimle
»Ved Blomsterskyggen; Alting er i Orden.

»Da strækker høit sig over Valhals Himle
»De Saliges, de Godes Sommerlyst,
»Det helligstedsurokkelige Gimle.

»Der finder Baldurs Hierte rigt sin Trøst,
»Der favner atter han sin Broder Høder,
»Der trykker Ydun Bragi til sit Bryst.

»Sin Husbond Odur ogsaa Freia møder.
»Mod, Magne — Thor! see dine Sønner to.
»Det paa dit Savn i Efterverden bøder.

»Men Miølner findes ei i Gimlebo :
»Alfader skienker dem et Sværd, hvis Hialte
»Staaer som et Kors, hvori sig Lilier snoe.

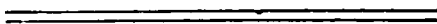
»Nu«, raabte Vola, »jeg dig Alt fortalte,
»Hvad Tiden skiuler. Vaer nu paa mit Ord!
»Jeg synke maa for den, som mig fremkaldte.«

Som saa hun qvad, hun sank i sorten Jord.
En rædsom Susen hylte giennem Bierget,
Og ene fandt i Field sig Asa-Thor.

I Skiødet Hamren laae, han kendte Værget,
Dybt ved hans Side slumred rolig Thialf',
Liighoben vidned, at han havde hærget.

Da foer han atter op til Valaskialf.
Sin Aabenbaring Odin han bebuder;
Han taug — da grubled hver en As og Alf.

Her ender Sangen om de høie Guder.

Anmærkninger.

Nordens Guder udkom i Juni 1819. De syv første Sange vare en Gentagelse af den væsentlig allerede 1803-1804 forfattede Digtning Thors Reise til Jothunheim, der, inddelt i fem Sange, var udkommen i November 1807 i Nordiske Digte af Adam Oehlenschläger; til de ældre vare nu føjede tre og tyve nye Sange. I Thors Reise havde Digteren gjort mange smaa Forandringer, af hvilke enkelte her ere optagne, tilføjet en ny Strofe (den anden i første Sang) og udeladt 88 Verslinier, som her ere beholdte.

Hvad der nedenfor i Anmærkningerne til Teksten findes om dens Afvigelser fra Eddaerne og om Tildigtningerne, er ikke anlagt paa Fuldstændighed i Enkeltheder. En saadan vilde være bleven trættende at læse og kunde ikke give nær saa godt Syn paa Forholdet imellem disse Oldtids- og Nutidsdigtninger som det, der kan vindes ved nogle Citater af en i det hele meget fortjenstlig Afhandling, som C. Rosenberg 1868 lod trykke i Nordisk Tidskrift för Politik, Ekonomi och Litteratur, utgifven af G. K. Hamilton, 3. Årgangen, S. 390-414, Lund. I denne Afhandling, som har til Overskrift: Nordens Gudesagn, Oehlenschlägers nordiske Digtning og Balletten Thrymsqviden, siger Forfatteren (i en noget vidtløftigere Stil og med en anden Retskrivning): »Det maa vel huskes, »at et Folks hedenske Sagn aldrig i Virkeligheden udgøre »noget afrundet System, nogen Helhed; de ere altid et langt »Tidsrums Frembringelser og indeholde altid indbyrdes Mod- »sigelser, saa at der i Benyttelsen af saadanne Sagn altid »maa tilkomme Nutidsdigteren en vis Frihed i Valget af Mo-

»tiver, blot der ikke er syndet mod Oldsagnenes
 »Aand. Hvad er da Aanden i vore gamle Gudesagn? For
 »vore Fædre bestod Menneskets Adel i djærvt og fast
 »at hævde den frie Personlighed. Hvor dette er Li-
 »vets Maal, der er dets Vilkaar Kamp, der er Menneskets
 »Hovedevne Vilje, der er dets Lykke Hæder og det til-
 »kommende Livs Salighed Kamp- og Sejrsglæde. De
 »mægtige usynlige Væsener maatte for et Folk med denne
 »Tænkemaade dele sig i to Samfund, som stred med hin-
 »anden til Tidernes Ende. De lyse Magters Modstandere
 »maatte tænkes som mægtige Væsener, inden for deres eget
 »Rige selvstændige og stærke, uden for dette farlige ogsaa
 »ved Besiddelsen af en egen Viden. Gudernes Hovedgerning
 »maatte bestaa deri, at de stadig vare paa Færde for at
 »knuse og fordærve Jætterne, deres og Menneskeverdens
 »Fjender. Stedt i en Kamp paa Liv og Død, kan Asafolket
 »ikke modstaa Fristelsen til saa at sige at lade alle Kneb
 »gælde. Kampen som Livsvilkaar, Tapperhed, ubøjelig Viljes-
 »kraft, Haardhed og dæmonisk Trods, endelig først og sidst
 »Aktivitet vare den nordiske Gudeverdens Kendemærker.
 »Hvorvidt har nu Oehl. opfattet dette store Billede ret? Oehl.
 »var en aaben, klar, frejdig Natur; intet var fjernere fra ham
 »end Lumskhed, Ondskab, Nidingsfærd. Heri var han netop
 »de Menneskers Aandsfrænde, hvis Indbildningskraft fra først
 »af har skabt Asaverdenen. Hvad han i denne har opfattet
 »rigtigt, er derfor den frejdige Kamplyst samt Modsætningen
 »mellem dens Hovedrepræsentant, den noget indskrænkede
 »Thor, og Kløgtens Dæmon, Loke. Alt hvad der hører der-
 »hen er væsentlig ægte, og det udgør en meget betydelig
 »Del af hans mytiske Digtninger. Der kan være Fejl i En-
 »keltheder; men i Hovedsagen fremstaar Thor hos Oehl.
 »med den samme Karakter som i Edda. Og Billedet af
 »Loke . . . er væsentlig ægte, ligesom Opfattelsen af Lokes
 »Afkømt væsentlig rigtig. Det er ikke stridende mod Sagnenes
 »Aand, naar Oehl. lader Thor gaa paa Fiskeri efter Ormen,
 »fordi al nagende Lidelse og Smerte i Menneskelivet kom-
 »mer fra den; dette Motiv er en Tildigtning, en Udtydning,
 »men til visse er det netop denne mørke Side af Menne-
 »skenes Vilkaar, som har foresvævet vore Forfædres anende
 »Indbildningskraft, da Billedet af Ormen opstod hos dem.
 »Det er heller ej nogen Synd mod Sagnenes Aand, naar
 »Oehl. gør Thors Svig mod Thrym til en Nedværdigelse for
 »Aserne, en Grund til deres Fald. I selve Völuspá hentydes
 »til Svigen mod den Smed, der havde bygget Asaborgen, og
 »hvem de havde lovet Freja, Sol og Maane, men bagefter be-
 »drog, som til en Hovedulykke. Naar Oehl. lader Svig fra
 »Asernes Side være en Synd, der maa føre til endeligt Fald,

»saa er han altsaa i Overensstemmelse med vort mytiske
 »Hovedkvad, lige saa vist som med vore Fædres hele sæde-
 »lige Bevidsthed. Oehl. var imidlertid ikke blot en aaben,
 »frejdig Natur, men ogsaa — om man vil — enfoldig, d. v. s.
 »hans Tanke kunde lige saa lidt som Barnets ret forestille
 »sig, at det, der var ædelt og godt, tillige kunde være noget
 »modsat, og omvendt. Han var derved udsat for at mis-
 »forstaa Modsætningen mellem Asa- og Jætteverdenen, som
 »om det var en Modsætning analog med den kristelige mel-
 »lem godt og ondt. Denne Forestilling var helt fremmed
 »for de gamle: Jætterne vare for dem Asernes og Menne-
 »skenes Fjender; men Fjender skulde man have, uden dem
 »var Livet ikke værd at tale om, og Jætterne havde lige saa
 »god Ret til at være til paa deres Plads som Aserne paa
 »deres; det er egentlig kun Loke, den svigefulde Kløgts Af-
 »kom, der kan siges at repræsentere det onde. Denne Fejl
 »i Opfattelsen af Grundforholdet mellem Aser og Jætter rø-
 »ber sig paa mange Maader. Mangen Jætteskildring er alli-
 »gevel træffende, fordi Digterens poetiske Lune, Sympatien
 »med de stærke, dumme, godmodige Trolde løb af med hans
 »prosaiske Ræsonnement.«

— En udførlig Beretning om hele dette Digts Historie kan findes i Anmærkningerne bag i 29de Bind af Oehl.s Poetiske Skrifter, 1862. Der er ogsaa aftrykt den nedenfor i Anm. til S. 5. L. 3-4, omtalte Forløber, af hvis 85 Stropher kun 22 ere optagne i Nordens Guder.

Side 1, Lin. 1. Loke, Asa-Loke, var af Herkomst en Jætte, men blev tidlig optagen blandt Aserne.

Side 1, Lin. 6. de mørke Skrifter, d. e. den ældre og den yngre Edda, de to Samlinger af Sange og Sagn, der udgøre de vigtigste Kilder til vor Kundskab om den nordiske Mytologi. Disse vare i Oehlenschlägers yngre Dage alt andet end let tilgængelige herhjemme. Kundskab til deres Sprog fandtes kun hos Islændere og ganske enkelte Danske; de sproglige Hjælpemidler, der fandtes, vare meget gamle og næsten ubrugelige. Af den ældre Edda var der 1783-85 udkommen en nu saa godt som ubrugelig dansk Oversættelse ved B. C. Sandvig, hvilken Oehlenschläger benyttede. Peder Resens Udgave af den yngre Edda var ledsaget baade af en latinsk og en dansk Oversættelse; men denne var saa godt som uforstaaelig, og Bogen var en stor Sjældenhed. Paa Fransk eksisterede der en Oversættelse af den yngre Edda ved Mallet, og paa Tysk havde J. Schim-

melmann oversat Stykker af begge Eddaer. Oehlenschlägers Kendskab til det gamle Sprog var meget løst og overfladisk. Foruden Sandvigs Arbejde havde han et Hjælpemiddel i P. F. Suhms Bog Om Odin og den hedniske Gudelære og Gudstieneste udi Norden, 1771; fra denne og fra Sandvig har han taget sine mytologiske Navne i de dengang vedtagne danske Former. — Möjnichens mytologiske Leksikon fra 1800 er som Hjælpemiddel næppe værd at nævne.

Side 2, Lin. 4. fyrgetiuge (forældet), fyrretyve.

Side 2, Lin. 6. Volde maa her ligesom et Par Steder i det følgende tages i den forældede Betydning: Sletter, Marker.

Side 2, Lin. 10-11. Oehlenschläger tænker vel paa Planeten Mars med dens røde Skær.

Side 2, Lin. 14-15. Ikke Thor, men Odin er i Kilderne Krigens Gud. I sine Nordiske Oldsagn, 1840, siger Oehlenschläger: »Thor var Gud for Tordenen og for Tapperheden«.

Side 3, Lin. 5-6. Jotunernes eller Jætternes Fyrste Utgarde-Loke, forskellig fra Asa-Loke, boede i Utgard, en Borg i Jotunheim.

Side 3, Lin. 10. Upsals Helligdom. Frugtbarhedens Gud Frejr havde i Upsal et stort Hov (Gudehus).

Side 3, Lin. 13. Hofgoder, Hovgoder, Gudehusforstandere, Præster.

Side 3, Lin. 14 f. n. Hovedpande (forældet), Hjærneskal.

Side 3, Lin. 2 f. n. Det usædvanlige Enkelttal Indvold findes ogsaa andet Steds hos Oehlenschläger. Se saaledes i det følgende, S. 140, L. 4, og 2det Bind, S. 39, L. 7, og S. 228, L. 15 f. n.

Side 4, Lin. 8. Guldtavel (forældet), Guldtavl, Guld-tærning.

Side 4, Lin. 8 f. n. Tidligere (af N. M. Petersen endnu 1834) antoges Aserne for at være komne til Norden fra Asien; sammenlign Begyndelsen af 15de og af 20de Sang.

Side 4, Lin. 7 f. n. Længere henne i samme Sang og siden indtil Slutningen gaar Thor i Kobber.

Side 5, Lin. 3-4. Som ofte did er stævnet for Asketræet hen. I den første Forløber for Nordens Guder, den i Rahbeks Charis for 1804 trykte Første Sang af Edda, Epopee i 24 Sange, som har denne tillige med en Snes andre Strofer fælles med Thors Reise, viser Ordet did hen til en tidligere Omtale af Asketræet Ygdrasil, under hvilket Guderne holdt Ting.

Side 5, Lin. 5. Dannis er han tilsyne. Det forældede dannis (god, brav) bruger Oehlenschläger oftest i

Betydning af smuk (sammenlign 10de Bind, S. 113, L. 10); det bliver derfor tvivlsomt, om her menes: smuk er han at se til, eller: brav ser han ud til at være.

Side 5, Lin. 7. Under hans Øienbryne i Stedet for under sine Øjenbryne. Den samme Afvigelse fra almindelig Sprogbrug findes i det følgende, S. 167, L. 4 f. n. og S. 178, L. 5, men er ellers sjælden hos Oehlenschläger. Det modsatte Forhold findes derimod hyppigt; se saaledes i det følgende, S. 111, L. 11: Slog Jetten paa sit Øre, S. 147, L. 12: [man binder] Loke ved sin egen Mund, og mange andre Steder. — Den usædvanlige Flertalsform Bryne genfindes i det følgende og flere Steder hos Oehlenschläger.

Side 5, Lin. 12 f. n. De væne Valhals Piger, Valkyrierne, de, som kaare Valen, d. e. vælge, hvem der skal falde i Kampen.

Side 6, Lin. 5-12. Den hvalte Bue, Regnbuen, Bifrost, (sammenlign S. 94, L. 5 f. n.: den Regnbu-Ring). Ifølge Kilderne kørte Thor ikke ad Bifrost, da han derved vilde tænde den i Brand. Bifrost blev bevogtet af Hejmdal. Hans Lur hed Gjallerhornet, og han var født af ni Møer. Oehlenschläger siger her syv, maaske fordi man i vore Dage gerne kun tæller syv Farver i Regnbuen. Et Sted i det følgende (S. 293, L. 5. f. n.) staar der ni. — Auka-Thor, Agethor; Tordenen var Larmen af hans Kørsel.

Side 6, Lin. 14. svar, som ellers betyder svær, stor, vanskelig, maa her ligesom flere Steder i det følgende tages i Betydningen vældig, frygtelig.

Side 6, Lin. 10 f. n. Jotunbane, Jættedræber.

Side 6, Lin. 8 f. n. fage, hurtigt, snart.

Side 6, Lin. 5 f. n. Jotunheim, Jættehjem.

Side 8, Lin. 4. I Kilderne var Valhal Odins og ikke Thors Borg.

Side 9, Lin. 2. Toft er den Jordlod, hvorpaa et Hus er bygget.

Side 9, Lin. 5. Oehlenschläger bruger ofte Qvinde i den ældre Betydning Kone, Hustru; i hans Romance William Shakespeare (1818) hedder det endog at kaare en Mø til Qvinde; sammenlign 9de Bind, S. 159, L. 3 f. n.

Side 9, Lin. 8. Lilievand, Lilievaand (se i det følgende, S. 42, L. 14), Liliestængel.

Side 9, Lin. 10. drøvelig (forældet), bedrøvelig.

Side 9, Lin. 10 og 12. Rim som drøvelig og sig ere ikke hyppige hos Oehlenschläger; sammenlign 1ste Bind, Anm. til S. 12, Lin. 4 og 6. samt til S. 205, L. 5-4 f. n.

Side 9, Lin. 13. Nødtørftighed, Trang, Armod.

Side 9, Lin. 9 f. n. vog (af det forældede at veje), dræbte.

Side 9, Lin. 1 f. n. Kring, forældet for omkring.

Side 10, Lin. 1. søder, syder, koger; her er det vel snarest brugt i Betydningen steger.

Side 10, Lin. 8. Teen betød forhen ogsaa tynd Stok, Spid (jævnfør Mistelten).

Side 11, Lin. 5. Det er ikke usandsynligt, at Vaabnene i Oldtiden bleve hærdede paa samme Maade, som Leerne endnu i vore Dage blive det paa Island: ved at ophedes, hamres og derefter afkøles i Vand. Mænd kaldes ofte af de gamle Skjalde Sværdenes Hærdere. (Meddelt af Konrad Gislason.)

Side 12, Lin. 1. aatte, ejede.

Side 12, Lin. 10-9 f. n. Roska bliver ved Thors Hjemkomst anbragt hos Freja; se i det følgende, S. 95-97.

Side 12, Lin. 5 f. n. til des (forældet), indtil da, imidlertid.

Side 13, Lin. 8. Braag er her og gentagne Gange i det følgende — som det synes uden sproglig Hjemmel — brugt i Betydningen Vadsæk, saaledes som Oehlenschläger selv forklarer Ordet i sin før Thors Reise trykte Vaulundurs Saga, hvor det ogsaa forekommer.

Side 13, Lin. 13. Thule, Norden. En Geograf Pytheas fra Massilia kom i Begyndelsen af det 3dje Aarhundrede før Kristi Fødsel til et — uvist hvilket — nordligt Land, som han kaldte Thule.

Side 13, Lin. 5 f. n. Oehlenschläger forestiller sig vel Loke iført en Sølvbrynje. I det følgende (S. 119, L. 8) bærer Loke en Linnedkjole.

Side 14, Lin. 3. Ægir er i Kilderne en Jætte, men staar dog i et fredeligt Forhold til Aserne. Oehlenschläger betragter ham som en Gud.

Side 14, Lin. 11. Karfunkel, Rubin.

Side 14, Lin. 12 f. n. Hlesey, Læsø.

Side 14, Lin. 11 f. n. Muskel (forældet), Musling.

Side 14, Lin. 8 f. n. Om Niord, som raadede for Vind og Vejr, se 15de og 16de Sang.

Side 15, Lin. 5. Du bødst. Forældede Former som du est, veedst, kanst eller kant, skalst eller skalt, bødst, drogst o. s. v. brugte Oehlenschläger meget i sine nordiske Digtninger, især indtil 1816, fra hvilken Tid han blev noget sparsommere dermed.

Side 16, Lin. 7. Midgardsormens Qvæler, Midgardsormens Banemand. Om Midgardsormen se 8de, 9de og 30te Sang.

Side 16, Lin. 11 f. n. dette røde Lius; sammenlign 1ste Bind, S. 35, Lin. 10 f. n.: »Maanen med sit Aftenblod«; i det dialogiske Digt Anelsen, som Oehlenschläger kun

lod trykke i Digte 1803, siger Busken til Bækkens Bølger:
»Hvorfor risler I med Maaneblod?«. — Lius forældet for Lys.

Side 16, Lin. 6 f. n. siunke, forældet Flertalsform af sank.

Side 17, Lin. 11. frister, sætter paa Prøve.

Side 17, Lin. 13. forlede, føre bort fra vor Vej.

Side 19, Lin. 8. Hlorrida, Thor.

Side 19, Lin. 8 f. n. høde (forældet), true.

Side 20, Lin. 11 f. n. Stang (forældet), Spyd.

Side 20, Lin. 8 f. n. Vargestoke, som allerede forekom i den ovenfor omtalte Forløber for Nordens Guder og der forklares ved Ulveskindskjortel, er et Forsøg paa en Gengivelse af det islandske *vargstaka*, Ulveskind, eller *vargstakkr*, Ulveskindspels. Det gentages i det følgende, S. 30, L. 11, men brugtes aldrig senere.

Side 20, Lin. 2 f. n. Sværdesløver kaldes Odin vel som Gud for al Slags Trolddom.

Side 22, Lin. 3 f. n. Spiud (forældet), Spyd.

Side 24, Lin. 1. Aser som Enkelttalsform, der næppe forekommer oftere hos Oehlenschläger end her og et Sted i hans Besvarelse af Universitetets Prisopgave, 1800, har han ligesom de mytologiske Navnes Former fra Suhm og Sandvig.

Side 24, Lin. 2. At nærmes dig er vel en Sammenblanding af det almindelige nærme dig og det i samme Betydning, men sjældent brugte nærmes, hvorpaa Molbechs Ordbog anfører to Eksempler.

Side 25, Lin. 14 f. n. Thusse, Thurse, Jætte.

Side 25, Lin. 13 f. n. arger, gammel Form af arg.

Side 26, Lin. 2. mangelund (d. e. paa mange Maader) forekommer fire Gange i 2den til 6te Sang som Rimord uden Betydning.

Side 26, Lin. 5. Nastrond (rettere Naastrand, Ligkyst) var et Straffested, hvor der fandtes en stor Sal, bygget af Slangekroppe, hvis Hoveder vendte indad og udspyede Edder.

Side 26, Lin. 6. Det var mig lige Skiel, det var mig lige meget.

Side 26, Lin. 6 f. n. døde (forældet), dræbe.

Side 26, Lin. 4 f. n. Ved den graa Alfader maa her lige saa lidt som ved Alfaudur (S. 50, L. 6 f. n.) forstaas Odin, der oftere kaldes Alfader, men det upersonlige gode Princip, om hvis Tilværelse forud for Aserne og over dem der synes at have dæmret en dunkel Forestilling hos de gamle Skandinaver. Efter Odins Død i Digtets sidste Sang forekommer atter denne Alfader.

Side 27, Lin. 1. maner, kalder frem.

Side 27, Lin. 3. Baner, Banemænd.

Side 27, Lin. 5. Paa Lys I stedse pukke. Talemaaden at pukke paa, der jo sædvanlig betyder at gøre sig til af, trodse paa, maa vel her være brugt i Betydningen at hakke paa, gøre Angreb paa, omtrent som i A. L. Arnesens Vaudeville Et Reise-Eventyr, 1837, trykt 1889, S. 39: »I Morgen jeg sukker, jeg faster og be'er, paa Verden jeg pukker, dens Daarskab jeg seer«, og i P. F. Rists Soldater, 1890, S. 246: »At Befalingsmændene pukkede paa ham, og Kammeraterne lo ad ham — det kunde han finde sig i«. Sammenlign Ewalds Forspil »Landsbye-Høitiden (Samtlige Skrifter, I, 1850, S. 137): »Siig os da, hvorfor du seer skiævt til mig, og pukker, naar jeg taler«, og C. Elberlings Udgave af Folkebogen om Fortunatus, 1867, S. 139: »... han kunde komme af Kongens Gaard og ikke mere pukke imod nogen Greve eller Ædelmand.« I det følgende, S. 66, L. 4 f. n., synes Ordet pukke at være brugt i Betydningen trodse, true eller prale: »Gud Thor kun sielden pukker, han virker i sin Kraft.«

Side 27, Lin. 5 f. n. Maae eders Undergang, maa virke til eders Undergang.

Side 27, Lin. 1 f. n. med eders røde Tvæt, med eders Blod (at tvætte, at vadske); sammenlign 10de Bind, Anm. til S. 14, Lin. 13 f. n.

Side 28, Lin. 4 f. n. ginge, forældet Form for gik, ligesom finge (S. 29, L. 7) for fik.

Side 29, Lin. 1 f. n. Sif, Thors Hustru.

Side 30, Lin. 6 f. n. Saaledes er Linien interpungeret i Oehlschlägers Digterværker, VII, 1837. I Digterens andre Udgaver (1807, 1819 og 1844) staar der: Derfor, o Roska fage!

Side 32, Lin. 8. Asa-Lokes Moder hed Laufei.

Side 32, Lin. 14 f. n. Denne Brug af bevende stemmer ikke med almindelig Sprogbrug. Ordbøgerne anføre: det er intet bevendt, det nytter ikke.

Side 33, Lin. 6 f. n. i Harnisk klare, i prægtigt, skinrende Harnisk. Saaledes ogsaa i det følgende, S. 47, L. 14 f. n.: udi Harnisk klare; S. 66, L. 14 f. n.: Hornet klare; S. 118, L. 2 f. n.: i Harnisk klare; S. 173, L. 3: En deilig Mø han øined paa Bolstrene klar; S. 186, L. 9: Valaskialfen klar. Sammenlign 1ste Bind, Anm. til S. 133, L. 12.

Side 34, Lin. 5. skumled (forældet), skulede; sammenlign 6te Bind, Anm. til S. 257, L. 4.

Side 34, Lin. 11 f. n. Trak lidet med sin Mund i Stedet for ... paa sin Mund; sammenlign 10de Bind, S. 44, L. 12.

Side 35, Lin. 4. forfærd i Stedet for forfærdet forekommer i det følgende, S. 103, L. 5 f. n., i Correggio

(3dje Bind, S. 253, L. 12 f. n.) og i 8de Sang af Hrolf Krake. Det findes ogsaa i Prams Stærkodder.

Side 35, Lin. 9 f. n. fæst, forældet Form for fæstet.

Side 37, Lin. 1 til Side 45, Lin. 1 f. n. I Kilderne kommer Thor ikke til at gæste Helheim.

Side 39, Lin. 9 f. n. Hendøet paa Bænkehaln, d. e. efter at være døde Straadød, døde en naturlig Død.

Side 39, Lin. 2 f. n. Loke havde med Jættekvinden Angerbod avlet de tre Uhyrer: Hel, Fenrisulven og Midgardsormen; Hel er foruden her ogsaa skildret i Baldur hiin Gode, Fenris her, i 25de, 26de og 30te Sang; om Ormen se ovenfor, Anm. til S. 16, L. 7.

Side 40, Lin. 7 f. n. Skulda, den af de tre Norner, som hos Oehlenschläger repræsenterer Fremtiden. Om Nornerne se 14de Sang.

Side 41, Lin. 5 til Lin. 9 f. n. Tankegangen, som her er noget uklar, maa vel være denne: Selv vi Guder forstyrres undertiden i vor trygge Livsglæde af en Skræk, som Fenris vækker; men for Menneskene har Lokes Afkom langt mere at betyde; thi den eviglumske Smerte omsnor Jorden som en Snog, og det er Lokes Søn, Midgardsormen.

Side 43, Lin. 5 f. n. giengialdt, genlød.

Side 45, Lin. 13. Ordet behænde, som efter Kalkars Ordbog betyder 1) snildt, listigt, 2) let, snart, forekommer otte Gange i 3dje til 7de Sang som Rimord uden egentlig Betydning.

Side 46, Lin. 10. Om Volde her skal forstaas efter Nutidens Sprogbrug eller i den ovenfor (Anm. til S. 2, L. 6) angivne Betydning Sletter, lader sig vel ikke afgøre.

Side 47, Lin. 6 f. n. med røde Ædilstene, d. e. med Øjne, der lignede røde Ædelstene.

Side 47, Lin. 1 f. n. Kiølv (forældet), Kølle.

Side 49, Lin. 5. Valhalla jeg forlader, d. e. jeg kommer fra Valhal.

Side 50, Lin. 2. Niffelheim, Niflheim, Taageverdenen.

Side 50, Lin. 3. Fra Muspels sydre Laage, d. e. fra Laagen mod Syd, Muspelhejms, Ildverdenens, Laage.

Side 50, Lin. 13 f. n. sæt, forældet Form for sat.

Side 53, Lin. 2-1 f. n. Meningen maa vel være: Saaledes kommer der ogsaa Ulykke ved eders Kæmpeslægt.

Side 54, Lin. 9 f. n. plat (forældet), ganske.

Side 54, Lin. 1 f. n. trøst (forældet), trøstig, uforfærdet.

Side 55, Lin. 14 f. n. gieste staar her ligesom flere Steder hos Oehlenschläger i den ellers usædvanlige Betydning beværte, herberge. Sammenlign 1ste Bind, Anm. til S. 317, L. 6, og 5te Bind, Anm. til S. 188, L. 9 f. n.

Side 58, Lin. 12. Oehlenschläger havde Tilbøjelighed til at bruge Flertalsformer paa —r afvigende fra almindelig

dansk Sprogbrug. Saaledes her Negler, der ogsaa forekommer i det følgende ligesom Dunker, Hanker, og Hexer.

Side 59, Lin. 3. Formue (med Tonen paa næstsidste Stavelse), Evne.

Side 59, Lin. 12. baade (forældet), begge.

Side 59, Lin. 4 f. n. alle tillige (forældet), alle til- sammen.

Side 61, Lin. 6 f. n. Løbsens, gammel Form for Løbets (sammenlign Aarsens, Havsens, Landsens).

Side 62, Lin. 5. Alfe, poetisk Frihed for Alf.

Side 62, Lin. 12 f. n. forbundet, forpligtet.

Side 64, Lin. 6. I to er Sæd at see, i to Drag er det Sædvane at se det tømt.

Side 64, Lin. 13 f. n. Om Einheriarne se 19de Sang.

Side 64, Lin. 12 og flg. Om Digtekunstens Gud Bragis Hustru Ydun og hendes Æbler se 13de Sang.

Side 66, Lin. 2. Den samme Betoning af Valhal (som Rim paa Sal og længere henne i Digtet som Rim paa Fald, Tal) findes ogsaa i 2det Bind, S. 170, L. 5 f. n. Sammenlign Betoningen af Skosvend (som Rim paa igien, S 180, L. 6) og af Ordene rødsmykt, skrækfuld, Fieldsteen, huul Haand, fri Luft, Grundvold, langt Haar og flere i Digtets heksametriske Sange (den 21de og 24de).

Side 66, Lin. 5. ophæve i Betydningen hæve, løfte op er forældet.

Side 68, Lin. 14. min Begiær, forældet for min Begæring.

Side 68, Lin. 2 f. n. Tilie, Gulv (egentlig: Planke, Fjæl).

Side 69, Lin. 2-1 f. n. Blot veier hans tunge Hammer vist hundred Bismerpund, d. e. alene hans tunge Hammer vejer vist hundrede Bismerpund. Ved et Bismerpund forstod man fordum en Vægt af tolv Pund; men derpaa har Oehlenschläger vistnok ikke tænkt her, hvor han snarere mener: gode, fuldvægtige Pund.

Side 70, Lin. 8. Karm betydede fordum en (lukket) Vogn; Digteren maa altsaa have tænkt sig Freja sovende i sin Vogn. Fortællingen om Thors Flytning af Frejas Karm er Tildigtning af Oehlenschläger.

Side 73, Lin. 10. et kortvilligt Spøg. Det forældede kortvillig betyder lystig, morsom. — Oehlenschläger skriver snart en Spøg, snart et Spøg.

Side 74, Lin. 11. Slog Loke mod sin Isse maa vel betyde slog Loke paa hans Isse, paa hans Hoved; sammenlign ovenfor, Anm. til S. 5, L. 7.

Side 75, Lin. 5-6. din store Vælde og Høimod. Ordet Høimod er hos Oehlenschläger af Fælleskøn; se 1ste Bind, Anm. til S. 73, L. 9 f. n.

Side 75, Lin. 5 f. n. Marelok, uopløselig sammenfiltret Haarlok.

Side 78, Lin. 6. [Biergets] hvide Blod, de skummende Elve.

Side 78, Lin. 11 f. n. Bliant, et Slags kostbart Tøj.

Side 79, Lin. 12. tæрге, tirre, opirre.

Side 80, Lin. 2. bugner, bøjer sig.

Side 81, Lin. 8. Jeg sløve mægted ei; sammenlign 10de Bind, S. 107, L. 9 f. n., og 1ste Bind, S. 55, L. 3.

Side 81, Lin. 12 f. n. til Side 82, Lin. 4. Da Oehlenschläger 1806 gjorde Thors Reise færdig til Trykken, undgik det ham, at disse to Strofer vare uforenlige med Side 41, Lin. 9-12, hvor Fenris omtales som endnu ikke bunden. I 1818, da Digteren tog fat paa Fortsættelsen, udskød han de to Strofer uden at erstatte dem med noget nyt og fortalte siden i 25de og 26de Sang, hvorledes Ulven blev bunden. Men en Forklaring af Kogleriet med den uopløselige Braag kan ikke undværes her, og Manglen af en saadan føles langt mere end hin Uoverensstemmelse i Tidsfølgen, hvorfor Udgiveren har optaget de to ypperlige Strofer igen. Digteren har ladet andre Uoverensstemmelser blive staaende, og et Digts Værd beror jo ikke saa meget paa dets Fejlfrihed som paa dets Fortrin.

Side 82, Lin. 12 f. n. qvær betyder i ældre Dansk tavs, stille. Oehlenschläger bruger undertiden Ordet paa en noget ejendommelig Maade (se 10de Bind, S. 115, L. 1 f. n., og S. 182, L. 11 f. n.). Hvad det her skal betyde, er ikke helt klart.

Side 84, Lin. 12 f. n. Runelege, Spil med Trylleruner.

Side 87, Lin. 4 f. n. vammel, væmmelig.

Side 88, Lin. 5 f. n. og flg. Thors andet Besøg hos Thialfes Forældre er en Tildigtning af Oehlenschläger.

Side 89, Lin. 8 f. n. En Stubbe i Stedet for en Stub findes oftere hos Oehlenschläger.

Side 95, Lin. 8 f. n. Folkvangur, Frejas Bolig.

Side 96, Lin. 6-5 f. n. Oehlenschläger gør Siofna til Søvnens Gudinde, men lader hende i 18de Sang (ligesom i sin Nytaarsgave Siofna, 1802) tillige beholde sit Hverv »at fylde Ungdomshiertet med første søde Drøm«. Frejas lille Datter Hnos forekommer igen i Slutningen af 18de Sang. — Dys (efter Sandvig), Dise, Gudinde.

Side 98, Lin. 7 f. n. Kun Daaden slet udfaldt i Stedet for Daaden kun slet udfaldt; sammenlign 11te Bind, Anm. til S. 54, L. 1 f. n.

Side 98, Lin. 4 f. n. Sæhrimner hed den Galt, hvis altid paa ny udvoksende Kød tjente til Føde i Valhal.

Side 99, Lin. 6 f. n. Seid var en Slags Trolddom, der som oftest gik ud paa at skade.

Side 100, Lin. 7. Ormen, Midgardsormen.

Side 100, Lin. 14 f. n. omstrikke (forældet), omspænde.

Side 100, Lin. 8 f. n. hugprud (forældet), højhjertet.

Side 101, Lin. 13. Styrkens Bælte, Thors ovenfor, S. 2, L. 10 f. n. og 4-1 f. n., omtalte Bælte, hvis Navn Meigingarder kommer i næste Sang.

Side 101, Lin. 4 f. n. Rusken er en forældet Germanisme for Brusen, Rislen (paa Tysk Rauschen). Det findes hos J. S. Sneedorff og Ewald.

Side 102, Lin. 8. Asketang. En Art Tang af dette Navn kendes ikke. Maaske menes der askefarvet Tang.

Side 102, Lin. 3 f. n. Bøigden, Bygden, den dyrkede og beboede Egn.

Side 103, Lin. 6-7. Her sigtes til Ordsproget: Den er meget rød, som ikke tør skælve, anvendt i Folkevisen om Niels Ebbesen.

Side 104, Lin. 9. Disk er her (ligesom i 11te Bind, S. 169, L. 7 f. n.) brugt i den forældede Betydning Bord.

Side 104, Lin. 9 f. n. gialdt, gjaldede, genlød; se ovenfor, Anm. til S. 43, L. 5 f. n.

Side 105, Lin. 14 f. n. Mede, Angel; forekommer ogsaa i det følgende samt i 10de Bind, S. 205, L. 2 f. n.

Side 106, Lin. 11. Smakke, der oftest betyder Færgejagt, Børtskib, bruges dog ogsaa som her for Fartøj, Sejlbaad.

Side 107, Lin. 3. spænder, omspænder.

Side 109, Lin. 5-8. Meningen maa jo være: Fenris glæder sig, naar noget ondt sker. Den tuder derfor, naar et Mord udøves af Stimændene, hvem den tjener, som en Hyrdhund tjener sin Herre.

Side 109, Lin. 5 f. n. slet (forældet), ganske.

Side 111, Lin. 7 sætte til, Sødtryk for forlise.

Side 111, Lin. 9-10. gjøre . . . et lille Kast, krydse lidt; se i det følgende, S. 260, L. 11 f. n., og 10de Bind, S. 174, L. 12.

Side 111, Lin. 13 f. n. Jormungarder, d. e. Jormungander, Midgardsormen. Oehlenschläger bruger altid Navnets forvanskede Form, som han havde fra Sandvig.

Side 112, Lin. 7 f. n. Steenplanterne, Korallerne.

Side 113, Lin. 7 f. n. Ragnaroker, Gudernes yderste Dag; se sidste Sang.

Side 114, Lin. 11 f. n. med opladne Kiæfter, med opladte, opspilede Kæver. Formen opladne findes ogsaa i 10de Bind, S. 259, L. 3.

Side 114, Lin. 6 f. n. I Kilderne sættes Nastrond ikke i nogen Forbindelse med Ildverdenen.

Side 117, Lin. 5. Asa-Lokes Datter, Hel.

Side 118, Lin. 4 og flg. Indholdet af denne Sang ligesom Lokes Leflen for Sif i den næste er Tildigtning af Oehlenschläger, der støtter sig til det Svar, som Loke i den ældre Edda giver hende ved Ægirs Gæstebud, og hvori han beskylder hende for at have skænket ham sin Gunst.

Side 118, Lin. 5. Valaskialf, en Borg i Asgaard.

Side 119, Lin. 11. Askurs Børn, Menneskene. Om de første Mennesker, Askur og Embla, se S. 52, L. 8 f. n. til S. 53, L. 8.

Side 119, Lin. 8 f. n. Asynierne, Asagudinderne.

Side 120, Lin. 2. Eir var Lægekunstens Gudinde.

Side 120, Lin. 1 f. n. Som Svømmefinner Bølgen trykke. Meningen er vel: der trykke Bølgen ligesom Svømmefinner.

Side 121, Lin. 11-12. Her og i 28de Sang (S. 280 og 281) kaldes Freja Odins Datter; i 15de Sang (S. 160) og i Kilderne er hun Datter af Njord.

Side 123, Lin. 4 f. n. I Søvn i Stedet for i Søvn findes ogsaa i 1ste Bind, S. 243, L. 5.

Side 124, Lin. 6. astsæl (Islandsk), elskelig.

Side 124, Lin. 10 f. n. Loptur, Loke.

Side 125, Lin. 4. I Baldur hiin Gode kaldes Lokes Hustru ligesom her Signi. I nærværende Digts sidste Sang derimod Sigyn. Suhm har begge Navnene.

Side 125, Lin. 5. Lynghaar, Haar saa buskede som Lyng.

Side 125, Lin. 7. I ældre Dansk er Beile det samme som Beiler; hos Oehlenschläger betyder det Elskerinde.

Side 125, Lin. 11. Eddik'æblet, det sure Æble.

Side 125, Lin. 6 f. n. Ast (Islandsk), Kærlighed.

Side 125, Lin. 5 f. n. fage (hurtigt, snart) er her urigtigt brugt for føje, ringe.

Side 126, Lin. 8-15. Om Mimer siger N. M. Petersen: »Som mytisk Person er han en sand Gaade; ingen kan sige, om han er As, Jætte, Alf eller hvad.« Hos Oehlenschläger er han en Gud. Om et festligt Maaltid hos ham findes intet i Kilderne; men i Ægirs Gæstebud hedder det i den ældre Edda efter Sandvigs Oversættelse: »Da gik Sif frem, skienkede Loke Miød i et Iisbæger [*hrímkalkr*] og sang: Hæld være dig, Loke! Tag nu mod Iisbægg'ret, fuldt af gammel Miød, for at du mig eene lader blant Asers Afkom være fri for Skiendsel.« Det er vistnok dette Sted, Oehlenschläger har for Øje; men da Ægirs Gilde efter hans Plan først sildigere skulde forekomme, fingerer han et andet, som han for

Bogstavrimets Skyld lader staa hos Mimer. At vise Foragt med Overrækkelsen af Hrimkalken, hvilken nyere Fortolkere gengive med Sølvbægeret, er i Kilden ikke Sifs Mening, lige saa lidt som det er Gerdas i Eddas Skirnirs Rejse, da hun, endelig overvunden, til Dels med de samme Ord som Sif ovenfor, rækker Skirnir en Hrimkalk.

Side 127, Lin. 8. Sax maa vel her (ligesom i det følgende, S. 129, L. 5 f. n.) tages i den forældede Betydning et kort Sværd.

Side 127, Lin. 7 f. n. Bold af Ilden, Ildkugle, Meteor.

Side 129, Lin. 3. Alle Originaludgaverne have som her i Hallen, skønt dette ikke stemmer med Lin. 11-12. Maa-ske Manuskriptet har haft i Hulen, skønt heller ikke dette ganske fjærner Uoverensstemmelsen.

Side 130, Lin. 3 f. n. forøde (forældet), ødelægge, til-intetgøre.

Side 130, Lin. 2 f. n. Om Freir se Slutningen af 16de, hele 17de og 21de til 25de Sang.

Side 132, Lin. 5. Det forældede Sod eller Saad (med kort Vokal) betød Suppe, Dyppelse. Oehlenschläger lader det her rime paa Mod og i det følgende, Side 141, Lin. 1 f. n., paa stod.

Side 132, Lin. 7. Mod, Hu, Sind.

Side 132, Lin. 11. Muslingeskæl, Muslingskaller.

Side 132, Lin. 14. Rødbruun i Solen maa vel betyde som i sin Tid var bleven solbrændt.

Side 132, Lin. 13 f. n. Kiævebenet — af Forverdenens Kæmpedyr.

Side 134, Lin. 1. En jævnglat Ring, hvilket vel maa betyde en overalt glat, en helt glat Ring, minder om et jævngodt Sværd i 1ste Akts 1ste Scene af Ludlams Hule og i 18de Kapitel af Ørvarodds Saga.

Side 134, Lin. 13. brat maa vel her betyde et Øjeblik, flygtigt.

Side 134, Lin. 13 f. n. sig lige, hinanden lige, ens; sammenlign nedenfor, Anm. til S. 305, L. 11 f. n., og 10de Bind, Anm. til S. 22, L. 11 f. n.

Side 134, Lin. 10-9 f. n. Se Baldur hiin Gode.

Side 135, Lin. 6 f. n. Frei betyder hos Oehlenschläger næsten altid Freja.

Side 136, Lin. 10 f. n. Hærfader, Odin.

Side 136, Lin. 8 f. n. Rif (forældet), Rev.

Side 136, Lin. 7 f. n. paa Stande, paa Stand, straks.

Side 137, Lin. 2. Uden for denne Sang optræder Hænir kun i 18de Sang (S. 183, L. 4 f. n. og flg.), hvor han ligesom i Völuspá nævnes som den Gud, der giver Forstand.

Side 137, Lin. 3. Med Ophav menes vel Paafund, Opspind.

Side 137, Lin. 6. Ved Hlidskialfs Slot skal vel her forstaas det Slot (Valaskialf), i hvilket Hlidskialf fandtes. Hlidskialf var det Odin forbeholdte Sted, hvorfra hele Verden kunde overskues, og ved Navnet betegner Oehlenschläger ligesom Kilderne stundom det Højsæde, Odin sad paa, naar han overskuede Verden, stundom ogsaa hele den Del af Valaskialf, i hvilken Højsædet fandtes. Oehlenschläger forestiller sig Hlidskialf anbragt oppe i et umaadeligt højt Taarn; se i det følgende, S. 186, Lin. 9-7 f. n., og S. 190, Lin. 9-12.

Side 137, Lin. 4-3 f. n. Ei hængte paa Taget o. s. v, d. e. de vare ikke længer der, hvor Istapper hænge paa Taget, og hvor den skrumpne Lap slumrer i sin Røghytte.

Side 138, Lin. 6. Brud synes her at være brugt i Betydningen giftefærdig Kvinde.

Side 138, Lin. 12 f. n. Seierfader, Odin.

Side 138, Lin. 6 f. n. for en Stund staar vel her efter ældre Sprogbrug i Betydningen for en Stund siden.

Side 139, Lin. 9. selver, forældet Form for selv.

Side 141, Lin. 9. Vesselen er en sjældnere Form i Stedet for Væselen.

Side 142, Lin. 13. Ulm, Germanisme for Alm, Ælm.

Side 144, Lin. 13 f. n. med Hverv maa vel betyde med hvad du vil paalægge mig.

Side 145, Lin. 10-12. Meningen maa vel være en symbolsk Fremstilling af Yduns Tryllekraft: En Piges (d. e. Yduns) Tryllekunst bevirker, at Udsæd og Høst falde sammen, idet Tidsforskellen (den mellem gammel og ung) forsvinder, samt at Ungdommens Sol stiger frem af Alderdommens Taager.

Side 146, Lin. 8. Om Suttungs Miød se 21de Sang.

Side 146, Lin. 5 f. n. Oehlenschläger betegner her Døden ved Udtrykket Gimlegang uden at tænke paa, at det først var efter Ragnarok, at de gode skulde samles i Gimle.

Side 147, Lin. 5. Mindremand var fordum en Mand, der havde mistet sin borgerlige Ære.

Side 148, Lin. 14. Jernvidieskov. Dette Ord har Oehlenschläger maaske dannet efter et, nærværende Myte uvedkommende, Sted i Gylfeginning, hvor der nævnes en Jærnved (Jærnskov), beboet af nogle Jættekvinder, der kaldes Jærnvidier.

Side 154, Lin. 6. Urdur eller Urd var en af de tre Norner (Skæbnegudinder).

Side 155, Lin. 6. Jomfruløver, Sfinkser.

Side 157, Lin. 12. Flertalsformen Eger er forældet.

Side 158, Lin. 2. Miklegard, Konstantinopel.

Side 158, Lin. 13. I Kilderne er Ydun ikke Datter af Mimer.

Side 159, Lin. 9 f. n. De gamle Araberes mytiske Land Ginnistan skildrer Oehlenschläger i anden Del af Eventyret Aly og Gulhyndy.

Side 161, Lin. 2. Oehlenschläger bruger stadig voxne i Stedet for Participiet voksede.

Side 161, Lin. 12 f. n. Ogsaa andet Steds bruger Oehlenschläger Ordet frodig paa en ejendommelig Maade, se 10de Bind, S. 20, L. 5.

Side 162, Lin. 14 f. n. og flg. Digteren har her bygget paa det gammelgræske Sagn om Bacchus's Tog til Indien.

Side 163, Lin. 8 f. n. Kunsten fremstiller Bacchus som en Yngling med kvindelig bløde Former.

Side 164, Lin. 2. knoppetnøgne. Oehlenschläger bruger undertiden saadanne besynderlige Sammensætninger, saaledes i det følgende røgetharsk, fyrreglat, gyldenlang.

Side 164, Lin. 11-12. Her hentydes saavel til Bacchus, hvis Vogn blev trukken af Pantere, som til Freja, hvis Karm var forspændt med Katte.

Side 164, Lin. 10-5 f. n. I Gylfeginning hedder det om Odin, at han ikke trængte til Spise, da Vin var ham baade Mad og Drikke.

Side 165, Lin. 9 og flg. I Kilderne fortælles vel, at Odur forlod Freja, men ikke Anledningen dertil, saa lidt som Straffen for hans Utroskab.

Side 165, Lin. 8 f. n. Larven, Masken; se 11te Bind, Anm. til S. 154, L. 11.

Side 166, Lin. 6 f. n. Skovens Mænd med Bukkefødder, Satyrer i Bacchus's Følge.

Side 166, Lin. 1 f. n. Herthas Ø, Sjælland.

Side 167, Lin. 12. Marmelsteen (forældet), Marmor.

Side 167, Lin. 12-11 f. n. Disse Ord synes at hentyde til Erindringen om et bestemt antikt Værk, som Oehlenschläger har set i Italien. Alligevel er det tvivlsomt, om der findes en antik Statue, som egentlig svarer til Digterens Beskrivelse (Julius Lange). — funden i Stedet for fundet for Rimets Skyld, ligesom i det følgende S. 247, L. 6. Ellers overholder Oehlenschläger for det meste den almindelige Regel, som meget ofte tilsidesættes af Hauch. Se dog i det følgende, S. 280, L. 13 f. n.

Side 167, Lin. 3 f. n. Oehlenschläger bruger undertiden Elskte i Stedet for elskende; se 10de Bind, Anm. til S. 40, L. 5 f. n.

Side 168, Lin. 5 f. n. Ved Gladheim, d. e. det lyse, klare Sted, forstaas i Kilderne den Del af det indhegnede Asgaard, hvorpaa Valhal var bygget.

Side 169, Lin. 1-4. I Gylfeginning er det Faderens Død, Skade kommer for at hævne; hos Oehlenschläger maa det

være Jætternes Undertrykkelse i det hele. Meningen af Lin. 4 maa være: hun anede ikke, at hendes Fader skulde dø en baalvoldt Død, hvis Oehlenschläger da ikke her glemmer, at han lader Skade komme til Asgaard før Thias-ses Død.

Side 169, Lin. 10 f. n. Vingolf var en Borg i Asgaard, som Snorre et Sted gør til Bolig for Asynier, medens han et andet Sted opfatter den som Einheriers Bolig ligesom Valhal.

Side 169, Lin. 6 f. n. lidet, lidt.

Side 170, Lin. 4 f. n. Skinfaxe, Dagens Hest.

Side 170, Lin. 3 f. n. Hrymfaxe (Hrimfaxe), Nattens Hest.

Side 172, Lin. 9 f. n. Høielofte betyder i Almindelighed øverste Etage i et Hus.

Side 174, Lin. 8. løbe, forældet Flertalsform for løb.

Side 174, Lin. 8 f. n. Steenhør, en Stenart, der lader sig skille i Traade og spinde; Asbest.

Side 174, Lin. 5 f. n. Oehlenschläger skriver altid en Vænge i Stedet for et Vænge; sammenlign 11te Bind, S. 147, L. 7.

Side 176, Lin. 8. Drauger (Islandsk), Genfærd.

Side 176, Lin. 13. Hrymthusser, Hrimthusser, Frostjætter.

Side 176, Lin. 9 f. n. Viv betød i ældre Dansk ikke blot Hustru, men stundom ogsaa Kvinde i Almindelighed.

Side 177, Lin. 4 f. n. Heimskringla (Islandsk), hele Jorden.

Side 178, Lin. 3 f. n. Ginnungagab, egentligt det i det foregaaende, S. 49, L. 2-1 f. n., omtalte Svælg, som var før Himmel og Jord blev til; her et uhyre Svælg i Almindelighed.

Side 179, Lin. 12. Lærketørv, fint Grønsvær (tjenligt til Anvendelse i Lærkebure).

Side 179, Lin. 6 f. n. Blaamands-Landet, Neger-, Maurerlandet, Afrika.

Side 180, Lin. 2 f. n. Fulla er ifølge Kilderne Friggas Æskemø, d. e. Kammerpige, som har hendes Æsker i Forvaring.

Side 180, Lin. 1 f. n. Gna red paa Hesten Hofvarpnir (som Oehlenschläger kalder Hofvarpur), naar hun besørgede Ærinder for Frigga.

Side 181, Lin. 8. Hejmdals Tænder vare af Guld.

Side 182, Lin. 9 f. n. Paa ældre Dansk betyder Braa Øjenlaag, paa Islandsk Øjenhaar; Blomsten Baldurs Braa er lugtløs Kamilleblomst.

Side 183, Lin. 6 f. n. Herder (forældet), Skuldre.

Side 184, Lin. 11 f. n. Vandhose, mere almindeligt kaldet Skypompe. — Brog (forældet), Benklæder.

Side 185, Lin. 3. Garderike, Rusland.

Side 186, Lin. 6. Jætten Surtur opbrænder i Ragnarok hele Verden med sin Ild; se Digtets sidste Sang.

Side 186, Lin. 9. rige, d. e. efter gammel Sprogbrug mægtige.

Side 186, Lin. 7 f. n. Erwins Münster, Taarnet paa Domkirken i Strassburg, konstrueret af Erwin fra Steinbach.

Side 187, Lin. 3-5. Den snelle Hermod, den »hurtige Snarensvend«, var Gudernes Sendebud.

Side 187, Lin. 12 f. n. Valfaudur, Valfader, kaldes Odin, som den, hvem Valen, de i Kampen faldne, tilhørte.

Side 188, Lin. 10 f. n. Linien skal ikke ende med Spørgsmaalstegn, men med Semikolon.

Side 189, Lin. 5. Kong Oluf den Frækne havde aldrig vovet sig i Kamp og vilde derfor været kommen til at dø Straadød og fare til Hel, hvis Stærkodder ikke havde dræbt ham. I Oehlenschlägers Tragedie Stærkodder er det Stærkodders Død, som forløser Olufs Skygge fra Hel, og denne samme — ikke gammelnordiske — Forestilling raader maaske ogsaa her.

Side 190, Lin. 1. Svinefylket var den Opstilling af Hæren (i Form af en Tryne), som efter Saxo Odin selv antoges at have lært Harald Hildetand.

Side 191, Lin. 3. Heidrun, Navnet paa den nys omtalte Ged.

Side 194, Lin. 5 f. n. Denne Sangs Æmne havde Oehlenschläger ogsaa tidligere behandlet i Romancen Siølund (10de Bind, S. 10).

Side 196, Lin. 14. hørte, adlød.

Side 196, Lin. 1 f. n. Dyder, Fortrin.

Side 198, Lin. 3. Svithiod, Sverrig.

Side 198, Lin. 11 f. n. Freias Søster, Frejas Lige i Skønhed.

Side 199, Lin. 8-9. Ei Gefion dulgte sin Fryd i Havet, d. e. Gefion skjulte ikke sin Fryd, medens hun saaledes gik i Havet.

Side 199, Lin. 13 f. n. Karbunkelbroget. Ved Karbunkel eller Karfunkel forstaas sædvanlig, men ikke altid en rød Ædelsten, Rubin.

Side 199, Lin. 4-3 f. n. Den her antydede Afledning af Navnet Sjælland er næppe historisk; Navnets Oprindelse er usikker.

Side 200, Lin. 11. Efter Snorre var det ikke Venneren (Venern), men Mælaren, hvorfra den nye Ø blev hentet. Om det er Oehlenschläger, der har fundet paa Forandringen, vides ikke bestemt; men unægtelig passer Venern efter sin Form langt bedre i Sagnet end Mælaren. Se den med Kort

ledsagede Ekskurs i E. Erslevs Skrift Jylland, 1886, S. 283-290.

Side 200, Lin. 4 f. n. I Fortalen til sine Nordiske Digte, 1807 (aftrykt i Bidrag til den oehlenschlägerske Literaturs Historie, 1868, I, S. 26-42) forkaster Oehlenschläger ubetinget Tanken om at skrive et, hele den nordiske Mytologi omfattende, Epos i Heksametre. Dermed staar det dog ikke i Modstrid, at han fandt Indholdet af den her begyndende 21de ligesom af den 24de Sang skikket til at iklædes det homeriske Versemaal.

Side 200, Lin. 2 f. n. Maanegarm var en Jætte i Ulveskikkelse, der løb foran Solen og forfulgte Maanen, som den opslugte i Ragnarok.

Side 201, Lin. 8. f. n. Om Ordet kløttre, som Oehlenschläger oftere anvender om at udføre Haandgerning, se 6te Bind, Anm. til S. 124, L. 8 f. n.

Side 202, Lin. 5 f. n. Alfheim tilhørte Frejr.

Side 204, Lin. 6 f. n. love (forældet), elske.

Side 206, Lin. 2-1 f. n. Snorre fortæller, at Aser og Vaner, da de havde sluttet Fred, spyttede i et Kar og af Spyttet skabte Kvaser.

Side 207, Lin. 8 f. n. Odrærer var en Kedel, hvori en Del af Kvasers Blod blev opfanget.

Side 207, Lin. 3 f. n. disvær, desværre.

Side 208, Lin. 8 f. n. Oehlenschläger bruger i Vers undertiden der' i Stedet for deres; sammenlign 11te Bind, S. 96, L. 8 f. n., med Anm.

Side 208, Lin. 6 f. n. sligt Ran Hærfader fortrød, et saadant Ran var Odin ukært; se 2det Bind, Anm. til S. 21, L. 6 f. n.

Side 210, Lin. 3. Hein (Islandsk), Hvæssesten.

Side 210, Lin. 9 f. n. Ved Nageren menes naturligvis Boret. Maaske tænkes der paa Ordet et Naver, et groft Bor.

Side 210, Lin. 7 f. n. Fritbor, tysk Haandværkerudtale af Vridbor.

Side 211, Lin. 7 f. n. Bure var Fader til Bør, hvis Sønner vare Odin, Vile og Ve.

Side 212, Lin. 7 f. n. Ginnungagap er her brugt paa samme Maade som i det foregaaende, S. 178, L. 3 f. n.; se Anm. dertil.

Side 213, Lin. 9 f. n. og flg. Hele Fortællingen om det flydende Spejlbillede og dets Virkning paa Gerda er Tildigtning af Oehlenschläger; i Kilderne overvinder Skirnir hendes Modstand alene ved Bønner og Trusler.

Side 216, Lin. 5 Fra Brønden Hvergelmer i Niflheim udgik efter Kilderne tolv Edderstrømme, Elivagerne. Hos Suhm

og Sandvig er der kun Tale om een Elivaga, og heri følger Oehlenschläger dem i sine nordiske Digtninger, skønt han i sin Prisaftandling 1800 skriver »Floderne Elivager«.

Side 216, Lin. 6 og flg. Som Forbillede for denne Scene mellem Skirnir og Færgekaren har Oehlenschläger benyttet den Samtale mellem Thor og Harbard, der udgør Harbards Sang i den ældre Edda, og for de sproglige Spørgsmaals Vedkommende tillige den samme Eddas Alvismaal.

Side 216, Lin. 13. Om Braag i Betydningen Vadsæk se ovenfor, Anm. til S. 13, L. 8.

Side 216, Lin. 10 f. n. pleie maa vel her ligesom i det følgende, S. 311, L. 1 f. n., forstaas som bespise.

Side 218, Lin. 4 f. n. Oehlenschläger skriver gerne bitte uden Tilføjelse af lille eller smaa; se i det følgende S. 245, L. 4 f. n., samt 11te Bind, S. 81, L. 1 f. n.

Side 219, Lin. 3 f. n. Og svæver, d. e. og som svæver; sammenlign 7de Bind, Anm. til S. 216, L. 6.

Side 220, Lin. 12. Tragtefield, Fjældtragt.

Side 223, Lin. 4 f. n. og flg. De Gaader, som denne til-digtede Gestur giver Skirnir at gætte, ere næsten alle hentede fra Hervørs og Hejdreks Saga, hvor Odin i en anden Gest hin Blindes Skikkelse forelægger dem for Kong Hejdrek.

Side 227, Lin. 4 f. n. Grue, Ildsted, Arne.

Side 233, Lin. 2 f. n. Filsbeen (forældet), Elfenben.

Side 234, Lin. 4. Jertegn er her taget i sin ældre Betydning Kendetegn, Mærke.

Side 234, Lin. 5 f. n. Men ei Lænken er stakket, men Lænken er ikke kort, Utgarde-Loke har, skønt han er lænket, et stort Raaderum.

Side 236, Lin. 5. sider, d. e. siver. Ligeledes i Synge-spillet Faruk (Begyndelsen af anden Akt): »Risler, alle Bølger smaae! . . . sider af den dunkle Jord!«

Side 238, Lin. 1. med Omsvøb skal vel betyde omstændeligt.

Side 240, Lin. 3-4. men korsviis Armene fast over Barmen knugt. Saaledes staar der i alle Oehlenschlägers Udgaver. Maaske men er en Trykfejl for med.

Side 242, Lin. 8 f. n. En dobbelt Komparativ som hedere meer findes ikke oftere hos Oehlenschläger.

Side 243, Lin. 10 f. n. Med skielligt Svar. Oehlenschläger bruger flere Steder skiellig paa en noget paafaldende Maade. I det foregaaende, S. 189, L. 2, stod oprindeligt: en skiellig Udaad; i Vaulundurs Saga hedder det: en skiellig Straf, i Oversættelsen af Velents Saga: skiellig Hævn, i Romancen William Shakespeare: Af Heste . . . en skiellig Flok. Her betyder det vel passende.

Side 245, Lin. 3. som Fenris bandt, d. e. som skulde binde Fenris.

Side 246, Lin. 11. Oehlenschlägers Udgaver have: Af Fuglenes Aande, Fiskenes Spyt; men i det foregaaende, S. 81, L. 2-1 f. n., har han i Overensstemmelse med Kilderne: Af alle Fiskes Aande og alle Fugles Spyt.

Side 246, Lin. 13 f. n. Oehlenschläger bruger flere Steder det forældede Tomme i Stedet for Tømmelfinger; se 10de Bind, S. 81, L. 2 f. n.

Side 247, Lin. 3. ysk (forældet), flink, rask.

Side 248, Lin. 4 f. n. de drevne Ord, de hurtigt fremdrevne, fremstødte Ord.

Side 252, Lin. 8 f. n. Oehlenschläger giver Vaulundur Plads i Valhal efter hans Død.

Side 253, Lin. 12. frækne (forældet), modige.

Side 253, Lin. 14. Glavind er et gammelt Ord, hvis Betydning var Landse, men som hos nyere Digtere er kommet til at betyde Sværd.

Side 255, Lin. 10. Frei betyder hos Oehlenschläger sædvanlig Freja, og det er vel ogsaa hende, der her tænkes paa, skønt Alfheim i Kilderne tilhører Frejr.

Side 256, Lin. 1. Ordet Tang er ogsaa i Helge af Inetkøn, men i Hrolf Krake af Fælleskøn.

Side 257, Lin. 13 f. n. Denne Ægirs Tjener kaldes i Kilden Fimafænger eller Funafænger.

Side 257, Lin. 4 f. n. Eldir var ligesom den nys nævnte Tjener hos Ægir.

Side 258, Lin. 7. sin Glavind. Oehlenschläger skrev i Begyndelsen og senere af og til et Glavind (se ovenfor, S. 253, L. 14).

Side 258, Lin. 4 f. n. Stabel bruges her i den udenfor Sammensætninger sjældne Betydning Oplagssted for Varer.

Side 259, Lin. 11-12. sætter til, d. e. føjer til.

Side 260, Lin. 11 f. n. Kasten; se ovenfor, Anm. til S. 111, L. 9-10.

Side 262, Lin. 14-13 f. n. Navnet kommer ikke af Sky, men af Ski (islandsk *skíð*). I Baldur hiin Gode kaldes Skibet Skydbladder.

Side 264, Lin. 6 f. n. Oehlenschläger skriver stadig Klint i Stedet for Klinte; se 3dje Bind, S. 162, L. 6 f. n.

Side 267, Lin. 9. Om Helblinde vides ikke stort andet, end at han var Broder til Loke.

Side 267, Lin. 13. Gugner, d. e. Gungner, Odins Spyd.

Side 267, Lin. 10 f. n. Fensal var Friggas Bolig.

Side 268, Lin. 5. sanker Talgen, bliver fed. I anden Akt af Rübezahls hedder det: »Jeg mager er, jeg ønsker ikke Talgen«.

Side 270, Lin. 5. Efter Kilderne blev Mimer i Tidens

Morgen sendt som Gidsel til Vanerne, der dræbte ham og tilbagesendte hans Hoved, som Odin siden bestandig spurgte til Raads.

Side 274, Lin. 10. Sagnene tillægge Thor rødt Skæg.

Side 275, Lin. 6. bruger, Germanisme for behøver.

Side 277, Lin. 1. kiedes i Stedet for kede sig; se i det følgende, S. 278, L. 10 f. n., og sammenlign 11te Bind, Slutningen af Anm. til S. 130, L. 4-2 f. n.

Side 277, Lin. 7. Det forældede Peld eller Pel betyder egentlig et kostbart Tøj eller et deraf forfærdiget Klædningsstykke.

Side 277, Lin. 8. naar Tossen er en Helt. Meningen er jo: naar Helten er en Tosse.

Side 280, Lin. 5 f. n. bruger er vel her ligesom i det foregaaende, S. 275, L. 6, brugt for behøver.

Side 283, Lin. 2. Hertha, Sjælland.

Side 283, Lin. 3-4. Efter Sagnet er Roskilde bygget af Kong Hroar.

Side 283, Lin. 9. Atterkomst (forældet), Tilbagekomst.

Side 284, Lin. 8. Intet i Kilderne giver Anledning til at fremstille Loke forsynet med en Hale. Hvad der muligvis kan have ført Oehlenschläger paa Vildspor, er et Sted i Eddas Ægirs Gæstebud, hvor efter Sandvig Heimdallur siger til Loke: »Du skal ei længe med løs Hale lege« (nyere Kritik tillægger Skade Repliken); men at lege med løs Hale er en Talemaade, som endnu den Dag i Dag paa Island betyder at gøre hvad man vil.

Side 285, Lin. 13. Det forældede Mundgodt betød Øl. Oehlenschläger synes her og andre Steder ved dette Ord at have forstaaet Mjød eller maaske blot en liflig Drik af ubestemmelig Art; sammenlign 9de Bind, S. 145, L. 15 f. n. og S. 148, L. 13.

Side 285, Lin. 6 f. n. Lokes Samtale med Alferne og deres Forbøn for ham er tildigtet af Oehlenschläger.

Side 286, Lin. 6. Hundetand, Hjørnetand.

Side 286, Lin. 6 f. n. Freias Rok, Stjernebilledet Orion.

Side 288, Lin. 7. Straahalm for Halmstraa forekommer oftere hos Oehlenschläger (sammenlign i det foregaaende, S. 220, L. 12: Trægtefield i Stedet for Fjælddragt). Hauch skriver ogsaa Straahalm i den Epilog til Hakon Jarl, der fremsagdes ved Mindefesten for Oehlenschläger, i Charles de la Bussière, 1860, S. 32, og maaske flere Steder.

Side 288, Lin. 9 f. n. Brysings Halsbaand, Brisingamen, Frejas glimrende Brystsmykke.

Side 293, Lin. 13. Og da hun nu, Trykfejl for Og da han nu.

Side 295, Lin. 5 f. n. Kobolde høre ikke hjemme i den nordiske Mytologi, men i den tyske, hvor de svare til vore Nisser.

Side 295, Lin. 3 f. n. but, stump, plump, mut.

Side 296, Lin. 3. Faldhat, en udstoppet Krands, som man tidligere gav smaa Børn paa Hovedet for at beskytte det mod Stød.

Side 297, Lin. 12. Skienk, Mundskænk.

Side 300, Lin. 12 f. n. Hrugner, d. e. Hrungner. — I Kilderne er Thors Kamp med Hrungner uden Forbindelse med Hammerhentningen.

Side 300, Lin. 6 f. n. Klint maa her betyde Sten.

Side 302, Lin. 7 f. n. Tungsingdig, Trykfejl for Tung-sindig.

Side 302, Lin. 4 f. n. Vola (eller, som den med en senere tilføjet Slutningstale i Baldur hiin Gode, 2det Bind, S. 374, optrædende Spaakvinde kaldes, Vala), der vel egentlig skal være det samme som Vølv, Spaakvinde, staar her som Navnet paa den gigantiske Kvindeskikkelse, Digteren lader aabenbare sig. I Kilden er det ikke ved nogen angiven Lejlighed og heller ikke for Thor, men for Odin, en Vølv fremfører sine Spaadomme.

Side 303, Lin. 5 f. n. drøver, bedrøver.

Side 304, Lin. 9 f. n. Det grumme Spyd, Misteltenen, hvormed Baldur blev dræbt af Hødur; se Baldur hiin Gode.

Side 304, Lin. 5 f. n. I Stedet for Skiægtid (*skeggöld*), som der staar i begge de Haandskrifter, i hvilke Kilden foreligger, mener man nu, at der bør læses Øksetid (*skeggjöld*), hvilket Oehlenschläger har i det følgende, S. 307, L. 6 f. n.

Side 305, Lin. 2. I sene Sagn omtales Hertha, hvis Navn er en Forvanskning af det hos den romerske Historie-skriver Tacitus forekommende Nerthus, der er Navnet paa en Gudinde hos et nordtysk Folk.

Side 305, Lin. 9 og flg. Lokes Straf havde Oehlenschläger ogsaa tidligere skildret i Baldur hiin Gode.

Side 305, Lin. 11 f. n. sig sønderrive, sønderrive hinanden.

Side 306, Lin. 12-11 f. n. Odin satte sit Øje i Pant hos Mimer for at faa Lov at drikke af hans Visdomsbrønd.

Side 306, Lin. 11 f. n. For Bælgmærke bruger Oehlenschläger oftere det bælvne Mærke eller det bælvne Mulm, ja udvider det endog et Sted (i Digtet Poesiens Nytte, 1820) til bældende. Han yndede de lignende Former kridnehvid, det vildne Hav, den kølvne Luft; sammenlign 3dje Bind, Anm. til S. 87, L. 6 f. n.

Side 307, Lin. 1 og 4. Nidhugger var den største Slange i Edderbrønden Hvergelmer.

Side 307, Lin. 12 f. n. Om Fialarhanen vides ikke mere, end hvad Oehlenschläger her siger.

Side 307, Lin. 11 f. n. Hunden ved Gnypa-Hule (Gnipa-Hule) er den Garm, som fælder Guden Tyr (se i det følgende, S. 310, L. 3 f. n.).

Side 308, Lin. 5 f. n. den sorte Støtte, Mulmets sorte Støtte.

Side 309, Lin. 8. I Oldtiden ridsede den nordiske Stridsmand sig paa sit yderste i Panden med Geirsodden (Spydspidsen) for ikke at dø usaaret.

Side 309, Lin. 9. Hans Hest er hvid. I Helge kaldes Sleipner rød, i Fostbrødrene brun. Paa det eneste Sted, hvor dens Farve nævnes i Kilderne, kaldes den graa.

Side 311, Lin. 9. Alfader; se ovenfor, Anm. til S. 26, L. 4 f. n.

Side 311, Lin. 5 f. n. Paa Islandsk er Solen af Hunkøn.

Side 312, Lin. 2 f. n. Navnene paa Thors Sønner betyde Mod og Styrke.

ADAM OEHLenschläGER

POETISKE SKRIFTER

I UDVALG VED F. L. LIEBENBERG

BESØRGET AF A. BOYSEN

I-XV

Nedsat Pris:

Hæftet 8 Kr. 50 Øre, indb. i 7 Franskbind 22 Kr. 50 Øre.

Særskilt faas:

DRAMATISKE DIGTNINGER I-IX

Nedsat Pris:

Hæftet 5 Kr., indb. i 4 Franskbind 13 Kr.

SAGAER, EPISKE DIGTE, EVENTYR OG FOR- TÆLLINGER I-IV

Nedsat Pris:

Hæftet 2 Kr. 50 Øre, indb. i 2 Franskbind 6 Kr. 50 Øre.

LYRISKE DIGTE OG ROMANCER I-II

Hæftet 3 Kr., indb. i komp. Pragtbind 5 Kr. 50 Øre.

